

A zsidókhöz írt levél 1-2. Fejezet

A levél íróját illetően számos vita alakult ki. Különböző biblia tudósok más-más személyeket javasolnak. Az igazság azonban az, hogy nem tudjuk biztosan, kinek a tollából származik a Zsidókhöz írt levél.

Személyes véleményem szerint ezt a levelet Pál írta, mert nekem úgy tűnik, hogy Pálra jellemző stílusban íródott, de hozzá kell tennem, hogy ez csak a személyes véleményem, ami lényegében nem sokat ér, mert igazából csak abban érdemes bízunk, amit Isten mond.

Ezért amikor valamit nem tudok biztosra, de van róla véleményem, mindig hozzáteszem azt, hogy az én véleményem szerint gondolom ezt. Így neked is lehetőséged nyílik arra, hogy megvizsgáld, esetleg elfogadd vagy elvesd ezt a gondolatot és ez így teljesen rendben is van.

Az 1Tesszalonika 5:21-ben Pál arra bátorít bennünket, hogy mindent vizsgáljatok meg, és a jót tartsátok meg.

Nem is fontos annyira, hogy ki írta a Zsidókhöz írt levelet, hiszen ennek a levélnek a szerzője alapvetően úgy is a Szentlélek, hiszen tudjuk, hogy a teljes Írás Istentől ihletett.

Ez a levél, ahogy elnevezéséből is kitűnik, a zsidóknak szól, a zsidó hívőknek.

Érdekes, hogy furcsa módon a jeruzsálemi gyülekezetben, a zsidó hívők körében megmaradt egyfajta ragaszkodás a zsidó törvényekhez. Sőt, a zsidó törvényeket igyekeztek ráerőltetni a nem zsidó hívőkre is, és bizony előfordult, hogy egyesek közülük elmentek Antiókhia-ba, és ott jól összezavarták a hívőket. Azt mondták nekik, hogy addig nem üdvözülhetnek, amíg nem metélkednek körül.

A jeruzsálemi gyülekezetben tehát a júdaizmus keveredett a kereszténységgel, és a zsidó hívők megtartották a zsidó szokásokat. Például továbbra sem akartak együtt étkezni nem zsidókkal, ezenkívül nem ettek bizonyos húsféléket, és továbbra is eljártak a zsinagógába és részt vettek az ottani szertartáson.

A jeruzsálemi gyülekezetben a zsidó hívők között akadtak olyanok is, akik egy ideig Jézus Krisztust követték, egy idő után azonban ismét elkezdtek áldozatokat bemutatni a templomban.

A Zsidókhöz írt levél szerzője tehát a zsidó kereszténység kérdéskörével foglalkozik, és ír arról, hogy milyen veszély rejlik abban, amikor valaki elfordul Jézus Krisztustól, és ismételten a zsidó vallási rendszerben próbálja megtalálni az üdvösséget.

A levél írója figyelmezteti azokat, akik már megízlelték a mennyei dolgokat, már belekóstoltak abba, ami Isten gyermekeire vár a jövőben, de aztán elfordultak ezektől, és ismét elkezdtek a bűneikért áldozatokat bemutatni Istennek.

A levél írója rámutat arra, hogy nincs szükség mindezekre, mert Jézus Krisztus az az áldozat, amely egyszer s mindenkorra kiengesztelte az Atyát bűneinkért.

A Zsidókhoz írt levél is úgy kezdődik, hogy alapvetően feltételezi Isten létezését. A Bibliában mindvégig ezt látjuk. Minden könyv feltételezi Isten létezését, és nem törekszik arra, hogy bebizonyítsa azt.

De hát nagyon furcsa és nevetséges lenne, ha Isten megpróbálná bizonyítani, hogy ő létezik. Ez olyan, mintha neked kellene bizonyítanod mindenki előtt, hogy valóban létezel.

Persze megtörténhet, hogy az ember ebbe a furcsa helyzetbe kerül, pl. ha semmiféle feljegyzés nem készült a születéséről. Akkor ugye bizonyítania kell, hogy valóban létezik, és hogy ő az az ember, akinek mondja magát.

Isten Igéje és annak a ténye, hogy Isten nekünk adja az ő Igéjét, önmagában bizonyítja Isten létezését.

Hiszen ha Isten nem létezne, hogyan szólhatna akkor hozzánk?

Tehát ez a levél is feltételezi Isten létezését, és azt is, hogy Ő szólt az emberekhez.

Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által...

Az Ószövetség egyben azoknak az alkalmaknak is a feljegyzése, amikor Isten szólt az emberhez.

Mózes első könyvében azt látjuk, hogy Isten angyalokon keresztül szól az emberekhez. Ott még nem találkozunk prófétákkal.

Az angyal szó azt jelenti, hogy követ. Az angyalok tehát Isten követői voltak, Isten üzenetét vitték el az emberekhez.

Később Isten olyan embereken keresztül szólt, akiket felkent. Gondolok itt például Mózesre.

Az emberek azt mondták Mózesnek, hogy Mózes te menj fel a hegyre, és tudd meg, hogy mi Isten akarata, mert mi nem akarunk annak a hegynek még a közelébe se menni, annyira félelmetes. És majd engedelmeskedünk annak, amit Isten rajtad keresztül megparancsol nekünk.

Isten tehát Mózesen és Józsuén keresztül szólt hozzájuk.

Később az Úr papokon keresztül szólt.

Amikor valaki meg akarta ismerni az Úr akaratát, akkor a paphoz ment, aki megkérdezte az Urat az Urim és a Tummim segítségével.

Később pedig az Úr prófétákat támasztott, és rajtuk keresztül szólt a néphez.

Az Ószövetségben tehát végig azt látjuk, hogy Isten sokszor és sokféleképpen szólt a néphez.

Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk, akit örökösévé tett mindennek, aki által a világot teremtette.

Isten önmagáról tett végső kinyilatkoztatása tehát Jézus Krisztuson keresztül érkezett az emberekhez, tehát Jézus Krisztuson keresztül mindent megtudhatunk Istenről, ami ember számára felfogható.

Jézus Krisztus eljövetelét megelőzően Isten kinyilatkoztatásait gyakran félreértették, és azt is hozzá kell tennünk, hogy Isten kinyilatkoztatása önmagáról nem volt mindig teljes. Amikor azonban Jézus eljött, Ő a legtökéletesebb üzenetet hozta el Istentől.

Mert Isten:

... ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk.

Azt is meg kell értenünk, hogy Isten kinyilatkoztatása Jézus Krisztuson keresztül az összes addigi Ószövetségben tett kinyilatkoztatása fölött áll.

Ezzel foglalkozunk itt a Zsidókhöz írt levél első két fejezetében, ahol azt látjuk majd, hogy Isten kinyilatkoztatása a Fián keresztül feljebbvaló annál a kijelentésnél, amelyet az angyalokon keresztül adott az ószövetségi időkben.

A harmadik fejezet arról szól, hogy Krisztus feljebbvaló Mózesnél, vagyis Isten Fián keresztüli kinyilatkoztatása feljebbvaló a Mózesen keresztül adott kijelentéseknél. Mózes ugyanis emberként el tudta vezetni a népet az ígéret földjének határára, de arra már nem volt képes, hogy be is vigye őket az ígéret földjére.

Isten kinyilatkoztatása Jézus Krisztuson keresztül feljebbvaló annál a kijelentésnél is, amely Józsuén keresztül érkezett.

A negyedik fejezetben azt látjuk, hogy Józsué bevezeti ugyan a népet az ígéret földjére, de nem tudta őket bevinni abba a nyugalomba, amelyről ez a fejezet szól.

Az ötödik fejezettől kezdődően azután a levél szerzője arról ír, hogy Jézus Krisztus feljebbvaló a papságnál is. A szerző ezzel foglalkozik egészen a tizedik fejezetig. Ír Krisztus papságáról, és összehasonlítja ezt a lévíták papságával, sőt rámutat arra is, hogy a jobb szövetség, a jobb út, a jobb áldozat Jézus Krisztus által jött el. Krisztus tehát feljebbvaló a lévíták papságánál.

Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk...

Egy hét összetevőből álló listát találunk Jézus Krisztusra vonatkozóan. Először is azt írja a szerző:

... akit örökösévé tett mindennek.

Ugye Isten országa még nem jött el, de egyszer el fog jönni ez a dicsőséges királyság.

Isten a prófétákon keresztül már megmutatta eljövendő országának bizonyos aspektusait. Megnyitott előttük bizonyos ablakokat, amelyeken keresztül a próféták a jövőbe láthattak és megláthatták Isten országának dicsőségét, és láthattak egy olyan földet is, ahol az emberek békességben élnek egymással.

Egy olyan földet láttak, ahol nem létezett egy mostani értelemben vett kereskedelem, ahol mindenki szabadon elvehette azt, amire szüksége volt. Ahol senki sem szenvedett szükségben és az emberek szeretetben éltek egymás mellett.

Ebben a világban nem voltak betegségek, a bénák táncoltak örömben, a némák Isten dicséretét énekelték, a vakok pedig meglátták Isten dicsőségét.

A próféták tehát bepillantottak ebbe a dicsőséges országba, és megláthatták ezt a dicsőséges napot.

Isten akarata volt az, hogy a Fiát állítsa ennek a királyságnak az élére, és Jézus Krisztus valóban uralkodni fog, ő lesz a királyok királya.

Ézsaiás 9:6: „Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A seregek Urának féltő szeretete viszi véghez ezt.”

A próféták tehát előre látták ezt a dicsőséges korszakot, amelyet Isten elhoz majd a jövőben. Látták, hogy Krisztus lesz mindennek az örököse.

Mi pedig, akik most már Krisztusban vagyunk, akiket Krisztus által Isten örökbefogadott, örökös társainak váltunk Krisztusnak. Először tehát Isten Jézus Krisztust az örökösévé tette mindennek, másodsorban pedig ő általa teremtette a világot.

János 1:1-3: „Kezdetben volt az ige, és az ige Istennél volt, és Isten volt az ige. Ő kezdetben az Istennél volt. Minden általa lett és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.”

Kolossé 1:16: „Mert benne teremtett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár királyi székek, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és érte teremtett.”

A Zsidókhoz írt levél írója tehát másodsorban kijelenti, hogy az Isten a világot általa teremtette, majd a 3-as versben hozzáteszi Jézus Krisztusról, hogy:

... ő Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása.

Az Ige elárulja nekünk, hogy Isten dicsősége olyan fényes, hogy mi ezt egyelőre nem láthatjuk meg. A mennyben Isten dicsősége olyan fényesen világít, hogy ott nem lesz szükségünk mesterséges fényre, nem lesz szükségünk a napra vagy akár a holdra, mert majd a Bárány világít.

Isten dicsőségének kisugárzása Jézus Krisztuson keresztül betölti fényével az egész mennyet, és ez ugyanaz a dicsőséges fény, amely a szentek szentjét is beragyogta az Ószövetségben, a szent sátorban.

Emlékezzünk csak vissza, amikor felállították a szent sátrat és a pap belépett a szent helyre. Ez kb. öt méter széles és tíz méter hosszú lehetett, a jobb oldalon helyezkedett el az áldozati kenyerek asztala 12 kenyérral, mindegyik egy-egy törzset jelképezett a 12 törzs közül.

A kárpit előtt, amely a szentek szentjébe vezetett, helyezkedett el az illat áldozati oltár, a bal oldalon volt a hét arany gyertyatartó, amely a Szentlelket jelképezte. Ezt látjuk a Jelenések könyvében is, és ez a hét arany gyertyatartó világította meg a szent helyet.

Amikor pedig a főpap bement a szentek szentjébe, ott nem volt gyertyatartó. A szentek szentjébe volt a szövetség ládája a kerubokkal, és Isten jelenléte világította be azt a helyet.

Jézus Krisztus tehát:

Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása.

A János 14:9-ben azt mondja Jézus: „Aki engem lát, látja az Atyát.”

Jézus tehát Isten lényének a képmása, vagy ahogy a gyerekek esetében szoktuk mondani, kiköpött apja ez a gyerek.

Akié az Atya, azé a Fiú is, aki azonban az Atyát elutasítja, a Fiút is elutasítja, hiszen a Fiú Jézus Krisztus, Isten lényének a képmása.

Nem lehetséges az, hogy szeretem Istent, de gyűlölöm az ő Fiát. Lehetetlen az, hogy befogadom Istent, de elutasítom az ő Fiát, mert ők együtt járnak. Ha enyém az egyik, enyém a másik is.

(Ő) Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget...

Számomra nagyon érdekes, hogy amikor kezdetben Isten megteremtette a világmindenséget, a szavával hívott mindent életre. Isten szólt és minden létrejött.

Az 1. Mózes 1:3-ban ezt látjuk: „*Ezt mondta Isten: legyen világosság, és lett világosság.*” 6-os vers. „*Legyen boltozat a vizek között, hogy elválassza egymástól a vizeket.*”

9. „*Azután ezt mondta Isten. Gyűljenek össze az ég alatt levő vizek egy helyre, hogy láthatóvá válják a száraz, és úgy történt.*”

Isten tehát szólt, és mindezek a dolgok létrejöttek. A szavának erejével teremtett meg mindent, sőt mi több a világot ma is Isten tartja egybe szavának erejével.

Elég, ha megnézzük például az atomokat. Mit is találunk az atommagban? Pozitív töltésű részecskéket. Ezek tehát ott vannak együtt az atommagban. Ez azonban önmagában ellentmond Coulomb törvényének az elektromosságról.

Coulomb ugyanis kimondja, hogy az azonos töltésű részecskék taszítják egymást.

Most tételezzük fel, hogy lenne egy evőkanálnyi pozitív töltésű részecskénk, és azt a Déli-sarkon helyeznénk el, ezután veszünk még egy evőkanálnyi pozitív töltésű részecskét, és azt pedig az Északi-sarkon helyezük el.

Ahhoz, hogy ezek a pozitív töltésű részecskék ott maradjanak a sarkkörön, 30 ezer tonnányi nyomást kellene kifejteni, mert ebben a távolságban is olyan hatalmasan érvényesülne az azonos töltésű részecskék között fennálló taszító erő, hogy egyszerűen nem maradnának meg a sarkkörökön.

Ugyanezt a kísérletet mágnesekkel is elvégezhetjük. Próbáljuk csak meg két mágnes azonos töltésű végét egymáshoz érinteni, és látni fogjuk, hogy ellenállást tanúsítanak. Ha sikerül is összeillesztenünk két mágnes azonos töltésű oldalát, mindez csak addig érvényesül, amíg mi erőt fejtünk ki, és egymásnak szorítjuk a két mágneset, mert az a természetes, hogy az azonos töltésű részecskék taszítják egymást.

Mégis, az atommagban az elektromosság törvényét meghazudtolva együtt vannak ezek a pozitív töltésű részecskék. A tudósok már rájöttek, hogy hogyan lehet az atommagon belül az azonos töltésű részecskék között megvalósuló egyensúlyt megbontani, hogyan lehet ezeket a részecskéket arra készíteni, hogy az elektromosság törvényének értelmében óriási erővel elkezdjék taszítani egymást.

Erre az eljárásra épül az atombomba.

Gondoljunk csak Hiroshima és Nagaszaki példájára, és azonnal láthatóvá válik előttünk, hogy micsoda hatalmas erő szabadul fel, amikor ezek a részecskék elkezdik taszítani egymást, ugyanakkor azt is tudatosítanunk kell, hogy ugyanilyen nagy erőre van szükség ahhoz, hogy az atom egyben maradjon.

Isten tehát egy nagyon érdekes világegyetemet teremtett, amelybe beépített egy önpusztító mechanizmust is. Így ahhoz, hogy az egész világegyetem egy szempillantás alatt felrobbanjon, egyetlen dologra van szükség. Hogy Isten levegye a kezét a világegyetemről, mert mindent az ő szavának az ereje tart össze.

Ha Isten levonná a kezét az atomokról, és az atommagon belül az azonos töltésű részecskék között megvalósulna az elektromosság törvénye, az egész azonnal szétrobbanna.

Az ember gyakran elgondolkodik azon, hogy milyen hatalmas is Isten szava, hogy ő szólt és létrejött a világmindenség. De ugyanilyen könnyen megteheti azt is, hogy szól, és a világegyetemennek hűlt helye sincs.

Milyen hatalmas is a mi Istenünk!

Jézus Krisztus tehát:

...Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget, aki miután bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbára ült.

A korábbiakban említettük, hogy az Úr az angyalokon keresztül is szólt az emberekhez az Ószövetségben. Erre az Újszövetségben is találunk példát, hiszen Máriát is az Úr angyala látogatta meg.

Az Úr angyalától tudta meg Mária, hogy ő szüli majd meg a Messiást. Sőt később az Úr Józsefhez is angyalt küldött, és az angyalon keresztül bátorította Józsefet arra, hogy ne féljen feleségül venni Máriát.

Jézus születése után pedig Isten egy angyalon keresztül figyelmeztette Józsefet, hogy fogja feleségét és gyermekét, és meneküljön el Egyiptomba, mert Heródes megpróbálja majd megölni kisfiát.

A Márk 1:13-ban pedig azt látjuk, hogy miután a Sátán megkísértette Jézust a pusztában, angyalok szolgáltak neki, és a Gecsemáné kertben is szolgálták őt az angyalok.

A kereszten azonban már nem voltak angyalok, hisz azt a feladatot egyedül kellett elvégeznie.

Az Ószövetségben a zsidók áldozati rendszerében nagyon fontos volt, hogy az engesztelés napján egyedül a főpap mutathatott be áldozatokat Istennek.

Általában a hétköznapokon más papok is mutathattak be áldozatokat, de az engesztelés napján, amikor áldozatokat kellett bemutatni az egész nép bűneiért, egyedül a főpap szolgálhatott a templomban. Neki kellett azt a 24 állatot levágnia, amelyeket feláldoztak Istennek. És aznap egyedül a főpap léphetett be a szentek szentjébe a bemutatott áldozatok vérével, felajánlva azt az Úrnak engesztelésül, azokért a bűnökért, amelyeket a nép elkövetett.

Ez azért fontos, mert Jézus, amikor engesztelő áldozatként felajánlotta magát Istennek a kereszten értünk, mindezen neki is egyedül kellett átmennie, ott már nem szolgálták őt az angyalok. Ő egyedül viselte bűneinket, egyedül halt meg helyettünk.

Jézus volt tehát az:

... aki minket bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbára ült.

Jézus most ott van, ott ül Isten jobbán, és a második fejezetben látni fogjuk, hogy várja, hogy minden az ő fennhatósága alá kerüljön.

Most pedig a Zsidókhöz írt levél írója rátér arra, hogy Jézus Krisztus feljebbvaló az angyaloknál.

A Jehova tanúi ezzel szemben azt tanítják, hogy Jézus Krisztus nem más, mint Mihály arkangyal. Ebben az igerészen azonban egyértelműen azt látjuk, hogy Jézus Krisztus nem egy angyali lény, ő feljebbvaló az angyaloknál.

Ő már kezdetben is Istennel volt, és a Filippi 2:6-ban azt olvashatjuk: *„Mert ő Isten formájában lévén, nem tekintette zsákmánynak, hogy ő egyenlő Istennel.”*

Ő tehát ugyanúgy az idő kezdete óta létezik, mint az Atya.

János 1:1: *„Kezdetben volt az ige és az ige Istennél volt és Isten volt az ige.”*

A Mormonok azonban azt tanítják Jézus Krisztusról, hogy Ő egy kerub, azaz Lucifer testvére. Szerintük amikor Isten azon gondolkodott, hogy hogyan mentse meg a világot, ezt a két fivért: Lucifert és az ő testvérét, Jézust hívatta magához, hogy meghallgassa az ő elképzelésüket.

Mind Lucifer, mind pedig Jézus feltárták tervüket Isten előtt, és Isten végül Jézus tervét fogadta el a világ megváltására, ennek nyomán azonban Lucifer feldühödött, és mivel féltékeny volt testvéreire, attól a naptól kezdve arra törekedett, hogy megakadályozza Jézus tervének megvalósulását a földön.

Az Igében azonban nem ezt látjuk.

Jézus Krisztus nem Lucifer testvére, nem arról van szó, hogy Lucifer a gonosz angyal, Jézus pedig a jóságos angyal. Jézus feljebbvaló Lucifernél. Egyáltalán nem helyes az az elképzelés, amely szerint Lucifer Jézusnak, vagyis Istennek a testvére, illetve az ellentéte.

Sokszor hajlamosak vagyunk Istent és a Sátánt egy kategóriába helyezni, mint egymás ellenpólusai, de szó sincs ilyesmiről. Istent nem lehet egy napon említeni a Sátánnal. Isten az örökkévaló Teremtő, a Sátán pedig az Istennek egyik teremtménye.

A Sátánnak nem Jézus Krisztus az ellenpólusa, hanem sokkal inkább Mihály arkangyal. Az igében látjuk is, hogy ők ketten tusakodnak. Júdás levelében például a 9. versben azt látjuk, hogy Mihály angyal az ördöggel vitatkozva küzdött Mózes testéért. És a 9-es vers azt is elárulja nekünk, hogy Mihály angyal itt nem káromló ítéletet mondott az ördöggel szemben, hanem egyszerűen csak azt mondta, dorgáljon meg téged az Úr.

Isten egy angyalt küldött Dánielhez üzenetével, és amikor végre megérkezik Dánielhez az angyal, azt mondja neki a Dániel 10:13-ban: *„A perzsa birodalom vezére ugyan utamat állta 21 napig, de Mikáél, az egyik legfőbb vezér, segítségemre jött.”*

Ennek az angyalnak is Mihály angyal segített.

Mihály angyal és a Sátán tehát már többször kerültek egymással konfliktusba, és a Jelenések könyvében azt látjuk, hogy ismét harcba szállnak majd egymás ellen.

Jézus: ... az Isten dicsőségének a kisugárzása, Isten lényének a képmása.

Jézus Krisztus az, amit mi Istenből láthatunk.

Annyival fejebbvaló az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt náluk. Mert az angyalok közül kinek mondta valaha:

„Az én fiam vagy!

Ma fogadtalak fiammá téged!”

Zsoltárok könyve 2:7-ben Isten tehát azt mondja: *„Az én fiam vagy, ma fogadtalak fiammá téged.”*

Isten ezt Luciferről soha nem mondaná és soha nem mondaná Mihály angyalról sem. Ezt csak Jézus Krisztusról mondja az Atya.

Gondoljunk csak a János 3:16-ra: *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta.”* Zsoltárok 2:7: *„Az én fiam vagy, fiammá fogadtalak téged!”*

Atyjává leszek, és ő Fiammá lesz!

Ez a prófécia a 2Sámuel 7-ben található. Isten akkor mondja ezt Dávidnak, amikor Dávid elhatározza, hogy egy házat épít Istennek.

Ekkor Nátán próféta közli Dáviddal, hogy Isten nem engedi meg neki, hogy ő építsen neki házat, mert kezéhez vér tapad. De utána Isten a következőket mondja Dávidnak a prófétán keresztül.

2Sámuel 7:12: *„Ha majd letelik az időd és pihenni térsz őseidhez, fölemelem majd utódodat, aki a te véredből származik és szilárdná teszem az ő királyságát.*

Ő épít házat nevem tiszteletére, én pedig megerősítem királyi trónját örökre.

Atyja leszek, és ő a fiam lesz.”

Isten tehát megígéri Dávidnak, hogy egy olyan utódot támaszt az ő vérvonalából, aki az egész világ fölött uralkodni fog.

Ennek hallatán Dávidnak elakadt a szava, nem tudott mit mondani erre, majd egy kicsivel később így szólt: *„Ki vagyok én, ó Uram, és mi az én házam népe, hogy eljuttattál engem idáig.”*

És Dávid tulajdonképpen elmondja az Úrnak, hogy ő tisztában vele, hogy honnan jött, hogy egy egyszerű kis juhásztor volt, és Isten tette őt Izrael népének királyává.

Dávidnak Isten jósága és kegyelme láttán elakadt a szava, pedig talán ő volt leginkább a szavak embere.

Bizony milyen csodálatos is az, amikor Isten az ő szeretetét és az ő jóságát olyan mértékben mutatja nekünk meg, hogy eláll a szavunk.

Egyszer valaki azt mondta, amikor a dicsőítés eljut a legmagasabb fokra, a szavak lehetetlenné válnak.

Visszatérve a Zsidó levélhez egyre inkább látható az, hogy a levél szerzője nagyon átfogóan ismerte az Ószövetséget.

*Amikor pedig bevezeti az elsőszülöttet a világba, ismét így szól:
„Imádja őt az Isten minden angyala!”*

Ezt az idézetet a mi Ószövetségünkben nem találjuk meg, a Septuagintában azonban igen, ami nem más, mint a héber Ószövetség görög nyelvű fordítása.

A Septuaginta elnevezés onnan ered, hogy a fordítást 70 Biblia tudós készítette el. A fordításra azért volt szükség, mert szeretnék volna, ha az emberek megértik az írásokat. Azért látták szükségesnek lefordítani a héberül íródott Ószövetséget görög nyelvre a babiloni fogságot követően, mert az emberek többsége akkor görögül beszélt.

A Septuagintában tehát az 5Mózes 32:43-ban ezt az idézetet találjuk:
„Imádja őt az Isten minden angyala!”

És Isten ezt csak a Fiára vonatkozóan mondja.

*És az angyalokról ezt mondja ugyan:
„Angyalait szelekké teszi,
és szolgálait tűz lángjává.
de a Fiúról így szól:
A te királyi széked örökké megáll, ó Isten,
és királyi pálcád az igazság pálcája.”*

Ez az idézet a 45. zsoltárból származik. A 6-os, 7-es, 8-as versekben maga Isten nevezi Jézus Krisztust Istennek.

Tudjuk, hogy János is Istennek nevezi Jézus Krisztust az ő evangéliumában, Pál is Istennek nevezi Jézus Krisztust, és Tamás is azt mondja, hogy én Uram, Istenem. A 45. zsoltárban pedig Isten is Istennek nevezi Jézus Krisztust.

Nagyon szomorú, hogy a Jehova tanúi mégsem akarják elismerni, hogy Jézus Krisztus Isten. Pedig Jehova maga is Istennek hívja Jézus Krisztust.

*de a Fiúról így szól:
A te királyi széked örökké megáll, ó Isten,
és királyi pálcád az igazság pálcája.
Szeretted az igazságot és gyűlölted a gonoszságot,
ezért kent fel téged az Isten, a te Istened,
örömlajával társaid fölé.”*

*Te vetettél, Uram, alapot a földnek kezdetben;
és a te kezed alkotása az ég.*

Ez idézet a 102. zsoltárból való.

*Azok elpusztulnak, de te megmaradsz,
és azok mind elavulnak, mint a ruha.
És összegöngyölítéd őket, mint egy palástot,
és mint a ruha, elváltoznak,
te pedig ugyanaz maradsz; és esztendeid nem fogynak el.”*

Itt tehát arról van szó, hogy Jézus Krisztus örökkévaló. Még a világegyetem is egyre öregszik, a világegyetemre is az entrópia jellemző, a fokozatos leépülés. A nap másodpercenként egymillió-kétszázézer tonnányi anyagot veszít, így meghatározott időn belül a nap is kihűl, a világmindenség tehát elavul, Isten azonban ugyanaz marad.

A Máté 24:35-ben ezt mondja Jézus: *„Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.”*

Az anyagi világ tehát egy napon elmúlik.

A 2Péter 3:11-12-ben ezt olvashatjuk: *„Mivel mindezek pedig így felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell nektek élnetek. Akik várjátok és siettetitek az Isten napjának eljövételét, amikor majd az eget lángolva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak.”*

Fontos tehát, hogy lelki emberek legyünk, és hogy a mennyben gyűjtsünk kincseket, ne itt a földön, mert az anyagi dolgok egy napon eltűnnek, de az Úr örökre megmarad.

Az angyalok közül kinek mondta valaha:

*„Új az én jobbomra,
amíg ellenségeidet lábaid zsámolyává teszem.”*

Bizony egyik angyalának sem mondta, saját Fiának azonban igen, a 110-ik zsoltár első versében.

A levél írója utána a 14. versben a következőket mondja az angyalokról:

Vajon ezek nem szolgáló lelkek-e mind, akik azokért küldettek szolgálatra, akik örökölni fogják az üdvösséget?

Az angyalok tehát elsősorban is szolgáló lelkek, akik Istent szolgálják.

Amikor Ézsaiás megpillantotta Isten trónusát, látta körülötte a szeráfokat, akik szüntelenül énekelték, hogy szent, szent, szent a mindenható Isten.

A Jelenések könyvének 4. fejezetében János kerubokat látott Isten trónja körül, akik szünet nélkül éjjel és nappal ezt énekelték: Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten.

Az angyalok tehát elsősorban Istent szolgálják a mennyben. Isten azonban hozzánk is elküldi az ő angyalait, hogy szolgáljanak felénk bizonyos esetekben, amikor segíséget szenvedünk.

Ézsaiás könyvében, a 6. fejezetben a szeráfok Isten trónja körül imádták az Urat, és így kiáltottak: Szent, szent, szent a seregek Ura, dicsősége betölti az egész földet. Amikor Ézsaiás ezt látta, amikor szembesült Isten szentségével, rádöbbsent arra, hogy milyen kimondhatatlanul bűnös is ő. Ennek hatására pedig így kiáltott az Ézsaiás 6:4 szerint: *„Jaj nekem, elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok, tisztátalan ajkú nép között lakom.”*

És ekkor Isten parancsára odarepült Ézsaiáshoz az egyik szeráf, kezében parázs volt, amelyet fogóval vett le az oltárról, és a parazsat Ézsaiás szájához érintette, és ezt mondta: *„Íme, ez megérintette ajkadat, bűnöd el van véve, vétked meg van bocsátva.”*

A 91. zsolttárban a következőket olvashatjuk: *„Mert megparancsolja angyalaidnak, hogy vigyázzanak rád minden utadon. Kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben.”*

Az angyalok tehát szolgáló lelkek, de tudatosítanunk kell, hogy Isten egyik angyalról sem mondta azt, hogy *„imádja őt az Isten minden angyala”*, és azt sem mondta az egyik angyalnak sem, hogy *„ülj az én jobbomra, amíg ellenségeidet lábad zsámolyává teszem.”*

Az angyalok tehát szolgáló lelkek, Jézus azonban nem szolgáló lélekként van jelen a mennyben, hanem uralkodóként.

Ezért tehát még jobban kell figyelünk a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk.

Az Úr tehát szólt hozzánk az ő Fián keresztül, és bizony még jobban oda kell figyelünk arra, amit Isten Jézus Krisztuson keresztül mondott nekünk, mint arra, amit angyalokon vagy a prófétáin keresztül nyilatkoztatott ki.

Ezért tehát még jobban kell figyelünk a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk...

... és ennek a veszélye fennállt a zsidó hívők esetében is.

Fennállt annak a veszélye, hogy elsodródni attól az igazságtól, hogy kegyelemből a Jézus Krisztusba vetett hit által van üdvösségük, és ismét a törvény által próbálnak majd megigazulni Isten előtt, és ezért is figyelmeztet a levél szerzője, hogy nagyon figyeljenek oda a hallottakra.

Mert ha az angyalok által hirdetett ige olyan erős volt, hogy minden törvényszegés és engedetlenség megkapta igazságos büntetését...

És ugye hozzá kell tennünk azt, hogy Jézus Krisztus feljebbvaló az angyaloknál.

... akkor hogyan menekülünk meg mi, ha ilyen nagy üdvösséggel nem törődünk?

Ez az Úr igehirdetésével kezdődött. Azok pedig, akik hallották, megerősítették ezt számunkra.

A levél írója tehát arra biztat bennünket, hogy nagyon is figyeljünk oda arra, amit Jézus tanított nekünk az üdvösségről, amely a miénk lehet a Jézus Krisztusba vetett hit által.

A János 3:16-17-ben azt olvashatjuk: *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa.”*

Mindezt maga Jézus mondja. *„Az ítélet pedig azt jelenti, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert gonoszak voltak a cselekedeteik.”*

János 3:36: *„Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.”*

Figyeljünk tehát nagyon is oda arra, amit Jézus Krisztus mond, hiszen:

... ha az angyalok által hirdetett ige erős volt...

– hiszen ha ők igazat mondtak, és amit ők hirdettek, az valóban megállta a helyét, akkor mennyivel inkább elmondható mindez arról, amit Jézus Krisztus tanított.

Ha tehát fittyet hányunk arra az üdvösségre, amelyet Jézus hirdet nekünk, hogyan menekülhetünk meg?

Nincs más út, nem mehetünk vissza a törvényhez, hiszen a törvény értelmében mindenki azt kapja, amit érdemel. Erről szól a törvény.

Jézus azonban Isten kegyelméről beszélt, és arról, hogy van bűnbocsánat, ha hiszünk őbenne.

Vigyázzunk tehát, hogy ne forduljunk el ettől az igazságtól, mint ahogy egyes zsidó hívők tették, akik ismét arra törekedtek, hogy a törvény által igazuljanak meg.

Isten pedig velük együtt tett bizonyosságot jelekkel és csodákkal, sokféle erővel és a Szentlélek ajándékaival, amelyet akarata szerint osztott szét.

Először tehát Jézus hirdette az üdvösség üzenetét, majd a tanítványok megerősítették ezt, végül pedig Isten velük együtt tett bizonyosságot jelekkel és csodákkal, sokféle erővel és a Szentlélek ajándékaival ennek igazságáról.

Figyeljük meg, hogy mit ír az ige! Isten a Szentlélek ajándékait akarata szerint osztotta szét.

Az 1Korintus 12-ben Pál a Szentlélek ajándékaival kapcsolatban ugyanezt írja a 11. versben. *„De mindez egy és ugyanazon Lélek munkája, aki úgy osztja szét kinek-kinek ajándékát, amint akarja.”*

Én tehát egyáltalán nem értek egyet azzal az elképzeléssel, amely alapján mindenkinek minden lelki ajándéka megvan, és bármikor bármelyik ajándékot használhatjuk aszerint, hogy éppen mire van szükség.

Az Igében én azt látom, hogy a Lélek ajándékait Isten osztja szét saját akarata szerint, és ezek akkor működnek, amikor Isten akarata az, hogy működésbe lépjenek. Ezt tehát nem én döntöm el, hanem Isten hozza meg ezt a döntés az én életemben.

Mert nem angyalok uralma alá rendelte el az eljövendő világot, amelyről szólunk.

Tehát nem az angyalok uralkodnak majd az eljövendő világban, ők abban a világban is szolgálni fognak.

Sőt valahol, valaki, így tett bizonyosságot...

– és mi ugye tudjuk, hogy Dávidról, a zsoltáríróról van szó.

*„Micsoda az ember, hogy gondolsz rá,
vagy az embernek fia, hogy gondod van rá?”*

Dávid a természet embere volt, nagyon sok időt töltött kint a vadonban, sok éjszakát töltött a szabad ég alatt egy olyan időszakban, amikor a szmogot még nem ismerték. Sőt abban az időben nem léteztek erős, nagyvárosi fények sem, amelyek elhalványították a csillagokat.

A júdeai éjszakák sötétek voltak, és az ég tele volt csillagokkal. Ahogy Dávid felnézett éjszakánként az égre, eszébe jutott, hogy mindehhez képest ő egy porszem csupán.

Ezért írja Dávid a 8. zsoltárban:

*„Ha látom az eget, kezed alkotását,
a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél,
micsoda a halandó – mondom –, hogy törödsz vele,
és az emberfia, hogy gondod van rá?”*

Ki vagyok én, Uram, hogy te gondolsz rám? – kérdi Dávid.

Volt-e már részed olyan élményben, amikor a csillagos ég alatt aludhattál, például a tengerparton vagy fönt a hegyekben, és láttad a Tejútát, és a tömérdek csillagot, és elkezdted ezen gondolkodni?

Nekem volt már ilyen élményben részem, ezért nagyon szól hozzám Dávid nyolcadik zsoltára, mert én is éreztem már ezt, hogy itt vagyok ebben a hatalmas világegyetemben, egy kis senkiként. A Föld is egy porszem csupán, és Isten mégis gondol rám.

A mi bolygónk, a Föld a Nap körül kering valahol a Tejút rendszer egyik sarkában. A mi Napunk is egyike a több milliárd csillagnak ebben a galaxisban.

És akkor itt vagyok én, egy kis porszem, a porszemnyi Föld bolygón, kint van az ember a semmi kellős közepén, feje fölött az ég tele csillagokkal, csak a természet hangját hallja, és úgy tűnik, hogy senki más nincs a közelben ezer kilométeres körzetben.

És akkor beléhasít a felismerés, ki vagyok én, hogy Isten foglalkozik velem, hogy Isten kinyúl felém? Hogy az a megtiszteltetés ér, hogy Isten maga jön oda hozzám, hogy én azután dicsérhessem Őt, hogy azután közösségbe lehessek vele és beszélgethessek vele? Ki vagyok én, hogy Isten így viselkedik velem és ezáltal érezhetem az ő közelségét és az ő jelenlétét?

Azután így folytatja:

*„Rövid időre kisebbé tetted őt az angyaloknál,
dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg.
Mindent lába alá vettedél.”*

Isten tehát az embert egy kicsit kisebbé tette az angyaloknál.

Az angyalokról pedig a korábbiakban olvashattuk, hogy ők szolgáló lelkek, akik képesek arra, hogy testet öltsenek, ha kell, de az ő esetükben testük nem szab határt az életüknek, ahogy az emberek esetében.

A testünk atomokból épül fel, ezek pedig taszítják egymást, a bennük található pozitív részecskék miatt. Hogyha ezt gyakorlatban is szeretnék megtapasztalni, akkor elég, ha megpróbálunk átmenni egy falon. Elméletileg át kéne tudnunk menni a falon, mert sokkal több benne az űr, mint a szilárd anyag.

A mi testünkben is sokkal több az űr, mint az anyag. Hogyha a test atomjaiból kipréselnénk az űrt, akkor körülbelül egy porszemnyi nagyságúak lennénk csupán, hiszen mi tulajdonképpen felfújt atomokból épülünk fel.

Az elektronokban is nagyon kevés az anyag. Ha két és fél kvintmilliónyi elektront egy sorban állítanánk, a sor még akkor is csak két és fél centiméter hosszú lenne. Ahhoz, hogy megszámloljuk őket, 19 millió évre lenne szükségünk, ha percenként 250-et tudnánk számolni.

Az elektronban tehát nagyon kevés az anyag, a protonban már valamivel több.

Az atomok felépítését ismerjük. Az atomban találjuk az atommagot, az atommagban helyezkednek el a protonok és a neutronok, és az atommagon kívül keringenek az elektronok.

Az elektronok olyan távolságban keringenek az atommag körül, hogyha például egy atommag baseball-labda nagyságú lenne, akkor az elektronok 4500 km távolságban keringenének körülötte.

Ekkora űr van tehát az atommag, illetve a körülötte keringő elektronok között, az atomban tehát több az űr, mint az anyag.

Mivel azonban a pozitív töltésű részecskék taszítják egymást, ezért nem tudunk átkelni például a falon, ha viszont másfajta molekuláris szerkezettel rendelkeznénk, akkor ez megvalósítható lenne. Abban az esetben egyszerűen átsétálhatnánk a falon anélkül, hogy a falat megsértenénk.

Nagyon úgy tűnik, hogy Jézus Krisztus feltámadás utáni teste is egy másfajta molekuláris szerkezettel rendelkezett, hiszen a tanítványok is mind egy szobában gyülekeztek, az ajtó zárva volt, és Jézus mégis megjelent előttük, és ott állt a szobában.

A tudósok szerint elképzelhető, hogy egymás mellett létezzen két világ, úgy, hogy akár nincsenek is tudatában egymásnak, és nem zavarják egymást, de mégis egymás mellett élnek. Ez akkor lenne lehetséges, ha a két világ, két különböző molekuláris szerkezettel rendelkezne.

Ez egy érdekes elképzelés, ami tetszik is nekem, mert úgy gondolom, hogy igaz. Úgy gondolom, hogy valóban létezik két világ, amely egymás mellett működik, sőt az egyik könnyedén áthatol a másikon, ami pedig bennünket illet, mi pedig nem is tudatosítjuk, hogy létezik egy másik világ, pedig a szellemi világ igencsak valóságos, és a szellemi világ lényei mindenütt itt vannak körülöttünk.

Gondoljunk csak még egyszer a Zsidók 1:14-re: *„Vajon ezek nem szolgáló lelkek-e mind, akik azokért küldettek szolgálatra, akik örökölni fogják az üdvösséget?”*

A legtöbbször azonban nem is vagyunk tudatában az ő jelenlétüknek, pedig mégis itt vannak. Szabadon beléphetnek a mi világunkba, segítenek nekünk és szolgálnak. Tudatában vannak a létezésünknek, mi azonban sokszor nem tudatosítjuk az ő létezésüket és jelenlétüket.

A menny tehát nincs is olyan messze. Én úgy gondolom, hogy a menny is itt van, nem valahol messze, csak éppen egy másfajta molekuláris felépítéssel rendelkezik. Pedig az ember hajlamos azt gondolni, hogy Isten trónja, valahol nagyon, nagyon, nagyon messze van, ki tudja, hány milliónyi fényévyire innen, és bizony az imáinknak jó messzire kell eljutni.

Az Apcsel. 17:28-ban a következőket mondja Pál: *„Mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk.”*

Mi sokszor nem is tudatosítjuk jelenlétét, mert nem látjuk Őt, de Ő mégis itt van, őbenne élünk, mozgunk és vagyunk, Ő körülvesz bennünket, csak a molekuláris felépítése más, mint a miénk.

Zsoltárok 8:6-tól:

*„Kevéssel tetted őt kisebbé Istennél,
dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg.
Úrrá tetted, kezéd alkotásain,
mindent a lába alá vettedél.”*

Isten Ádámnak is azt mondta, hogy uralkodj az élőlények fölött. Tehát:

„...mindent lába alá vetettél.”

Ha ugyanis mindent alávetett neki, akkor semmit sem hagyott, ami ne lenne neki alávetve. Most ugyan még nem látjuk, hogy minden uralma alatt áll.

Egy valamit azonban látunk: Jézust, aki szintén emberré lett és meghalt. Emberré kellett válnia ahhoz, hogy megválthassa az embereket. Emberré kellett válnia ahhoz, hogy megmenthesse a világot, amelyet maga az ember játszott át a Sátán kezébe.

Jézust tehát Isten rövid időre kisebbé tette az angyaloknál, hogy meghalhasson. Istenként nem halhatott meg, hanem ahhoz emberré kellett válnia.

... azt azonban látjuk, hogy az a Jézus, aki rövid időre kisebbé lett az angyaloknál, a halál elszenvedése miatt dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hiszen ő Isten kegyelméből mindenkiért megízlelte a halált.

Erről szól a megváltás. „A bűn zsoldja a halál” – írja Pál a Római levélben.

De Isten mindannyiunk bűnét őrá helyezte. Így ő minden emberért megízlelte a halált.

Itt egy szellemi értelemben vett halálról van szó.

Földi értelemben általában akkor mondják, hogy valaki meghalt, amikor már tartósan nincs agyműködése, vagyis tartósan elveszítette a tudatát. Amikor valaki a halálán van, rákapcsolják arra a készülékre, ami az agyi aktivitást figyeli, és amikor folytonossá válik a vonal a gépen, akkor azt mondják, hogy már nincs agytevékenysége.

Ezután még mintegy 24 órán keresztül figyelik, hogy egyenes marad-e a gépen a vonal, és utána kikapcsolják az összes többi gépet, és halottnak nyilvánítják az embert, hiszen már 24 órája nem érzékeltek nála agyműködést.

Abban a pillanatban, amikor lekapcsolják az embert a gépekről, figyelik a folytonos vonalat, mert ha mégis van bármiféle agyműködés, akkor abban a pillanatban az agy elkezd oxigént keresni.

Úgyhogy, ha felfigyelnek bármiféle agyműködésre, akkor visszakapcsolják az oxigént, és nem nyilvánítják még halottnak a beteget.

Általában tehát akkor mondják, hogy meghalt az ember, amikor megszűnt az agyműködése.

Bibliai értelemben azonban akkor vagyunk halottak, hogyha úgy élünk, hogy nem tudatosítjuk Isten létezését, ha Isten-tudat nélkül élünk.

Jézus mindenkiért megízlelte a halált. Emlékezzünk csak, hogy mit kiáltott a kereszten: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?”

Azon a ponton, amikor a mi bűneinket Isten Jézusra helyezte, ő szenvedte el a mi bűneinkért járó büntetést, és ő Istentől elhagyva megízlelte értünk a halált.

Tehát:

... azt látjuk, hogy az a Jézus, aki rövid időre kisebbé lett az angyaloknál, a halál elszenvedése miatt dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hiszen ő Isten kegyelméből mindenkiért megízlelte a halált.

Mivel tehát Jézus értem is megízlelte a halált, én nem kell meghaljak.

A János 11:26-ban Jézus ezt mondja: *„Aki él és hisz én bennem, az nem hal meg soha.”*

Tehát, akár milyen furcsán is hangzik ez, de én nem halok meg soha. Bibliai értelemben nem halok meg soha, mert soha többé nem kell Istentől elválasztva legyek, hiszen Jézus magára vette a bűneimet, és megízlelte a halált értem és helyettem, hogy nekem ezt a szellemi értelemben vett halált ne kelljen megízlelnem.

Költözni fogok, ezt nem tagadom, mert az én lelkem egy bizonyos napon kiköltözik majd ebből a kopott sátorból, és beköltözik az Istentől készített hajlékba, amely nem kézzel csinált, hanem örökkévaló, mennyei házunk.

Az bizony egy örömteli áldásos nap lesz.

Meghalni azonban nem fogok, mert soha sem leszek elválasztva Istentől.

Lehet, hogy az újságok azt írják majd, hogy meghaltam, de ez csak azért van, mert e téren ők is hiányos ismeretekkel rendelkeznek. De remélem, hogy akad majd egy újságíró, aki igazán megérti a helyzetet, és azt írja majd, hogy Chuck Smith elköltözött.

Kiköltözött öreg, kopott sátrából, és beköltözött egy csodálatos új házba, amelyet Isten készített el számára.

Jézus tehát mindenkiért megízlelte a halált, és ez azt jelenti, hogy nekünk már nem kell megízlelnünk a halált.

Isten azért hagyta el ott a kereszten Jézust, hogy veled ez ne történjen meg, mert Jézus magára vette a te bűneidet is, és elszenvedte a te bűneidért járó büntetést is, ami az Istentől való elválasztottság.

Az Ézsaiás 59:1-től ezt olvashatjuk:

*„Nem az Úr keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen,
nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson,
hanem a ti bűneitek választottak el
titeket Istenetektől,
a ti vétkeitek miatt rejtette el
orcáját előletek és nem hallgatott meg.”*

Bizony ezt teszi a bűn.

Jézus azonban mindenki bűnét magára vette, és mindenkiért megízlelte a halált.

Mert az volt méltó Istenhez, akiért van a mindenség, és aki által van a mindenség...

Még egyszer vegyük észre, hogy Jézus milyen helyet foglal el mindebben! Minden érte van.

Kolossé 1:16: *„Mert benne teremtett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok. Minden általa és reá nézve teremtett.”*

A Jelenések könyvének 4:11-ben a 24 vén a következőképpen imádja Istent a trónja előtt: *„Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség és a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtett.”*

Engem is Isten teremtett, de ennél többről van itt szó.

Érte teremtett, és ez mindannyiunkról elmondható, mert egyikünk élete sem lesz addig teljes, amíg nem kezdünk el érte élni. Amíg önmagunkért élünk, üres és értelmetlen lesz az életünk, és sokat csalódunk, de abban a pillanatban, amikor érte kezdünk el élni, gazdaggá és teljessé válik az életünk.

Mert az volt méltó Istenhez, akiért van a mindenség, és aki által van a mindenség, hogy őt, akit számtalan fiát vezet a dicsőségre, üdvösségek fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé.

Isten tehát egy munkát végzett el Krisztus szenvedésén keresztül.

Az Ézsaiás 53-ban, amely Jézus Krisztus szenvedéseiről prófétál, azt láthatjuk a 6. vers második felében, hogy: *„az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűneiért.”*

Itt van tehát a mi üdvösségünk fejedelme, akit Isten a szenvedések által tesz tökéletessé. A fejezet végéhez érve még jobban megértjük majd, mit is jelent ez.

Ő is a szenvedései által értette meg, hogy igazából mit is jelent szenvedni.

Hiszen hogyan is tudna valaki megvigasztalni téged, amikor elveszíted az egyik legjobb barátodat, ha ő ezt még soha nem élte át, és soha nem tapasztalta meg.

Amikor egy szülő elveszíti gyermekét, akkor hogyan tudná őt megvigasztalni egy olyan ember, akivel még ugyanez sohasem történt meg.

Azok tudnak igazán szolgálni ilyen helyzetekben, azok tudnak igazán együtt érezni és vigasztalni, akiknek már volt részük ilyenben, mert ők pontosan tudják, hogy mire gondolsz, mit is érzel. Ők tudják, hogy milyen az, amikor olyan mély fájdalmat és gyászt érez az ember, hogy belefájdul a gyomra, és olyan gombóc van a torkában, hogy úgy érzi, megfullad.

Isten tehát üdvösségünk fejedelmét szenvedések által tette tökéletessé. Mivel Jézus szenvedett, tudja milyen szenvedni. Így hát, tud nekünk segíteni a bajban és a szükségben.

Mert a megszentelő és a megszenteltek mind egytől származnak.

Az angolban pedig azt olvashatjuk, hogy mind egyek, vagyis mi egygé lettünk Jézus Krisztussal, közösségbe lehetünk a mi Urunkkal.

... ezért nem szégyelli őket testvéreinek nevezni...

Ó, bárcsak tudatosítanánk, mit tett értünk Jézus!
Jézus szenvedett értünk, megízlelte értünk a halált, most pedig testvéreinek hív bennünket.

Amikor így szól:

*„Hirdetem nevedet testvéreimnek,
a gyülekezet körében dicsérlek téged.”*

És ismét:

„Én őbenne reménykedem.”

Majd újra:

*„Íme, itt vagyok, én és a gyermekek,
akiket az Isten adott nekem.”*

Jézus mindannyiunk számára lehetővé tette azt, hogy beléphessünk az ő országába. Ezt azáltal tette lehetővé, hogy megízlelte értünk a halált, magára vette a mi bűneinket, és ő maga tisztított meg bennünket azoktól. Ezért most már az ő testvérei és örökös társai lehetünk, és így vele együtt mi is részesülhetünk Isten örökkévaló országának dicsőségében.

Nem meglepő, hogy Dávid a 116. zsoltár 12-es versében így kiált: *„Mit fizessek az Úrnak a sok jóért, amit velem tett?”*

Amikor belegondolok abba, mit tett értem Jézus, akkor azon gondolkodom, hogy vajon mit adhatnék én cserébe a hálám jeléül. Mit is adhatnék neki mindezekért?

Néha olyan koldusnak érzem magam. Nem tudom, mit adhatnék Istennek, hiszen semmim sincs. Ő mindent megtett értem, én pedig olyan keveset tudok neki ezért adni.

Ő azonban csak azt szeretné, hogy a szívemet és az életemet neki adjam. Ez többet jelent neki, mint a pénzem, amit esetleg bedobok a tizeddobozba.

Ő azt kéri tőlem, hogy önmagamat adjam neki, hogy szeressem Őt, hogy időt töltssek vele, mert Ő közösségben akar lenni velünk.

De mi sokszor még ezt sem adjuk meg neki.

Mivel pedig a gyermekek test és vér részesei, ő is hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek...

– vagyis testben jött el a földre. Az ő vére kiontatott az én bűneimért.

Ő hajlandó volt eljönni a világba értem egy behatárolt emberi testben. Ezért ő ugyanúgy megtapasztalta a fájdalmat, a fáradtságot, mint ahogy mi is, akik emberi testben élünk. Tudta, hogy milyen az, amikor az ember fáradt. Tudta, hogy milyen az, amikor az ember véletlenül kalapáccsal ráver a saját ujjára. Pontosan tudta tehát, hogy mit jelent ebben a földi testben élni.

... hogy halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt.

Tehát, hogy megsemmisítse az ördögöt, aki halált hozott az emberiségre azáltal, hogy megkísértette Ádámot és Évát.

A Sátán azonban többé már nem diadalmaskodhat fölöttem, mert engem Jézus Krisztus megigazított. Rám már nem a halál vár a bűneim miatt, mert Jézus Krisztus megtisztított engem a bűneimtől, és most már megigazultan állhatok Isten előtt.

Jézus tehát:

... halála által megsemmisítette azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt; és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak. Mert nyilván nem angyalokat karol fel, hanem Ábrahám leszármazottjait karolja fel.

Ezért mindenben hasonlónak kellett lennie a testvéreihez, hogy irgalmas és hű főpap legyen az Isten előtti szolgálatban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mivel maga is kísértést szenvedett, tud segíteni azokon, akik kísértésbe esnek.

A mi főpapunk, Jézus Krisztus tehát megért bennünket, és ez nagyon fontos. Megért bennünket, mert testben jött el erre a földre, és tudta, milyen testben élni.

... mindenben hasonlónak kellett lennie a testvéreihez, hogy irgalmas és hű főpap legyen az Isten előtti szolgálatban.

Jézus tehát irgalmas, tudja, hogy milyen nehéz átverekedni magunkat az életen. Ő tudja milyen éhesnek lenni, tudja, hogy milyen, amikor az embernek nincs elég pénze, hogy befizesse az adót, ő tudja, hogy milyen ez, és Ő irgalmas velünk szemben. Mivel ő maga is szenvedett, tud bennünket szolgálni, tud nekünk segíteni a bajban, a kísértésekben.

A 103. zsoltár 14. versében ezt olvashatjuk: *„Hiszen tudja, hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk.”*

Bárcsak mi is emlékeznénk erre! Olyan sokszor azonban szuper szenteknek hisszük magunkat. Az Ige azonban figyelmeztet bennünket, hogy ne ilyen legyen a hozzáállásunk.

1Korintus 10:12: *„Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék.”*

Én csak úgy tudok megállni, ha Isten tart meg, és amíg Ő tart, addig nem esem el.

Az Orion konstellációban létezik egy olyan csillag, amelynek átmérője 697 millió kilométer.

Ez azt jelenti, hogy ha a Napot beleraknánk ennek a csillagnak a közepébe, a Föld pedig körülötte keringene, akkor még mindig 300 millió kilométernyi hely maradna benne.

A becslések szerint ez az óriás csillag 28 kilométer/másodperces sebességgel mozog. Képzeljük csak el, hogy micsoda erőre volt szükség ahhoz, hogy ez a csillag ilyen észbontó sebességgel kezdjen el mozogni a világűrben.

Mit is mond Dávid a zsoltárok 8:4-ben? „Ha látom az eget, kezéd alkotását...”
– és nekem itt azonnal az a kép jut eszembe, hogy Isten fogja ezt az óriási csillagot, és hatalmas kezével csak úgy újtára indítja a világegyetemben.

Az 5Mózes 33:27-ben azt olvassuk, hogy: *„A mi hajlékunk az örök Isten, és örökkévaló karjai tartanak bennünket.”*

Ha tehát Isten a kezével mozgásba tud lendíteni egy ilyen hatalmas csillagot, akkor egészen biztosan engem is meg tud tartani a karjaiban.

Ezért nem kell azon aggódnak, hogy elesek, mert az örökkévaló Isten, a mennynek és földnek a teremtője megtart engem, szeret engem, hisz én az Ő gyermeke vagyok.

Ő egyszülött Fiát küldte el, hogy engem megmentsen, és az Ő örökkévaló királyságának örökösévé tegyen.

Bárcsak jobban megérthetnénk, milyen mélységes is Isten szeretete, amit folyamatosan kiönt ránk Urunkon, Jézus Krisztuson keresztül!

Őbenne találok meg mindent, amire szükségem van. Ő az, aki megtart engem, és feddhetetlenként állít majd az Ő jelenlétébe.

És hogy mit vár mindezért cserébe?

Időt, amit vele töltök közösségben, a vele való kapcsolatban.

Milyen keveset kér azért a sok-sok mindenért cserébe, amit tőle kaptunk!

A zsidókhöz írt levél 3-4. Fejezet

Ezért, szent testvéreim...

Az „ezért” kifejezés azonnal, az ezt megelőző fejezethez kalauzol bennünket, amely mindenek előtt arról szól, hogy Jézus Krisztus feljebbvaló az angyaloknál.
A levél írója azt mondja, hogy mivel Ő feljebbvaló az angyaloknál, Ő Isten fia:

Ezért, szent testvéreim, mennyei elhívás részesei, figyeljete hitvallásunk apostolára és főpapjára, Jézusra...

A levél írója tehát arra hív bennünket, hogy figyeljünk Jézusra. Tulajdonképpen erről szól a teljes Zsidókhöz írt levél.

A levél írója ugyanis nemcsak itt, hanem a későbbiekben is pontosan erre bátorít bennünket.

A levél írója a levél címzettjeit testvéreinek és a mennyei elhívás részeseinek nevezi, Jézust pedig hitvallásunk apostolának és főpapjának.

A Zsidókhöz írt levél címzettjei zsidók, akik a zsidó vallás szerint, a júdaizmusban nevelkedtek, és így számukra természetes volt, hogy volt egy főpapjuk, sőt, ugyanolyan természetes volt számukra a templomban bemutatott áldozat is.

A levél írója most kijelenti, hogy nekünk is van egy főpapunk, sőt mi több, idővel rámutat arra is, hogy a mi főpapunk feljebbvaló a Lévi rendjéből származó főpapoknál.

Egyelőre azonban itt a 3. fejezetben arra mutat rá, hogy Jézus feljebbvaló Mózesnél, akin keresztül Isten létrehozta a papságot; vagyis Isten az Ő házát – a szellemi házát – Mózesen keresztül alapította meg.

Isten Mózesen keresztül építtette meg a Szent Sátorat, és Mózesnek adta a Szent Sátorra vonatkozó konkrét utasításokat a méretre, a szerkezetre és az egyéb részletekre vonatkozóan is.

Ezért, szent testvéreim, mennyei elhívás részesei, figyeljete hitvallásunk apostolára és főpapjára; Jézusra. Aki hű az ő megbízójához, ahogyan Mózes is hű volt az Ő egész házában. Ő ugyanis nagyobb dicsőségre volt méltó, mint Mózes, mint ahogyan a háznál nagyobb tisztessége van a ház építőjének.

Nagyon érdekes, hogy a levél írója Isten népére a ház hasonlatát alkalmazza itt.
Az Újszövetségben azt olvashatjuk, hogy az egyház, vagyis Isten népe, az Isten háza, amelyben Isten lakozik.

Az 1Péter 2:9-ben pedig azt olvashatjuk, hogy „Isten népe királyi papság.”

Az Ószövetségben Isten népe volt Isten háza, és a templomot nevezték az Úr házának. Amikor pedig Salamon megépítette a templomot, azt Isten házának nevezte, és a templomszentelési imádságában ezt mondja az 1Királyok 8:27-ben:

„De vajon lakhatik-e Isten a földön, hiszen az ég, sőt az egeknek egei sem fogadhatnak magukba Téged, hát még ez a ház, amelyet én építettem.”

Nagyon érdekesnek és egészen csodálatos dolognak tartom azt, hogy Isten vágyik arra, hogy az Ő népe között lakjon.

Isten ott lakhatna a világegyetemben, ahol csak kedve tartja, és Ő tulajdonképpen be is tölti az egész világegyetemet, de az Úrnak mégis az a vágya, hogy az Ő népe között lakjon.

Ó, bárcsak tudatosítanánk Isten jelenlétét, hiszen Ő eljön hozzánk és a népével lakik!

Milyen csodálatos az például, amikor egy-egy igehirdetés előtt együtt dicsérjük az Urat. Olyankor gyakran rádöbbenek arra, hogy Isten itt lakozik az Ő népe között, és jelenléte csodálatosan valóságos. Ó, mennyire szeret Isten az Ő népével lakni!

A 3. fejezetben azt is láthatjuk, hogy a ház építőjének nagyobb tisztessége van, mint a háznak.

Mert minden háznak van építője...

Itt ok-okozati viszonyról van szó: minden okozatnak van valami oka. Minden háznak kell, hogy legyen egy építője, aki azt létrehozta.

Képzeljük csak el, hogy a városban sétálgatunk. És egyszer csak megpillantunk egy olyan házat, ami különösen megtetszik nekünk. Tetszik a stílusa, és kíváncsiak vagyunk, vajon ki építette ezt a házat; pontosabban: ki az, aki megtervezte.

Aztán jönne valaki, és azt mondaná, hogy senki nem építette azt a házat, mert az egyik nap egyszer csak megjelent. Volt itt egy nagy földrengés, mindent jól fölrázott, és egyszer csak hirtelen itt termett ez a ház.

Ha valaki ezt próbálná elhíttetni velünk, valószínűleg azt mondanánk, hogy te megőrültél! Hiszen az ok és okozat mindig együtt jár.

Olyan nincs, hogy egy háznak ne legyen építője. A dolgok a világban egyszerűen nem így történnek.

Az evolúciós elmélet mégis így próbálja megmagyarázni az ember kialakulását.

Minden háznak van tehát egy építője; minden okozatnak van egy oka.

... aki pedig mindent felépített, az Isten az.

Az ok-okozati összefüggés ezt egyértelműen mutatja. Ha itt áll előttem egy ház, abból levonhatom azt a következtetést, hogy valakinek meg kellett építenie azt a házat.

Ha pedig látjuk az egyházat, szintén arra a következtetésre kell jutnunk, hogy valakinek fel kellett építenie ezt az egyházat.

Jézus a Máté 16:18-ban a következőket mondja Péternek: *„Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel egyházamat.”*

Tehát Jézus azt mondja, hogy Ő építi majd fel az egyházát.

... aki pedig mindent felépített, az Isten az. Mózes is hű volt ugyan az ő egész házában mint szolga, bizonyosságául annak, amit hirdetni kellett.

Mózes tehát hűséges volt. Isten rajta keresztül adta népének a törvényeket. Mózes szolgálta Istent, és elmondta a népnek Isten parancsait, rendelkezéseit, bizonyos ügyekben pedig kimondta Isten ítéletét; ezek pedig mind Jézus Krisztusra mutattak.

Pál azt írja a Kolossé 2:17-ben: *„Hiszen ezek csak árnyékai az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság.”*

Ha tehát jobban megvizsgáljuk az ószövetségi törvényeket és az áldozati rendszert, ezek háttérében Jézus Krisztust találjuk, mert ezek mind Jézus Krisztusra mutatnak.

Mózes is hű volt ugyan az ő egész házában mint szolga, bizonyosságául annak, amit hirdetni kellett.

Mózes írásai tehát prófétikusak voltak, és Jézus Krisztusban teljesedtek be.

Krisztus azonban mint Fiú hű a maga házához. Az ő háza mi vagyunk.

Mi vagyunk tehát Jézus Krisztus háza. Az egyház Isten népe, az a hely, ahol Isten lakozik, mert Ő ezt a helyet választotta magának.

Az ő háza mi vagyunk, ha a bizalmat és a reménység dicsekedését mindvégig szilárdan megtartjuk.

Itt tehát a levél írója arra bátorít bennünket, hogy tartsunk ki.

De vajon miért buzdít a levél írója kitartásra? Azért, mert a zsidó hívőket annak a komoly veszélye fenyegette, hogy ismét visszatérnek a júdaizmus hagyományaihoz, melyekben felnevelkedtek.

A levél írója tehát figyelmezteti őket, hogy azt a reménységet, amelyre eljutottak Jézus Krisztusban mindvégig szilárdan tartsák meg.

Ezért, amint a Szentlélek mondja:

*„Ma, ha az ő szavát halljátok,
ne keményítsétek meg a szíveteket, mint az elkeseredéskor,
a kísértés napján a pusztában,
ahol megkísértettek engem őseitek*

*azzal, hogy próbára tettem,
bár látták tetteimet.
Ezért negyven éven át haragudtam erre a nemzedékre,
és ezt mondtam: Tévelygő szívű ez a nép,
mert nem ismerte fel az én utaimat.
Meg is esküdtem haragomban,
hogy nem mennek be az én nyugalom helyére.”*

A levél írója ezenkívül többször is utal majd a 95. zsoltárra, amikor továbbra is arról ír, hogy Jézus Krisztus feljebbvaló Mózesnél.

A korábbiakban már említettük, hogy Mózes szolga volt az egész házában, rajta keresztül adta Isten népének a törvényt. Mózes azonban nem tudta bevezetni a népet a nyugalom helyére, nem vihette be őket az ígéret földjére.

Amikor a nép a pusztában eljutott Méríbához, amely egyébként viszálykodást jelent, a nép zúgolódni kezdett és panaszkodott: Azért hoztál ki bennünket Egyiptomból, hogy most itt haljunk meg a pusztában? – mondták. Nincsen vizünk, mindannyian el fogunk pusztulni, sokkal jobb lett volna, ha Egyiptomban maradunk.

Mózes eddigre már majdnem negyven éve hallgatta a nép panaszkodását és megelégelte azt. Ő ekkor Isten elé ment, és azt mondta az Úrnak: „Uram! Én ezt már nem bírom tovább! Negyven éve mást sem hallgatok, csak azt, hogy folyamatosan panaszkodik ez a nép. Ők nem az én gyermekeim, és annyira belefáradtam már, hogy én cipeljem őket.”

Isten erre azt mondta: „Mózes! A nép szomjas, vízre van szükségük, úgyhogy menj, szólj a sziklához, és víz fakad majd belőle.”

Mózes azonban dühös volt, elege volt már a nép folyamatos panaszkodásából, „ezért összegyűjtötte Mózes és Áron a gyülekezetet a szikla elé, és ezt mondta nekik: „Hallgassatok ide, ti lázadók! Fakasszunk-e vizet nektek ebből a sziklából?” Azzal fölemelte Mózes a kezét, és kétszer ráütött botjával a sziklára. Erre sok víz fakadt és ivott a közösség meg az állatok.”

Isten ekkor magához hívatta Mózes, s azt mondta neki:

– Mózes! Mit parancsoltam Neked? Azt mondtam, hogy üss a sziklára?

– Nem Uram – felelte Mózes.

– Akkor miért ütötted meg?

– Mert mérges voltam.

– Mózes! Te képviselsz engem a nép előtt. Ők rád néznek, hogy megértsék, milyen vagyok én. Rosszul képviseltél engem az emberek előtt. Most az emberek azt gondolják rólam, hogy dühös vagyok rájuk, pedig nem vagyok az. Vízre van szükségük, és ezt én is tudom. Én megértem őket. És mivel rosszul képviseltél engem a nép előtt, sajnos nem engedhetem meg, hogy te vezesd be őket az ígéret földjére.

– De Uram, ezt nem gondolhatod komolyan! Ez volt életem nagy célkitűzése!

És bár Mózes könyörgött az Úrnak, Isten nem engedte meg, hogy Ő vezesse be a népet az ígéret földjére.

Mózes tehát nem vihette be a népet a nyugalom helyére. Ez fontos, mivel tudjuk, hogy Mózes a törvény képviselője; ennek fényében érdekes látnunk azt, hogy a törvény és a törvény cselekedetei nem képesek bevinni bennünket a nyugalom helyére az Úrban. Még ha az ember engedelmeskedik is a törvénynek, ha megtartja is azokat, a törvény mégsem képes bevinni az embert a nyugalom helyére.

Izrael népének pusztai vándorlása negyven évig tartott. Negyven évig tartott, amíg a Hórebtől eljutottak Kádes-Bárneába. Pedig az Ige azt is elárulja nekünk, hogy ez a két hely mindössze tizenegy napi járóföldre van egymástól.

Amikor először megérkezett a nép Kádes-Bárneába, ekkor valóban tizenegy napig tartott az útjuk Hórebtől Kánes-Bárneáig. Ekkor követeket küldtek, hogy kémleljék ki a földet.

A tizenkét kiküldött követből tíz rossz hírral tért vissza, mely félelemmel töltötte el az embereket, ez pedig hitetlenséget eredményezett a nép körében.

Az emberek tehát elkezdtek mondogatni: Nem mehetünk be az ígéret földjére, képtelenek vagyunk elfoglalni ezt a földet. Túl gyengék vagyunk.

Látván hitetlenségüket, Isten azt mondta: „Látom már, hogy nem bíztok énbennem. Azt mondjátok, hogy félték bemenni a földre, félték, hogy megölik gyermekeiteket. Bizony, ti itt maradtok a pusztában életetek végéig, egészen addig, míg mindannyian meg nem haltok. Ez lesz a történelem leghosszabb gyászmenete.

És a gyermekeitek, akiket annyira féltetek, ők mennek majd be az ígéret földjére, ők foglalják el majd azt a földet.”

Az a generáció tehát nem lépett be a nyugalom helyére, Mózes nem tudta bevinni őket oda.

Ezután a Zsidó levél írója a 95. zsoltárból idéz. A zsoltár írója először Isten jóságáról, Isten irgalmáról beszél, utána pedig rátér egy másik nagyon fontos kérdésre; arra az időszakra utal, amikor a pusztában Izrael népe a hitetlensége miatt nem tudott belépni a Nyugalom helyére.

Ezért, amint a Szentlélek mondja:

*„Ma, ha az ő szavát halljátok,
ne keményítsétek meg a szíveteket, mint az elkeseredéskor,
a kísértés napján a pusztában,
ahol megkísértettek engem őseitek
azzal, hogy próbára tettek,
bár látták tetteimet.*

*Ezért negyven éven át haragudtam erre a nemzedékre,
és ezt mondtam: Tévelygő szívű ez a nép,
mert nem ismerte fel az én utaimat.
Meg is esküdtem haragomban,
hogy nem mennek be az én nyugalom helyére.”*

Vigyázzatok, testvéreim, senkinek ne legyen közületek hitetlen és gonosz szíve, hogy elszakadjon az élő Istentől.

Megint arról van szó, hogy el ne szakadjanak az élő Istentől.

Izrael népét is kimentette az Úr az egyiptomi rabságból. A sarkalatos pont tehát nem az, hogy megszabadultunk-e bűneinktől, hanem az, hogy belépünk-e mindabba, amit Isten a számunkra tartogat.

Sok ember elmondhatja magáról a világban, hogy békessége van Istennel, vagyis Isten megszabadította őt a bűn hatalmától, a sötétség hatalmától, és ő most már Isten országának, a világosság országának az állampolgára.

És bár békessége van Istennel, nem mondhatja el magáról, hogy van egy Istentől jövő békesség az életében. Ő ugyanis még nem lépett be a nyugalom helyére, még nem lépett be abba a bővelkedő, gazdag, teljes életbe, amelyet Isten számára tartogat.

Az ilyen ember keresztényi élete a pusztai megtapasztalással egyenlő; kint vándorol a pusztában, de nem leli annyi örömét keresztényi életében, amennyire azt élvezhetné. Isten azt szeretné, hogyha belépünk az Ő teljességébe, ha megtapasztalnánk a Lélek győzelmét az életünkben.

Izrael népe tehát negyven éven át vándorolt a pusztában, és ők bizony tökéletes példái annak, hogy mi történik, amikor hitetlenségünk miatt nem lépünk be Isten ígéreteibe.

Vigyázzatok, testvéreim, senkinek ne legyen közületek hitetlen és gonosz szíve, hogy elszakadjon az élő Istentől. Sőt, buzdítsátok egymást minden egyes napon, amíg tart a ma, hogy meg ne keményedjék közületek valaki a bűn csábításától. Mert részeseivé lettünk a Krisztusnak, ha azt a bizalmat, amely kezdetben élt bennünk, mindvégig szilárdan megtartjuk.

A levél írója tehát ismét arra buzdít bennünket, hogy szilárdan tartsunk ki, és ezt már harmadszor hangsúlyozza.

Mert amikor ezt mondja az Írás: „Ma, ha az ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket, mint az elkeseredéskor”, azt kérdezzük: kik keseredtek el, amikor ezt hallották? Ugyebár mindazok, akik Mózes vezetésével kijöttek Egyiptomból?

De kikre haragudott negyven éven át? Nem azokra-e, akik vétkeztek, akiknek a teteme elhullott a pusztában?

És kiknek esküdött meg, hogy nem mennek be a nyugalom helyére, ha nem azoknak, akik engedetlenekké váltak?

Látjuk is, hogy nem mehettek be hitetlenségük miatt.

Fontos tehát megértenünk, hogy a probléma az ő hitetlenségükben rejlett. Nem hittek abban, hogy Isten képes őket bevinni a földre. Csak a saját erőforrásaikra néztek, illetve az ellenségük erejét mérték fel, és ezek alapján azt mondták: Mi erre képtelenek vagyunk.

És bizony sokszor mi is így vagyunk ezzel. Hitetlenségünk miatt képtelenek vagyunk belépni abba a bővelkedő és teljes életbe, amelyet Isten nekünk adott, és szeretné, ha megtapasztalnánk és élveznénk.

A probléma tehát ott kezdődik, hogy mi csak a saját erőforrásainkra nézünk, és csak az ellenség hatalma lebeg szemünk előtt. Így minden egyes alkalommal hitetlenség és félelem tölti el a szívünket, amikor levesszük szemünket az Úrról, és az ellenségeinkre nézünk.

Pedig tudatosítanunk kell azt, hogy Isten, aki mellettünk áll, hatalmasabb, mint az ellenségeink.

1János 4:4: *„Mert nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van.”*

Összefoglalva tehát: Jézus a mi hitvallásunk főpapja, és Ő nagyobb, mint Mózes; hiszen Mózes szolga volt az ő házában; Krisztus azonban, mint a Fiú, a háza felett uralkodik – sőt, Ő maga a ház építője is.

És amíg Mózes képtelen volt a népet bevezetni Isten nyugalmába, Jézus Krisztus képes arra, hogy elvezessen bennünket Isten nyugalmára.

Mivel még nem teljesedett be az ő nyugalmába való bemenetel ígérete, gondosan ügyeljünk arra, hogy közölünk senki le ne maradjon erről.

Most arra bátorítanálak, hogy Te is vizsgálj meg saját szívedet, hogy nyugodt-e? Beléptél-e már Isten nyugalmába? Van-e egy mélységes, Krisztustól származó békességed? Vagy ehelyett inkább szorongást, félelmet, nyugtalanságot találsz a szívedben?

A kérdés tehát az, hogy a Te szíved milyen állapotban van?

A nyugalom ígéretét már megkaptuk Istentől. Most legyünk óvatosak olyan értelemben, hogy valóban lépünk is be ebbe a nyugalomba, amit elkészített számunkra.

Nagyon is elképzelhető, hogy bár Isten szeretné, hogy belépj az ő nyugalmába, és hogy megtapasztald azt, de lehet, hogy te még nem tetted a magadévá ezt az ígéretet. Te még nem léptél be ebbe a nyugalomba.

A Máté 11:28-tól a következőket mondja Jézus: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek.”*

Te megtaláltad-e már ezt a megnyugvást? Megnyugodtál-e Jézus Krisztusban? Meg tudsz-e pihenni Őbenne? Ez itt a kérdés.

Sok ember ezt nem mondhatja el magáról. Sok olyan hívő emberrel találkozunk, akik nem ismerik ezt a fajta nyugalmat Krisztusban, hanem csak folyamatosan fáradoznak, hogy kedvesek legyenek Isten előtt, vagy csak egyszerűen azért, mert hitetlenségük miatt nem szánták oda teljesen az életüket és az életük dolgait Istennek.

Lehet, hogy tudatosítják, hogy Isten hűséges, és hogy nyugodtan rábízhatják az életünket, de mégsem tették meg ezt, és ezért nem léptek be a nyugalom helyére. Nem tudják, hogy milyen megpihenni Krisztusban.

Mert nekünk is hirdették az evangéliumot, mint azoknak is; de nekik nem használt a hirdetett íge, mivel nem kapcsolódott össze hittel azokban, akik hallgatták.

Isten tehát nyugalmat ígért. Ha én ebbe nem lépek be hit által, akkor továbbra is vihar és nyugtalanság dúl majd bennem.

A kérdés az, hogy Te hiszed-e, hogy Isten szeretné, ha megtapasztalnád, milyen az ő nyugalmaiban lenni? Hiszed-e, hogy Isten kezében tartja az életedet, és hogy szeret Téged?

Ha mindezt elhiszed, akkor beléptél az Ő nyugalmaiba, hiszen akkor már tudod, hogy nem érdemes aggodalmaskodnod, Isten majd úgyis megoldja a problémákat.

Bizony gyakran úgy élünk, mintha Isten nem uralkodna, mintha nem ülne már a trónján. Pedig Isten uralkodik, és kezében tartja az életedet. Ha te azt átadtad Neki, akkor egyszerűen csak hinned kell benne, és bíznod kell abban, hogy Ő igenis képes gondoskodni rólad.

Mi, akik hiszünk, bemegyünk abba a nyugalomba...

Ez itt a kulcsa a dolgoknak, mert csakis hit által léphetünk be a nyugalomba.

Sokan azt mondják, hogy olyan nehéz ezt megvalósítani, olyan nehéz hit által megnyugodni Istenben. Sokkal könnyebb lenne, ha Isten feltárná előttünk, hogy éppen mit, miért tesz.

Sokan mondják, hogy „ha Isten elmagyarázná nekem, hogy miért engedte meg, hogy ez megtörténjen velem, és hogy mindebből mi az a jó, amit majd ki tud hozni, akkor valószínűleg sokkal könnyebben meg tudnék nyugodni Istenben.”

De nagyon nehéz hitből megnyugodni Istenben.

Igen, lehet, hogy hitből nagyon nehéz megnyugvást találni. De az igazság az, hogy megnyugvást csak a hitben találunk. A cselekedeteinkben, a próbálkozásainkban, a képességeinkben nem találunk megnyugvást.

Csak akkor találunk megnyugvást, amikor hitben mindent átadunk Istennek, és azt mondjuk: Uram! Én ezzel a helyzettel nem tudok mit kezdeni. Én ezt nem tudom megoldani, egyszerűen nem tudom befolyásolni a körülményeket.

Ezért ezt az egészet a Te kezébe adom, és várom, hogy Te mit teszel. Mert tudom, hogy megígérted, hogy munkálkodni fogsz, úgyhogy én bízom Benned, hogy megvalósítod a Te tökéletes tervedet az életemben, még ezeken a körülményeken keresztül is, amelyek most előálltak az életemben.

Ennek fényében pedig megnyugodhatok.

Amikor teljesen átadok mindent Istennek, akkor találok igazi megnyugvást Őbenne. Akkor tapasztalhatom meg Isten mindenben megtartó tökéletes békességét, ha rajta tartom a szemem.

Mi, akik hiszünk, bemegyünk abba a nyugalomba, amint megmondotta: „Ezért megesküdtem haragomban, hogy nem mennek be az én nyugalom helyére, pedig munkái készen voltak a világ teremtése óta.”

Ami tehát a cselekedeteket illeti, Isten gondoskodott mindezekről. Az én részem pedig az, hogy higgyek.

A János 6:28-ban a következőket kérdezték Jézustól: *„Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgokat cselekedjünk? Jézus ezt felelte nekik: „Az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyetek abban, akit Ő küldött.”*

Jézus tehát mindent megtett, és befejezte a munkát. Mi semmit sem tudunk már hozzátenni az üdvösségünkhöz. Isten már elfogadott bennünket Jézus Krisztus befejezett munkáján keresztül.

A Galata 3:1-től a következőket írja Pál: *„Ó, esztelen galaták! Ki ígézett meg titeket, akiknek szeme előtt úgy írtuk le Jézus Krisztust, mintha közöttetek feszítették volna meg. Ennyire esztelenek vagytok? Amit Lélekben kezdtetek el, most testben akarjátok befejezni?”*

Miután Isten hatalmas csodák közt kihozta népét Egyiptomból, és Izrael népe ott állt az ígéret földjének határán, az emberek azt gondolták, hogy most saját erejükből kell majd elfoglalják a földet. Ezért ahogy az ott élő népeket figyelték, és látták az óriásokat, látták a hatalmas városfalakat, levonták azt a következtetést, hogy ők képtelenek erre. Így nem is léptek be a nyugalom helyére.

A hívők esetében is így van ez, akiket Isten csodával határos módon kiragadott bűnös életükből, megmentett és üdvözített, de amikor Isten nekik akar adni egy teljesebb, gazdagabb életet a Lélekben, és arra hívja őket, hogy Lélekben járjanak, és hogy teljes mértékben alárendeljék magukat Istennek, akkor azt mondják: De hát, én erre képtelen vagyok! Ez meghaladja az én képességeimet, én képtelen vagyok ilyen jó lenni!

És bár az egészet a Lélekben kezdték el, valahol útközben azt gondolják, hogy innentől kezdve Isten magukra hagyta őket, hátradől a székében, és azt mondja: Jó, fiam, most nézzük meg, hogy ettől kezdve te egyedül mire vagy képes?

Mindezt pedig a Filippi 2:12-ben található igevers támasztja alá, amelynek a második felében ezt olvashatjuk: *„Félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket.”*

Emlékszem, hogy korábban engem is nagyon felkavart ez az igevers. A mi gyülekezetünkben is olyan sokáig, folyamatosan ezt prédikálták, hogy *„félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket.”*

Az utána következő igeverset valahogy már nem mondták el: *„Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést, az Ő tetszésének megfelelően.”*

Tehát nem elég csak a gondolat elejét idézni, mert az nem közvetíti a teljes igazságot. Ha végig olvassuk az egész gondolatot, akkor teljesen megváltozik a helyzet. Az egésznek a felelőssége nem rajtam nyugszik, hanem Istenen; ebből láthatom, hogy az egész nem az én erőmön múlik, hanem az Ő erején; és nem az én képességeimen, hanem az Ő képességein.

„Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést, az Ő tetszésének megfelelően.”

Igen, én képtelen vagyok mindezt megtenni, de Isten képes arra, hogy megtegye helyettem azt, amire én nem vagyok képes a saját erőmből.

Ezért bízok Istenben, meg tudok pihenni benne, és eközben egy dicsőséges békesség van a szívemben. Még véletlenül sem vagyok tökéletes, de jó úton haladok, mert Isten munkálkodik, és Ő képes megtenni azt, amire én képtelen vagyok a saját erőmből.

Tehát ahogyan a Lélekben kezdtem el ezt az egészet, a Lélekben is kell folytassam, a Lélek szerint kell járnom, alárendelve magam a Léleknek, és így lehetőséget biztosítva Istennek, hogy munkálkodjon. Eközben pedig megnyugodhatok Istenben, mert Ő az, aki segít megállni, aki segít, hogy ne essek el.

Én tehát hiszek és bízok Őbenne, és megnyugodhatok az Ő befejezett munkájában.

Mert valahol így szól az Írás a hetedik napról: „És megnyugodott az Isten a hetedik napon, minden alkotó munkája után.” Itt viszont ezt mondja: „Nem mennek be az én nyugalom helyére.”

Isten tehát, miután mindent megteremtett, a hetedik napon megpihent. Alkotó munkája befejeződött, és Isten kijelölte a szombatnapot.

A 2Mózes 23:12-ben a következőket mondja a népnek Isten: *„Hat napon át végezd munkádat, de a hetedik napon nyugodjál, mert az Úr is megpihent a hetedik napon.”*

A szombat nap, vagyis a pihenőnap, amelyet Isten az Ő törvényében kijelölt a népnek, előképe volt annak a nyugalomnak, amit a hívő megtapasztalhat Jézus Krisztusban.

A baj csak az, hogy a zsidó nép a szombat napot is munkanappá változtatta, mert mindenféle szabályokat alkottak a szombat napra vonatkozóan; ezt napjainkban is megfigyelhetjük.

A Jeremiás 17:22-ben azt mondja az Úr: *„Házatokból se vigyetek ki terhet szombaton, és ne végezzetek semmiféle munkát, hanem szenteljétek meg a szombati napot, ahogyan őseiteknek megparancsoltam.”*

A gyakorlatban mit jelent az, hogy ne vigyetek terhet? Az emberek által felállított szabályok alapján még a műfogak viselése is teher, mert azt is viszi az ember a szájában.

A szombat napon pénzt sem lehetett használni, tehát nem lehetett eladni vagy vásárolni. Napjainkban azonban a hitelkártyát már lehet használni. Ez persze sok mindent megkönnyít.

A lényeg azonban az, hogy a szombatnap előképe volt annak a nyugalomnak, amelyet Isten vágya szerint, minden hívő megtapasztalhat Jézus Krisztusban.

A Kolossé 2:16-17-ben a következőket mondja Pál: *„Senki el ne ítéljen titeket ételért és italért, ünnep, újhold vagy szombat miatt. Hiszen ezek csak árnyékai az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság.”*

Ma is vannak olyanok, akik ítélkeznek fölöttünk a szombati nap miatt. Vannak olyan gyülekezetek, amelyek a szombati napon dicsérik Istent, és még a szombatnapra vonatkozó törvényeket is bevezetik a gyülekezetekben.

De ha valaki a törvény által szeretne megigazulni, tudatosítania kell azt, amiről Jakab ír a 2:10-ben: *„Mert aki valamennyi törvényt megtartja, de akár csak egy ellen is vét, az valamennyi ellen vétkezett.”*

Miután tehát még várható, hogy némelyek bemennek abba, és akiknek előbb hirdették az evangéliumot, nem mentek be engedetlenségük miatt, egy napot ismét „mának” jelöl ki. Ekkor Dávid által annyi idő múlva így szól, ahogyan előbb mondtuk: „Ma, ha az ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket!”

Ezt mondja Isten Dávid által a 95. zsoltárban – és ne feledjük, hogy ez már nagyon sokkal azután van, hogy Izrael népe hitetlensége miatt bolyong a pusztában, és ők még mindig nem léptek be Isten nyugalomába, de Isten még mindig arról a napról beszélt, amikor ezt megtehetik, mindannak ellenére, hogy hibákat követtek el. Ez még mindig lehetőség volt számukra.

Isten Dávidon keresztül így könyörög a népnek:

Ma, ha az ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket! Mert ha Józsué – aki Izrael népének vezetését átvette Mózesztől,– bevitte volna őket a nyugalom helyére, nem szólna azután egy másik napról.

Józsué tehát, aki bevitte őket az ígéret földjére, nem vitte be őket a nyugalomba. És ez igazán nagyon érdekes.

Ez tehát azt jelenti, hogy vannak olyanok, akik bár már beléptek az ígéret földjére, mégsem léptek be abba a nyugalomba, amivel kapcsolatban Isten szeretné, ha azt minden gyermeke megtapasztalná.

Ez a nyugalom azt jelenti, hogy megpihenünk Jézus Krisztus befejezett, tökéletes munkájában, hiszen Ő az, aki magára vette az én bűneimet, Ő az, aki kifizette bűneimért az árat, Ő az, aki engem igazzá tett azáltal, hogy hitemet és bizodalمامat Őbelé vetettem.

Az Ő munkája tökéletes és befejezett. Semmit nem tudok hozzátenni. Semmivel nem tudom azt kiegészíteni. Ő egyszer s mindenkorra megváltott a kereszten. Az én feladatom mindössze annyi, hogy ezt hit által elfogadjam, és belépjek a nyugalom helyére.

Ha azonban nem hiszek mindebben, akkor továbbra is erőlködni és próbálkozni fogok, és saját erőmből próbálok majd jobb emberré válni, és meg akarom javítani az Istennel való kapcsolatomat.

Választhatok: saját erőmből akarok-e próbálkozni és kínlódni egész életemben, vagy egyszerűen csak elhiszem-e azt, hogy Jézus mindent megtett, mindent elvégzett, így nincs más hátra, mint az, hogy hitben belépjek a nyugalom helyére.

Mert ha Józsué bevitte volna őket a nyugalom helyére, nem szólna azután egy másik napról. A szombati nyugalom tehát még azután vár az Isten népére. Aki ugyanis bement az Isten nyugalmába, maga is megnyugodott a munkáitól, mint Isten a magáétól.

Isten teremtő munkájának végeztével megpihent a hetedik napon. Miután Jézus Krisztus üdvözítő munkája befejeződött, Isten megpihent.

Jézus a János 4:34-ben a következőket mondja: „Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az Ő munkáját.” Az emberek megváltásának a munkáját.

És a kereszten Jézus így kiáltott: „Elvégeztetett.”

Jézus üdvözítő munkája befejeződött.

Aki tehát már bement az Isten nyugalmába, maga is megnyugodott a munkáitól, mint Isten a magáétól.

Isten már mindent megtett a mi üdvösségünket illetően. Jézus Krisztus által mindenki előtt tárva-nyitva áll az ajtó a megtérésre, és az üdvösségre.

Most már rajtunk áll, hogy elfogadjuk-e ezt a lehetőséget, hogy hiszünk-e Jézus Krisztusban. Hisszük-e azt, hogy Ő a kereszten mindent elvégzett, hogy nekünk üdvösségünk lehessen. És hiszük-e azt, hogy Jézusban Isten elfogad bennünket.

Mert ez valóban így van.

Pál is azt mondta, hogy az egyik nagyszerű áldás az, hogy Isten bennünket Jézus Krisztusban elfogad.

Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugalomba...

Ez látszólag egy ellentmondásnak tűnik. Pál mégis azt mondja, hogy létezik a nyugalom helye, úgyhogy igyekezzünk belépni abba.

Jönni fog a Sátán, megkérdőjelezi majd minden lépésedet, és azt mondja, hogy: te képtelen vagy erre, te nem tudsz ilyen életet élni, te nem tudsz egy igaz, szent, tiszta életet élni.

És az igazság az, hogy ez így is van. Azt azonban a Sátán már nem súgja a füledbe, hogy mindegyre Isten képessé tesz téged, ha hiszel és bízol Őbenne.

Mindezt Ő munkálja ki benned. Ő az, aki meg tudja tenni érted azt, amire Te önmagadért nem vagy képes.

Így tehát igyekezzünk bemenni abba a nyugalomba...

Miért kíván ez egyfajta igyekezetet a részünkről? Azért, mert a Sátán minden lépésünket megkérdőjelezi majd. Jön, és megpróbál felzaklatni bennünket, igyekszik elérni nálunk, hogy nyugtalanra váljunk, miközben arra bátorít bennünket, hogy csak menjünk, és tegyünk dolgokat a saját erőnkől, mert Ő pontosan tudja, hogy ha a saját erőnkől próbálkozunk, akkor elbukunk.

Én úgy gondolom, hogy minden testi próbálkozásunknak a Sátán áll a háttérben, mert tudja, hogy ha valamit testből teszünk, akkor az halálra van ítélve; és akkor elkeseredünk és elveszítjük a nyugalomunkat és békességünket Istenben.

Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugalomba, hogy senki el ne essék az engedetlenség hasonló példája miatt.

- vagyis az Ószövetségben tapasztalt hitetlenségnek köszönhetően.

A pusztai vándorlás során is azt látjuk, hogy Izrael népe a saját erejében bízott, nem az Úrban. Azt gondolták, hogy a saját erejükből kell legyőzniük az óriásokat is, és tisztában voltak azzal, hogy erre képtelenek.

Igy ők is a hitetlenségük miatt buktak el.

Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.

Itt szeretnék megemlíteni egy olyan igeverset, amelyet az emberek gyakran félremagyaráznak. Ezt a 2Korinthus 3:6-ban találjuk, és így hangzik: „*Mert a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.*”

Az emberek ezt az Igeverset gyakran félremagyarázzák, és a „betűt” ebben az igeverben Isten Igéjeként azonosítják, s azt mondják, hogy Isten Igéje megöl.

Pedig ez nem így van.

Ha megvizsgáljuk ennek a versnek a szöveggörnyezetét, láthatjuk, hogy Pál a törvény betűjéről ír, és azt mondja: Ha valaki a törvény által, a cselekedetei által akar

megigazulni, ez az, ami egyenlő a halállal. Ha valaki a törvény alatt akar élni, ez az, ami a halállal egyenlő, mert minden egyes alkalommal elítéli őt a törvény. A törvény betűje tehát többszörösen megöl téged.

Itt, a Zsidókhoz írt levélben azonban azt olvassuk, hogy:

Isten igéje élő és ható, és élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az izületek és a velők szétválásáig.

Létezik olyanfajta dicsőítés, amely inkább csak az érzelmeinkre hat, de a lelkünket nem érinti meg. Úgy gondolom, hogy a liturgikus istentisztelet is lehet ilyen; a tömjénfüst, a papi palást, a kántálások – ezek a szertartások lenyűgözőek. Ott ül az ember, és csak gyönyörködik bennük; és azzal az érzéssel hagyja el a templomot, hogy dicsérte Istent és imádta Őt.

Ha azonban az istentiszteleti alkalommal nem tanították Isten Igéjét is, akkor az egész inkább csak egy érzelmi megtapasztalás volt, amely az ember lelkét nem táplálta.

Az ember lelkének igazi tápláléka ugyanis Isten Igéje. Az érzelmi megtapasztalások nem tesznek bennünket érettebbé.

A lelki értelemben vett növekedést életünkben Isten Igéje hozza.

Ugyanezt mondhatnánk el a nagyon erős érzelmi töltetű pünkösdi gyülekezeti alkalmakról is. Sokszor ők is azt mondják: Milyen áldott volt az alkalom, Isten kiöntötte ránk a Szentlelkét.

A tanítónak azonban nem volt lehetősége arra, hogy Isten Igéjét tanítsa; és ez egy kicsit úgy hangzik, mintha a legcsodálatosabb szellemi megtapasztalásban akkor lenne részük, amikor nem hangzik el prédikáció.

Ezeknek az embereknek tehát tagadhatatlanul egy nagyon erőteljes érzelmi megtapasztalásban volt részük az ilyen alkalmakon, ez azonban nem volt szükségszerűen egy szellemi megtapasztalás.

Mert Isten igéje élő és ható, és élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az izületek és a velők szétválásáig.

Így bizony csak Isten Igéje tud áthatolni az elme és a lélek között; vagy ahogyan a Károliban olvashatjuk: „A szív és a lélek között.”

Isten Igéje tudja megítélni, hogy mi az érzelmi, és mi a lelki megtapasztalás; és megítéli a szív gondolatait és szándékait.

A kérdés az, hogy Jézus Krisztus befejezett munkájában bízik-e vagy saját próbálkozásaimban, saját cselekedeteimben. Bízik-e Jézus Krisztusban, hogy Ő befejezi azt a munkát, amit elkezdett énbennem, és végül tökéletessé fog tenni?

Ha én a saját cselekedeteimben bízom, akkor nem tudok megnyugodni, mert soha nem lehetek biztos abban, hogy milyen indíttatásúak a cselekedeteim.

Számos esetben teszünk olyan dolgokat, amelyek kívülről csodálatosnak tűnnek, de ha őszintén megvizsgáljuk a szívünket, akkor rádöbbenünk, hogy csak azért tettük ezeket, hogy jó fényt vessenek ránk.

Különös gondot fordítottam arra, hogy mindenki lássa, mit teszek. Például jó hangosan elkezdtem füttyörészni a Jézus szeret engem című dalt, és így mindenki rám nézett, és akkor csináltam valamit, amitől mindenki elámult; és hát, ugye, ez is volt a célom.

A cselekedeteimet mozgató indítékok tehát olyan sokszor helytelenek lehetnek.

A Máté 6:1-ben a következőket mondja Jézus: *„Vigyázzatok, a kegyességeket ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket, mert így nem kaptok jutalmat Mennyei Atyától.”*

Pedig sajnós milyen sokszor ezt tesszük. A jó cselekedeteim háttérében az a vágy fűt engem, hogy ezt mindenki lássa, és mindenki azt gondolja rólam, hogy én mennyire igaz ember vagyok.

Jézus figyelmeztet bennünket: vigyázzunk, hogy mit, milyen indíttatásból teszünk, mert egy napon mindnyájunknak meg kell állnunk Isten ítélőszéke előtt, és Ő megítéli cselekedeteinket – akár jók, akár rosszak.

Isten majd tőzzel próbálja meg cselekedeteinket, és azokért, amelyek kiállják a tűz próbáját, jutalmat kapunk.

Azért hadd mondjam el, hogy Isten gyermekeként én is munkálkodom. Sokszor azonban az emberek, ahogy az Újszövetséget olvassák, bizonyos dolgokat félreértelmeznek, kiforgatnak, mégpedig a maguk vesztére.

Pál arról ír, hogy jó cselekedetekkel senki sem igazulhat meg Isten előtt, és rámutat arra, hogy mennyire fontos, hogy Jézus Krisztus befejezett munkájában megpihenjünk. Ennek hallatán az emberek hajlamosak azt mondani, hogy: „Jó, rendben! Akkor úgy sincs semmi értelme, hogy bármit is tegyünk, hiszen nincs jelentősége” – pedig ez nem helyes felfogás.

Én is sok mindent teszek – de milyen indíttatásból? Jézus Krisztus iránti szeretetből. Nem a cselekedeteimtől várom a megigazolást, nem arra törekszem, hogy a cselekedeteim által fogadjon el Isten, nem sorolom fel cselekedeteimet Isten előtt abban a reményben, hogy így esetleg igazabbnak talál majd, vagy jobban szeret.

A cselekedeteim egészen egyszerűen válasz-reakciók mindarra, amit Isten tett értem. Én vágyom ugyanis arra, hogy valamit tegyek Istenért.

Dávid is így kiált a 116. zsoltár 12. versében: *„Mit fizessenek az Úrnak a sok jóért, amit velem tett?”*

És valóban, amikor én is Dávidhoz hasonlóan arra a sok-sok jó dologra gondolok, amit Isten értem tett, akkor bizony én is így kiáltok: Mit adhatnék Istennek mindezért cserébe?

Olyan sok mindent kaptam már Istentől, hogyan tudnám ezt viszonzni, hogyan tudnám megmutatni Neki azt, hogy mennyire hálás vagyok ezért a sok-sok áldásért, amelyet kiöntött rám.

Mivel szeretném kifejezésre juttatni a hálámat, megyek és megteszem a tőlem telhető legjobbat, de utána nem fordulok oda Istenhez azzal, hogy: „Istenem! Nézd csak, hogy mennyi mindent tettem érte. Ezek alapján szeretned kell engem, és meg is kell áldanod.”

Ez nem így működik. Amit tettem, azt azért tettem, mert Isten megáldott engem. Annyira megáldott engem, hogy szeretnék erre válaszolni.

Vigyázzatok tehát, hogy ne kényszerítsétek Istent a válaszadó szerepébe, miközben ti kezdeményeztek. Ne azt mondjuk, hogy dicsérjük most mindannyian az Urat, emeljük fel a kezünket hozzá, hiszen Isten az ő népének dicséretében lakozik, és ha dicsértjük Őt, akkor megáld bennünket. Úgyhogy most dicsérjük Őt, hogy megáldjon bennünket. Az ilyen felfogás szerint mi kezdeményezünk, és Isten válaszol. De ez nem így működik.

Milyen fajta dicséret az, amelynek a mozgatórugója egy önző indíttatás, mégpedig az, hogy Isten megáldjon engem?

Az igazi dicséret az, amely spontánul tör elő az én szívemből, amikor rádöbbenek arra, hogy milyen jó énhozzám, és mennyi mindent tett értem. Amikor rádöbbenek arra, hogy ezt a sok-sok áldást és Isten szeretetét nem érdemlem meg.

Isten tehát a kezdeményező.

„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta.” Ő kezdeményezett, Ő adott, én pedig erre válaszolok.

Isten kiöntötte rám az Ő áldásait, én pedig erre reagálok. Nincs egy olyan cselekedet sem, amellyel én arra kényszeríthetném Istent, hogy válaszoljon nekem.

Mindig Isten a kezdeményező, én pedig válaszolok.

Mégis én sok éven át böjtöltem, mert azt akartam, hogy Isten munkálkodjon az életemben, hogy válaszoljon az én kezdeményezésemre. A böjtölésem tehát cselekedetszámba ment.

Most már nagyon régóta nem böjtöltem, de ez nem jelenti azt, hogy a jövőben nem fogok ismét; csak ha a jövőben böjtölök, teljesen más indíttatásból, teljesen más alapokra építve teszem azt, mint korábban.

Korábban ugyanis helytelen indíttatásból böjtöltem. Akkortájt olyan könyveket olvastam a böjtölésről, amelyek arról szoltak, hogy hogyan tudjuk rákényszeríteni Istent arra, hogy munkálkodjon.

Az egészet nagyszerűen kidolgozták, és azt mondták, hogy öt nap böjt után ez és ez fog történni; tíz nap böjt után ez és ez; tizenhét nap után ez meg ez; és ugye ezzel azt mondták, hogy attól függően, hogy mit akarsz, olyan sokáig kell böjtölnöd.

Pedig Isten a kezdeményező, mi pedig válaszolunk az Ő szeretetére.

Az én cselekedeteim tehát megítéltetnek majd engem, és a Zsidókhöz írt levél azt írja, hogy Isten ígéje az, amely megítéli a szív gondolatait és szándékait. Akkor tehát mennyi esélyem van, ha valójában nem a cselekedeteimet ítéli majd meg Isten, hanem a cselekedeteim indíttatását?

Nézzük csak meg, mit mond Jézus a Máté 7:21-ben: „Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: *Uram! Uram!* – *hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram! Uram! Nem a Te nevedben prófétáltunk-e? Nem a Te nevedben űztünk-e ki ördögöket? És nem a Te nevedben tettünk-e sok csodát? És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek Titeket. Távozzatok tőlem, ti gonosztevők!*”

Ó igen! Nem a cselekedetekkel van baj, hanem azok indíttatásával. Mert ezek az emberek úgy tették mindezt, hogy nem Istennek adták a dicsőséget, hanem önmagukat kívánták népszerűsíteni.

Ezek megvásárolhatóvá tették Isten dolgait, és meggazdagodtak azokból.

Ezek után pedig, amikor megállnak majd Isten előtt, akkor azt mondják: *Uram! Uram!* Hát a Te nevedben prófétáltunk, a Te nevedben űztünk ki ördögöket, és csodálatos dolgokat tettünk.

Isten majd így válaszol: Ó igen! Ez tagadhatatlan, de a Ti saját dicsőségetekre tettétek mindezt.

Nincsen olyan teremtmény, amely rejtve volna előtte; sőt mindenki mezítelen és fedetlen az Ő szeme előtt. Neki kell majd számot adnunk.

Vagyis Isten elől semmit sem tudunk elrejteni. Az életünk nyitott könyv Őelőtte.

A Te életed is egy nyitott könyv előtte!

Isten minden gondolatunkat ismeri, és sehová nem rejtőzhetünk el előle.

Dávid is azt mondja egyik zsoltárában: „*Még a számon sincs a szó, te már egészen érted azt.*”

Minden mezítelen és fedetlen Isten szeme előtt. Isten pontosan tudja, hogy mit teszek, és azt is látja, hogy mit, miért teszek.

Ezért nem szeretnék a saját cselekedeteimre támaszkodni. Sokkal szívesebben támaszkodom Jézus Krisztus befejezett munkájára, és nagyon örülök annak, hogy az Ő befejezett munkájában megállhatok.

Emlékszem, egyszer – körülbelül négy éves lehettem – a barátommal játszottunk: ceruzaelemeket dugdostunk a pólónk alá, és úgy csináltunk, mintha leányok lennénk. Egyszer csak megjelent az anyukám, és rajtakapott bennünket. Ekkor én megkérdeztem tőle: Anyu! Honnan tudad, hogy én most ezt csinálom? Ő pedig azt válaszolta: Éppen vasaltam, és az Úr megmondta nekem.

Ezután egész életemben végigkísért ez a tudat: Isten beszél rólam az én anyukámmal. És ő valóban egy istenfélő asszony volt.

Bizony Isten nem engedte, hogy megússzam a dolgokat, ezért egy idő után már nem is mertem rossz fát tenni a tűzre, mert tudtam, hogy az Úr megmondja az anyukámnak, és akkor bajba kerülök.

Igy nagyon korán rádöbentem, hogy Isten előtt semmit nem lehet elrejteni. Micsoda ostobaság, hogy mi mégis ezzel próbálkozunk!

Mivel tehát nagy főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Isten Fia, ragaszkodjunk hitvallásunkhoz.

Vegyük tehát észre, hogy egy nagy főpapunk van, aki nem a Szentek Szentjébe lépett be, amely a mennynek az előképe, hanem a mennybe lépett be értünk.

...ragaszkodjunk hitvallásunkhoz. Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt.

Jézus Krisztus személyében tehát egy csodálatos főpapunk van, aki felment a mennybe, és ott közbenjár értünk. Egy olyan főpap Ő, aki megindul erőtlenségeinken, mert megérti, milyen embernek lenni, hiszen Ő is emberré lett és megtapasztalta a kísértéseket.

Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.

Hogyan is mehetnék én bizalommal a kegyelem trónusához? Csakis Jézus Krisztuson keresztül.

Ez azt jelenti, hogy mellünket verve megyünk Isten tróntermébe? Felvonultatjuk előtte minden cselekedetünket, és követeljük, hogy jutalmazzon meg bennünket ezekért? Uram! Nézd mennyi mindent tettem érted ezen a héten, most szeretném, ha megjutalmaznál.

Nem. Nem erről van szó. Én csak Jézus Krisztuson keresztül merek odamenni Isten elé; egyedül semmiképpen sem.

De Jézus Krisztuson keresztül bátran járulok Isten trónjához, mert egy olyan főpapom van, aki megérti gyengeségeimet. Ő is mindenben kísértést szenvedett, ahogy én is, és ezért segíteni tud nekem, amikor ismét megjelennek az életemben a különféle kísértések.

Isten trónusához járulok tehát, nem az Ő ítélőszéke elé; de nem is azért megyek oda, hogy kiköveteljem a jutalmat a cselekedeteimért. A kegyelem trónusához járulok, hogy irgalmat nyerjek, és kegyelmet találjak, mikor segítségre van szükségem.

Nem a saját cselekedeteim alapján megyek Isten elé, és nem az alapján, hogy én mit érdemlek, hanem az Ő kegyelme és irgalma alapján.

És mivel Isten jósága és kegyelme alapján megyek elé, bátran mehetek, mert mindig kegyelmet és irgalmat találok, és segítséget a szükségben.

A mi fejünkben azonban nagyon is erősen ott van a jó cselekedetekért járó jutalom elképzelése. Ez már a gyermekkorunkban belénk ivódott, amikor azt mondták nekünk: ha jól viselkedünk, fagyit ehetünk ebéd után.

Gyermekkorunk óta belénk ivódott tehát ez a törvényszerűség, hogy a jó cselekedetekért jutalom jár, a rossz cselekedetekért pedig büntetés. Még a Téalapónál is azt látjuk, hogy a rossz gyerekeknek virgács jár.

Ezért nagyon nehézünkre esik a kegyelmet elfogadni. Pedig milyen fontos is, hogy a kegyelem alapján menjünk Isten elé, ne pedig a saját cselekedeteinkre vagy arra építve, hogy mi mennyire érdemelnénk meg a jutalmat.

Ha ugyanis az alapján mennék Isten elé, hogy mennyire vagyok jó, vagy voltam jó, akkor az esetek túlnyomó többségében nem mehetek Isten elé.

Ha azonban Isten kegyelme alapján megyek Isten elé, akkor bármikor szabadon beléphetek az Ő tróntermébe.

Hogyha az alapján mennék Istenhez, hogy mit érdemlek, akkor nagyon kevés dolgot kapok majd, mert bizony nem érdemlek túl sokat. Ha azonban Isten kegyelme alapján megyek, akkor tárva-nyitva áll előttem az ajtó, és akkor mindent megtalálok Istennél, amire szükségem van.

Ő gazdagon és ingyen önti ki rám az áldásait, mert szeret engem, és mert irgalmas, kegyelmes, és megértő Isten. Ismeri a szükségleteimet és a gyengeségeimet is, megindul erőtlenségeimen, és együtt érez velem.

A kérdés az, hogy Te mi alapján mész oda Istenhez? Az alapján, hogy milyen jó vagy? A cselekedeteid alapján? Vagy Jézus Krisztus befejezett munkája alapján?

Bizony én is elmondhatom magamról, hogy beléptem az Úr nyugalmába, mert nem a saját igazságomban bízom, hanem Krisztus befejezett munkájában. Ebben találok megnyugvást.

Nem azért megyek tehát Isten jelenlétébe, mert jó hetem volt, és minden nagyszerűen ment, hanem azért, mert Ő szeret, és mert hív engem, hogy menjek és részesüljek az Ő kegyelméből, Jézus Krisztus által.

Hiszem, hogy Isten a segítségemre siet, bár nem érdemlem meg. Megáld, bár nem vagyok rá méltó. Azért áld meg, mert irgalmas és kegyelmes.

Isten megáld, mert ez a hitemen múlik, hogy elhiszem-e, hogy megteszi ezt.

Az áldás hiánya nem az odaszántság hiányából fakad, hanem hitünk hiányából. Bár ezt nagyon nehéz megértenünk.

Sokszor mondjuk azt, hogy ezen a héten nem igazán töltöttem túl sok időt Istennel, úgyhogy nem is igazán kéne megkérjem Istent, hogy segítsen. Megint csalódást okoztam neki.

És ha így állok hozzá, hogy: „Á, én nem fordulhatok Istenhez segítségért, úgysem fog segíteni, ha ilyen hozzáállásunk van és nem hisszük azt, hogy segít, akkor nem is fog.”

Az áldás hiánya ugyanis hitünk hiányából fakad.

Sokszor éppen saját bukásaink eredményezik hitetlenségünket, mert saját cselekedeteinkre nézünk, nem pedig Jézus Krisztus befejezett munkájára.

De ha ezt megértjük, akkor meg tudunk pihenni Istenben, és megáld bennünket, majd ennek eredményeként válaszolhatunk neki, úgy hogy dicsérjük Őt, hálát adunk Neki, és ámulunk és bámulunk az Ő jóságán.

Isten olyan hatalmas, olyan irgalmas, olyan kegyelmes, olyan csodálatos!

És Ő folyamatosan önti majd rád az Ő áldásait, és bevisz téged a nyugalom helyére, amelyet elkészített a népének.

A zsidókhöz írt levél
3-4. Fejezet

Ezért, szent testvéreim...

Az „ezért” kifejezés azonnal, az ezt megelőző fejezethez kalauzol bennünket, amely mindenek előtt arról szól, hogy Jézus Krisztus feljebbvaló az angyaloknál.

A levél írója azt mondja, hogy mivel Ő feljebbvaló az angyaloknál, Ő Isten fia:

Ezért, szent testvéreim, mennyei elhívás részesei, figyeljete hitvallásunk apostolára és főpapjára, Jézusra...

A levél írója tehát arra hív bennünket, hogy figyeljünk Jézusra. Tulajdonképpen erről szól a teljes Zsidókhöz írt levél.

A levél írója ugyanis nemcsak itt, hanem a későbbiekben is pontosan erre bátorít bennünket.

A levél írója a levél címzettjeit testvéreinek és a mennyei elhívás részeseinek nevezi, Jézust pedig hitvallásunk apostolának és főpapjának.

A Zsidókhöz írt levél címzettjei zsidók, akik a zsidó vallás szerint, a júdaizmusban nevelkedtek, és így számukra természetes volt, hogy volt egy főpapjuk, sőt, ugyanolyan természetes volt számukra a templomban bemutatott áldozat is.

A levél írója most kijelenti, hogy nekünk is van egy főpapunk, sőt mi több, idővel rámutat arra is, hogy a mi főpapunk feljebbvaló a Lévi rendjéből származó főpapoknál.

Egyelőre azonban itt a 3. fejezetben arra mutat rá, hogy Jézus feljebbvaló Mózesnél, akin keresztül Isten létrehozta a papságot; vagyis Isten az Ő házát – a szellemi házát – Mózesen keresztül alapította meg.

Isten Mózesen keresztül építtette meg a Szent Sátorat, és Mózesnek adta a Szent Sátorra vonatkozó konkrét utasításokat a méretre, a szerkezetre és az egyéb részletekre vonatkozóan is.

Ezért, szent testvéreim, mennyei elhívás részesei, figyeljete hitvallásunk apostolára és főpapjára; Jézusra. Aki hű az ő megbízójához, ahogyan Mózes is hű volt az Ő egész házában. Ő ugyanis nagyobb dicsőségre volt méltó, mint Mózes, mint ahogyan a háznál nagyobb tisztessége van a ház építőjének.

Nagyon érdekes, hogy a levél írója Isten népére a ház hasonlatát alkalmazza itt.

Az Újszövetségben azt olvashatjuk, hogy az egyház, vagyis Isten népe, az Isten háza, amelyben Isten lakozik.

Az 1Péter 2:9-ben pedig azt olvashatjuk, hogy „Isten népe királyi papság.”

Az Ószövetségben Isten népe volt Isten háza, és a templomot nevezték az Úr házának. Amikor pedig Salamon megépítette a templomot, azt Isten házának nevezte, és a templomszentelési imádságában ezt mondja az 1Királyok 8:27-ben:

„De vajon lakhatik-e Isten a földön, hiszen az ég, sőt az egeknek egei sem fogadhatnak magukba Téged, hát még ez a ház, amelyet én építettem.”

Nagyon érdekesnek és egészen csodálatos dolognak tartom azt, hogy Isten vágyik arra, hogy az Ő népe között lakjon.

Isten ott lakhatna a világegyetemben, ahol csak kedve tartja, és Ő tulajdonképpen be is tölti az egész világegyetemet, de az Úrnak mégis az a vágya, hogy az Ő népe között lakjon.

Ó, bárcsak tudatosítanánk Isten jelenlétét, hiszen Ő eljön hozzánk és a népével lakik!

Milyen csodálatos az például, amikor egy-egy igehirdetés előtt együtt dicsérjük az Urat. Olyankor gyakran rádöbbenek arra, hogy Isten itt lakozik az Ő népe között, és jelenléte csodálatosan valóságos. Ó, mennyire szeret Isten az Ő népével lakni!

A 3. fejezetben azt is láthatjuk, hogy a ház építőjének nagyobb tisztessége van, mint a háznak.

Mert minden háznak van építője...

Itt ok-okozati viszonyról van szó: minden okozatnak van valami oka. Minden háznak kell, hogy legyen egy építője, aki azt létrehozta.

Képzeljük csak el, hogy a városban sétálgatunk. És egyszer csak megpillantunk egy olyan házat, ami különösen megtetszik nekünk. Tetszik a stílusa, és kíváncsiak vagyunk, vajon ki építette ezt a házat; pontosabban: ki az, aki megtervezte.

Aztán jönne valaki, és azt mondaná, hogy senki nem építette azt a házat, mert az egyik nap egyszer csak megjelent. Volt itt egy nagy földrengés, mindent jól fölrázott, és egyszer csak hirtelen itt termett ez a ház.

Ha valaki ezt próbálná elhíttetni velünk, valószínűleg azt mondanánk, hogy te megőrültél! Hiszen az ok és okozat mindig együtt jár.

Olyan nincs, hogy egy háznak ne legyen építője. A dolgok a világban egyszerűen nem így történnek.

Az evolúciós elmélet mégis így próbálja megmagyarázni az ember kialakulását.

Minden háznak van tehát egy építője; minden okozatnak van egy oka.

... aki pedig mindent felépített, az Isten az.

Az ok-okozati összefüggés ezt egyértelműen mutatja. Ha itt áll előttem egy ház, abból levonhatom azt a következtetést, hogy valakinek meg kellett építenie azt a házat.

Ha pedig látjuk az egyházat, szintén arra a következtetésre kell jutnunk, hogy valakinek fel kellett építenie ezt az egyházat.

Jézus a Máté 16:18-ban a következőket mondja Péternek: *„Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel egyházamat.”*

Tehát Jézus azt mondja, hogy Ő építi majd fel az egyházát.

... aki pedig mindent felépített, az Isten az. Mózes is hű volt ugyan az ő egész házában mint szolga, bizonyosságául annak, amit hirdetni kellett.

Mózes tehát hűséges volt. Isten rajta keresztül adta népének a törvényeket. Mózes szolgálta Istent, és elmondta a népnek Isten parancsait, rendelkezéseit, bizonyos ügyekben pedig kimondta Isten ítéletét; ezek pedig mind Jézus Krisztusra mutattak.

Pál azt írja a Kolossé 2:17-ben: *„Hiszen ezek csak árnyékai az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság.”*

Ha tehát jobban megvizsgáljuk az ószövetségi törvényeket és az áldozati rendszert, ezek hátterében Jézus Krisztust találjuk, mert ezek mind Jézus Krisztusra mutatnak.

Mózes is hű volt ugyan az ő egész házában mint szolga, bizonyosságául annak, amit hirdetni kellett.

Mózes írásai tehát prófétikusak voltak, és Jézus Krisztusban teljesebben be.

Krisztus azonban mint Fiú hű a maga házához. Az ő háza mi vagyunk.

Mi vagyunk tehát Jézus Krisztus háza. Az egyház Isten népe, az a hely, ahol Isten lakozik, mert Ő ezt a helyet választotta magának.

Az ő háza mi vagyunk, ha a bizalmat és a reménység dicsekedését mindvégig szilárdan megtartjuk.

Itt tehát a levél írója arra bátorít bennünket, hogy tartsunk ki.

De vajon miért buzdít a levél írója kitartásra? Azért, mert a zsidó hívőket annak a komoly veszélye fenyegette, hogy ismét visszatérnek a júdaizmus hagyományaihoz, melyekben felnevelkedtek.

A levél írója tehát figyelmezteti őket, hogy azt a reménységet, amelyre eljutottak Jézus Krisztusban mindvégig szilárdan tartsák meg.

Ezért, amint a Szentlélek mondja:

*„Ma, ha az ő szavát halljátok,
ne keményítsétek meg a szíveteket, mint az elkeseredéskor,
a kísértés napján a pusztában,
ahol megkísértettek engem őseitek*

*azzal, hogy próbára tettem,
bár látták tetteimet.
Ezért negyven éven át haragudtam erre a nemzedékre,
és ezt mondtam: Tévelygő szívű ez a nép,
mert nem ismerte fel az én utaimat.
Meg is esküdtem haragomban,
hogy nem mennek be az én nyugalom helyére.”*

A levél írója ezenkívül többször is utal majd a 95. zsoltárra, amikor továbbra is arról ír, hogy Jézus Krisztus feljebbvaló Mózesnél.

A korábbiakban már említettük, hogy Mózes szolga volt az egész házában, rajta keresztül adta Isten népének a törvényt. Mózes azonban nem tudta bevezetni a népet a nyugalom helyére, nem vihette be őket az ígéret földjére.

Amikor a nép a pusztában eljutott Méríbához, amely egyébként viszálykodást jelent, a nép zúgolódni kezdett és panaszkodott: Azért hoztál ki bennünket Egyiptomból, hogy most itt haljunk meg a pusztában? – mondták. Nincsen vizünk, mindannyian el fogunk pusztulni, sokkal jobb lett volna, ha Egyiptomban maradunk.

Mózes eddigre már majdnem negyven éve hallgatta a nép panaszkodását és megelégelte azt. Ő ekkor Isten elé ment, és azt mondta az Úrnak: „Uram! Én ezt már nem bírom tovább! Negyven éve mást sem hallgatok, csak azt, hogy folyamatosan panaszkodik ez a nép. Ők nem az én gyermekeim, és annyira belefáradtam már, hogy én cipeljem őket.”

Isten erre azt mondta: „Mózes! A nép szomjas, vízre van szükségük, úgyhogy menj, szólj a sziklához, és víz fakad majd belőle.”

Mózes azonban dühös volt, elege volt már a nép folyamatos panaszkodásából, „ezért összegyűjtötte Mózes és Áron a gyülekezetet a szikla elé, és ezt mondta nekik: „Hallgassatok ide, ti lázadók! Fakasszunk-e vizet nektek ebből a sziklából?” Azzal fölemelte Mózes a kezét, és kétszer ráütött botjával a sziklára. Erre sok víz fakadt és ivott a közösség meg az állatok.”

Isten ekkor magához hívatta Mózes, s azt mondta neki:

– Mózes! Mit parancsoltam Neked? Azt mondtam, hogy üss a sziklára?

– Nem Uram – felelte Mózes.

– Akkor miért ütötted meg?

– Mert mérges voltam.

– Mózes! Te képviselsz engem a nép előtt. Ők rád néznek, hogy megértsék, milyen vagyok én. Rosszul képviseltél engem az emberek előtt. Most az emberek azt gondolják rólam, hogy dühös vagyok rájuk, pedig nem vagyok az. Vízre van szükségük, és ezt én is tudom. Én megértem őket. És mivel rosszul képviseltél engem a nép előtt, sajnos nem engedhetem meg, hogy te vezesd be őket az ígéret földjére.

– De Uram, ezt nem gondolhatod komolyan! Ez volt életem nagy célkitűzése!

És bár Mózes könyörgött az Úrnak, Isten nem engedte meg, hogy Ő vezesse be a népet az ígéret földjére.

Mózes tehát nem vihette be a népet a nyugalom helyére. Ez fontos, mivel tudjuk, hogy Mózes a törvény képviselője; ennek fényében érdekes látnunk azt, hogy a törvény és a törvény cselekedetei nem képesek bevinni bennünket a nyugalom helyére az Úrban. Még ha az ember engedelmeskedik is a törvénynek, ha megtartja is azokat, a törvény mégsem képes bevinni az embert a nyugalom helyére.

Izrael népének pusztai vándorlása negyven évig tartott. Negyven évig tartott, amíg a Hórebtől eljutottak Kádes-Bárneába. Pedig az Ige azt is elárulja nekünk, hogy ez a két hely mindössze tizenegy napi járóföldre van egymástól.

Amikor először megérkezett a nép Kádes-Bárneába, ekkor valóban tizenegy napig tartott az útjuk Hórebtől Kánes-Bárneáig. Ekkor követeket küldtek, hogy kémleljék ki a földet.

A tizenkét kiküldött követből tíz rossz hírral tért vissza, mely félelemmel töltötte el az embereket, ez pedig hitetlenséget eredményezett a nép körében.

Az emberek tehát elkezdtek mondogatni: Nem mehetünk be az ígéret földjére, képtelenek vagyunk elfoglalni ezt a földet. Túl gyengék vagyunk.

Látván hitetlenségüket, Isten azt mondta: „Látom már, hogy nem bíztok énbennem. Azt mondjátok, hogy félték bemenni a földre, félték, hogy megölik gyermekeiteket. Bizony, ti itt maradtok a pusztában életetek végéig, egészen addig, míg mindannyian meg nem haltok. Ez lesz a történelem leghosszabb gyászmenete.

És a gyermekeitek, akiket annyira féltetek, ők mennek majd be az ígéret földjére, ők foglalják el majd azt a földet.”

Az a generáció tehát nem lépett be a nyugalom helyére, Mózes nem tudta bevinni őket oda.

Ezután a Zsidó levél írója a 95. zsoltárból idéz. A zsoltár írója először Isten jóságáról, Isten irgalmáról beszél, utána pedig rátér egy másik nagyon fontos kérdésre; arra az időszakra utal, amikor a pusztában Izrael népe a hitetlensége miatt nem tudott belépni a Nyugalom helyére.

Ezért, amint a Szentlélek mondja:

*„Ma, ha az ő szavát halljátok,
ne keményítsétek meg a szíveteket, mint az elkeseredéskor,
a kísértés napján a pusztában,
ahol megkísértettek engem őseitek
azzal, hogy próbára tettek,
bár látták tetteimet.*

*Ezért negyven éven át haragudtam erre a nemzedékre,
és ezt mondtam: Tévelygő szívű ez a nép,
mert nem ismerte fel az én utaimat.
Meg is esküdtem haragomban,
hogy nem mennek be az én nyugalom helyére.”*

Vigyázzatok, testvéreim, senkinek ne legyen közületek hitetlen és gonosz szíve, hogy elszakadjon az élő Istentől.

Megint arról van szó, hogy el ne szakadjanak az élő Istentől.

Izrael népét is kimentette az Úr az egyiptomi rabságból. A sarkalatos pont tehát nem az, hogy megszabadultunk-e bűneinktől, hanem az, hogy belépünk-e mindabba, amit Isten a számunkra tartogat.

Sok ember elmondhatja magáról a világban, hogy békessége van Istennel, vagyis Isten megszabadította őt a bűn hatalmától, a sötétség hatalmától, és ő most már Isten országának, a világosság országának az állampolgára.

És bár békessége van Istennel, nem mondhatja el magáról, hogy van egy Istentől jövő békesség az életében. Ő ugyanis még nem lépett be a nyugalom helyére, még nem lépett be abba a bővelkedő, gazdag, teljes életbe, amelyet Isten számára tartogat.

Az ilyen ember keresztényi élete a pusztai megtapasztalással egyenlő; kint vándorol a pusztában, de nem leli annyi örömét keresztényi életében, amennyire azt élvezhetné. Isten azt szeretné, hogyha belépünk az Ő teljességébe, ha megtapasztalnánk a Lélek győzelmét az életünkben.

Izrael népe tehát negyven éven át vándorolt a pusztában, és ők bizony tökéletes példái annak, hogy mi történik, amikor hitetlenségünk miatt nem lépünk be Isten ígéreteibe.

Vigyázzatok, testvéreim, senkinek ne legyen közületek hitetlen és gonosz szíve, hogy elszakadjon az élő Istentől. Sőt, buzdítsátok egymást minden egyes napon, amíg tart a ma, hogy meg ne keményedjék közületek valaki a bűn csábításától. Mert részeseivé lettünk a Krisztusnak, ha azt a bizalmat, amely kezdetben élt bennünk, mindvégig szilárdan megtartjuk.

A levél írója tehát ismét arra buzdít bennünket, hogy szilárdan tartsunk ki, és ezt már harmadszor hangsúlyozza.

Mert amikor ezt mondja az Írás: „Ma, ha az ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket, mint az elkeseredéskor”, azt kérdezzük: kik keseredtek el, amikor ezt hallották? Ugyebár mindazok, akik Mózes vezetésével kijöttek Egyiptomból?

De kikre haragudott negyven éven át? Nem azokra-e, akik vétkeztek, akiknek a teteme elhullott a pusztában?

És kiknek esküdött meg, hogy nem mennek be a nyugalom helyére, ha nem azoknak, akik engedetlenekké váltak?

Látjuk is, hogy nem mehettek be hitetlenségük miatt.

Fontos tehát megértenünk, hogy a probléma az ő hitetlenségükben rejlett. Nem hittek abban, hogy Isten képes őket bevinni a földre. Csak a saját erőforrásaikra néztek, illetve az ellenségük erejét mérték fel, és ezek alapján azt mondták: Mi erre képtelenek vagyunk.

És bizony sokszor mi is így vagyunk ezzel. Hitetlenségünk miatt képtelenek vagyunk belépni abba a bővelkedő és teljes életbe, amelyet Isten nekünk adott, és szeretné, ha megtapasztalnánk és élveznénk.

A probléma tehát ott kezdődik, hogy mi csak a saját erőforrásainkra nézünk, és csak az ellenség hatalma lebeg szemünk előtt. Így minden egyes alkalommal hitetlenség és félelem tölti el a szívünket, amikor levesszük szemünket az Úrról, és az ellenségeinkre nézünk.

Pedig tudatosítanunk kell azt, hogy Isten, aki mellettünk áll, hatalmasabb, mint az ellenségeink.

1János 4:4: *„Mert nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van.”*

Összefoglalva tehát: Jézus a mi hitvallásunk főpapja, és Ő nagyobb, mint Mózes; hiszen Mózes szolga volt az ő házában; Krisztus azonban, mint a Fiú, a háza felett uralkodik – sőt, Ő maga a ház építője is.

És amíg Mózes képtelen volt a népet bevezetni Isten nyugalmába, Jézus Krisztus képes arra, hogy elvezessen bennünket Isten nyugalmára.

Mivel még nem teljesedett be az ő nyugalmába való bemenetel ígérete, gondosan ügyeljünk arra, hogy közölünk senki le ne maradjon erről.

Most arra bátorítanálak, hogy Te is vizsgálj meg saját szívedet, hogy nyugodt-e? Beléptél-e már Isten nyugalmába? Van-e egy mélységes, Krisztustól származó békességed? Vagy ehelyett inkább szorongást, félelmet, nyugtalanságot találsz a szívedben?

A kérdés tehát az, hogy a Te szíved milyen állapotban van?

A nyugalom ígéretét már megkaptuk Istentől. Most legyünk óvatosak olyan értelemben, hogy valóban lépünk is be ebbe a nyugalomba, amit elkészített számunkra.

Nagyon is elképzelhető, hogy bár Isten szeretné, hogy belépj az ő nyugalmába, és hogy megtapasztald azt, de lehet, hogy te még nem tetted a magadévá ezt az ígéretet. Te még nem léptél be ebbe a nyugalomba.

A Máté 11:28-tól a következőket mondja Jézus: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek.”*

Te megtaláltad-e már ezt a megnyugvást? Megnyugodtál-e Jézus Krisztusban? Meg tudsz-e pihenni Őbenne? Ez itt a kérdés.

Sok ember ezt nem mondhatja el magáról. Sok olyan hívő emberrel találkozunk, akik nem ismerik ezt a fajta nyugalmat Krisztusban, hanem csak folyamatosan fáradoznak, hogy kedvesek legyenek Isten előtt, vagy csak egyszerűen azért, mert hitetlenségük miatt nem szánták oda teljesen az életüket és az életük dolgait Istennek.

Lehet, hogy tudatosítják, hogy Isten hűséges, és hogy nyugodtan rábízhatják az életünket, de mégsem tették meg ezt, és ezért nem léptek be a nyugalom helyére. Nem tudják, hogy milyen megpihenni Krisztusban.

Mert nekünk is hirdették az evangéliumot, mint azoknak is; de nekik nem használt a hirdetett íge, mivel nem kapcsolódott össze hittel azokban, akik hallgatták.

Isten tehát nyugalmat ígért. Ha én ebbe nem lépek be hit által, akkor továbbra is vihar és nyugtalanság dúl majd bennem.

A kérdés az, hogy Te hiszed-e, hogy Isten szeretné, ha megtapasztalnád, milyen az ő nyugalmaiban lenni? Hiszed-e, hogy Isten kezében tartja az életedet, és hogy szeret Téged?

Ha mindezt elhiszed, akkor beléptél az Ő nyugalmaiba, hiszen akkor már tudod, hogy nem érdemes aggodalmaskodnod, Isten majd úgyis megoldja a problémákat.

Bizony gyakran úgy élünk, mintha Isten nem uralkodna, mintha nem ülne már a trónján. Pedig Isten uralkodik, és kezében tartja az életedet. Ha te azt átadtad Neki, akkor egyszerűen csak hinned kell benne, és bíznod kell abban, hogy Ő igenis képes gondoskodni rólad.

Mi, akik hiszünk, bemegyünk abba a nyugalomba...

Ez itt a kulcsa a dolgoknak, mert csakis hit által léphetünk be a nyugalomba.

Sokan azt mondják, hogy olyan nehéz ezt megvalósítani, olyan nehéz hit által megnyugodni Istenben. Sokkal könnyebb lenne, ha Isten feltárná előttünk, hogy éppen mit, miért tesz.

Sokan mondják, hogy „ha Isten elmagyarázná nekem, hogy miért engedte meg, hogy ez megtörténjen velem, és hogy mindebből mi az a jó, amit majd ki tud hozni, akkor valószínűleg sokkal könnyebben meg tudnék nyugodni Istenben.”

De nagyon nehéz hitből megnyugodni Istenben.

Igen, lehet, hogy hitből nagyon nehéz megnyugvást találni. De az igazság az, hogy megnyugvást csak a hitben találunk. A cselekedeteinkben, a próbálkozásainkban, a képességeinkben nem találunk megnyugvást.

Csak akkor találunk megnyugvást, amikor hitben mindent átadunk Istennek, és azt mondjuk: Uram! Én ezzel a helyzettel nem tudok mit kezdeni. Én ezt nem tudom megoldani, egyszerűen nem tudom befolyásolni a körülményeket.

Ezért ezt az egészet a Te kezébe adom, és várom, hogy Te mit teszel. Mert tudom, hogy megígérted, hogy munkálkodni fogsz, úgyhogy én bízom Benned, hogy megvalósítod a Te tökéletes tervedet az életemben, még ezeken a körülményeken keresztül is, amelyek most előálltak az életemben.

Ennek fényében pedig megnyugodhatok.

Amikor teljesen átadok mindent Istennek, akkor találok igazi megnyugvást Őbenne. Akkor tapasztalhatom meg Isten mindenben megtartó tökéletes békességét, ha rajta tartom a szemem.

Mi, akik hiszünk, bemegyünk abba a nyugalomba, amint megmondotta: „Ezért megesküdtem haragomban, hogy nem mennek be az én nyugalom helyére, pedig munkái készen voltak a világ teremtése óta.”

Ami tehát a cselekedeteket illeti, Isten gondoskodott mindezekről. Az én részem pedig az, hogy higgyek.

A János 6:28-ban a következőket kérdezték Jézustól: *„Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgokat cselekedjünk? Jézus ezt felelte nekik: „Az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyetek abban, akit Ő küldött.”*

Jézus tehát mindent megtett, és befejezte a munkát. Mi semmit sem tudunk már hozzátenni az üdvösségünkhöz. Isten már elfogadott bennünket Jézus Krisztus befejezett munkáján keresztül.

A Galata 3:1-től a következőket írja Pál: *„Ő, esztelen galaták! Ki ígézett meg titeket, akiknek szeme előtt úgy írtuk le Jézus Krisztust, mintha közöttetek feszítették volna meg. Ennyire esztelenek vagytok? Amit Lélekben kezdtetek el, most testben akarjátok befejezni?”*

Miután Isten hatalmas csodák közt kihozta népét Egyiptomból, és Izrael népe ott állt az ígéret földjének határán, az emberek azt gondolták, hogy most saját erejükből kell majd elfoglalják a földet. Ezért ahogy az ott élő népeket figyelték, és látták az óriásokat, látták a hatalmas városfalakat, levonták azt a következtetést, hogy ők képtelenek erre. Így nem is léptek be a nyugalom helyére.

A hívők esetében is így van ez, akiket Isten csodával határos módon kiragadott bűnös életükből, megmentett és üdvözített, de amikor Isten nekik akar adni egy teljesebb, gazdagabb életet a Lélekben, és arra hívja őket, hogy Lélekben járjanak, és hogy teljes mértékben alárendeljék magukat Istennek, akkor azt mondják: De hát, én erre képtelen vagyok! Ez meghaladja az én képességeimet, én képtelen vagyok ilyen jó lenni!

És bár az egészet a Lélekben kezdték el, valahol útközben azt gondolják, hogy innentől kezdve Isten magukra hagyta őket, hátradől a székében, és azt mondja: Jó, fiam, most nézzük meg, hogy ettől kezdve te egyedül mire vagy képes?

Mindezt pedig a Filippi 2:12-ben található igevers támasztja alá, amelynek a második felében ezt olvashatjuk: *„Félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket.”*

Emlékszem, hogy korábban engem is nagyon felkavart ez az igevers. A mi gyülekezetünkben is olyan sokáig, folyamatosan ezt prédikálták, hogy *„félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket.”*

Az utána következő igeverset valahogy már nem mondták el: *„Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést, az Ő tetszésének megfelelően.”*

Tehát nem elég csak a gondolat elejét idézni, mert az nem közvetíti a teljes igazságot. Ha végig olvassuk az egész gondolatot, akkor teljesen megváltozik a helyzet. Az egésznek a felelőssége nem rajtam nyugszik, hanem Istenen; ebből láthatom, hogy az egész nem az én erőmön múlik, hanem az Ő erején; és nem az én képességeimen, hanem az Ő képességein.

„Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést, az Ő tetszésének megfelelően.”

Igen, én képtelen vagyok mindezt megtenni, de Isten képes arra, hogy megtegye helyettem azt, amire én nem vagyok képes a saját erőmből.

Ezért bízok Istenben, meg tudok pihenni benne, és eközben egy dicsőséges békesség van a szívemben. Még véletlenül sem vagyok tökéletes, de jó úton haladok, mert Isten munkálkodik, és Ő képes megtenni azt, amire én képtelen vagyok a saját erőmből.

Tehát ahogyan a Lélekben kezdtem el ezt az egészet, a Lélekben is kell folytassam, a Lélek szerint kell járnom, alárendelve magam a Léleknek, és így lehetőséget biztosítva Istennek, hogy munkálkodjon. Eközben pedig megnyugodhatok Istenben, mert Ő az, aki segít megállni, aki segít, hogy ne essek el.

Én tehát hiszek és bízok Őbenne, és megnyugodhatok az Ő befejezett munkájában.

Mert valahol így szól az Írás a hetedik napról: „És megnyugodott az Isten a hetedik napon, minden alkotó munkája után.” Itt viszont ezt mondja: „Nem mennek be az én nyugalom helyére.”

Isten tehát, miután mindent megteremtett, a hetedik napon megpihent. Alkotó munkája befejeződött, és Isten kijelölte a szombatnapot.

A 2Mózes 23:12-ben a következőket mondja a népnek Isten: *„Hat napon át végezd munkádat, de a hetedik napon nyugodjál, mert az Úr is megpihent a hetedik napon.”*

A szombat nap, vagyis a pihenőnap, amelyet Isten az Ő törvényében kijelölt a népnek, előképe volt annak a nyugalomnak, amit a hívő megtapasztalhat Jézus Krisztusban.

A baj csak az, hogy a zsidó nép a szombat napot is munkanappá változtatta, mert mindenféle szabályokat alkottak a szombat napra vonatkozóan; ezt napjainkban is megfigyelhetjük.

A Jeremiás 17:22-ben azt mondja az Úr: *„Házatokból se vigyetek ki terhet szombaton, és ne végezzetek semmiféle munkát, hanem szenteljétek meg a szombati napot, ahogyan őseiteknek megparancsoltam.”*

A gyakorlatban mit jelent az, hogy ne vigyetek terhet? Az emberek által felállított szabályok alapján még a műfogak viselése is teher, mert azt is viszi az ember a szájában.

A szombat napon pénzt sem lehetett használni, tehát nem lehetett eladni vagy vásárolni. Napjainkban azonban a hitelkártyát már lehet használni. Ez persze sok mindent megkönnyít.

A lényeg azonban az, hogy a szombatnap előképe volt annak a nyugalomnak, amelyet Isten vágya szerint, minden hívő megtapasztalhat Jézus Krisztusban.

A Kolossé 2:16-17-ben a következőket mondja Pál: *„Senki el ne ítéljen titeket ételért és italért, ünnep, újhold vagy szombat miatt. Hiszen ezek csak árnyékai az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság.”*

Ma is vannak olyanok, akik ítélkeznek fölöttünk a szombati nap miatt. Vannak olyan gyülekezetek, amelyek a szombati napon dicsérik Istent, és még a szombatnapra vonatkozó törvényeket is bevezetik a gyülekezetekben.

De ha valaki a törvény által szeretne megigazulni, tudatosítania kell azt, amiről Jakab ír a 2:10-ben: *„Mert aki valamennyi törvényt megtartja, de akár csak egy ellen is vét, az valamennyi ellen vétkezett.”*

Miután tehát még várható, hogy némelyek bemennek abba, és akiknek előbb hirdették az evangéliumot, nem mentek be engedetlenségük miatt, egy napot ismét „mának” jelöl ki. Ekkor Dávid által annyi idő múlva így szól, ahogyan előbb mondtuk: „Ma, ha az ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket!”

Ezt mondja Isten Dávid által a 95. zsoltárban – és ne feledjük, hogy ez már nagyon sokkal azután van, hogy Izrael népe hitetlensége miatt bolyong a pusztában, és ők még mindig nem léptek be Isten nyugalomába, de Isten még mindig arról a napról beszélt, amikor ezt megtehetik, mindannak ellenére, hogy hibákat követtek el. Ez még mindig lehetőség volt számukra.

Isten Dávidon keresztül így könyörög a népnek:

Ma, ha az ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket! Mert ha Józsué – aki Izrael népének vezetését átvette Mózesztől,– bevitte volna őket a nyugalom helyére, nem szólna azután egy másik napról.

Józsué tehát, aki bevitte őket az ígéret földjére, nem vitte be őket a nyugalomba. És ez igazán nagyon érdekes.

Ez tehát azt jelenti, hogy vannak olyanok, akik bár már beléptek az ígéret földjére, mégsem léptek be abba a nyugalomba, amivel kapcsolatban Isten szeretné, ha azt minden gyermeke megtapasztalná.

Ez a nyugalom azt jelenti, hogy megpihenünk Jézus Krisztus befejezett, tökéletes munkájában, hiszen Ő az, aki magára vette az én bűneimet, Ő az, aki kifizette bűneimért az árat, Ő az, aki engem igazzá tett azáltal, hogy hitemet és bizodalمامat Őbelé vetettem.

Az Ő munkája tökéletes és befejezett. Semmit nem tudok hozzátenni. Semmivel nem tudom azt kiegészíteni. Ő egyszer s mindenkorra megváltott a kereszten. Az én feladatom mindössze annyi, hogy ezt hit által elfogadjam, és belépjek a nyugalom helyére.

Ha azonban nem hiszek mindebben, akkor továbbra is erőlködni és próbálkozni fogok, és saját erőmből próbálok majd jobb emberré válni, és meg akarom javítani az Istennel való kapcsolatomat.

Választhatok: saját erőmből akarok-e próbálkozni és kínlódni egész életemben, vagy egyszerűen csak elhiszem-e azt, hogy Jézus mindent megtett, mindent elvégzett, így nincs más hátra, mint az, hogy hitben belépjek a nyugalom helyére.

Mert ha Józsué bevitte volna őket a nyugalom helyére, nem szólna azután egy másik napról. A szombati nyugalom tehát még azután vár az Isten népére. Aki ugyanis bement az Isten nyugalmába, maga is megnyugodott a munkáitól, mint Isten a magáétól.

Isten teremtő munkájának végeztével megpihent a hetedik napon. Miután Jézus Krisztus üdvözítő munkája befejeződött, Isten megpihent.

Jézus a János 4:34-ben a következőket mondja: „Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az Ő munkáját.” Az emberek megváltásának a munkáját.

És a kereszten Jézus így kiáltott: „Elvégeztetett.”

Jézus üdvözítő munkája befejeződött.

Aki tehát már bement az Isten nyugalmába, maga is megnyugodott a munkáitól, mint Isten a magáétól.

Isten már mindent megtett a mi üdvösségünket illetően. Jézus Krisztus által mindenki előtt tárva-nyitva áll az ajtó a megtérésre, és az üdvösségre.

Most már rajtunk áll, hogy elfogadjuk-e ezt a lehetőséget, hogy hiszünk-e Jézus Krisztusban. Hisszük-e azt, hogy Ő a kereszten mindent elvégzett, hogy nekünk üdvösségünk lehessen. És hiszük-e azt, hogy Jézusban Isten elfogad bennünket.

Mert ez valóban így van.

Pál is azt mondta, hogy az egyik nagyszerű áldás az, hogy Isten bennünket Jézus Krisztusban elfogad.

Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugalomba...

Ez látszólag egy ellentmondásnak tűnik. Pál mégis azt mondja, hogy létezik a nyugalom helye, úgyhogy igyekezzünk belépni abba.

Jönni fog a Sátán, megkérdőjelezi majd minden lépésedet, és azt mondja, hogy: te képtelen vagy erre, te nem tudsz ilyen életet élni, te nem tudsz egy igaz, szent, tiszta életet élni.

És az igazság az, hogy ez így is van. Azt azonban a Sátán már nem súgja a füledbe, hogy mindegyre Isten képessé tesz téged, ha hiszel és bízol Őbenne.

Mindezt Ő munkálja ki benned. Ő az, aki meg tudja tenni érted azt, amire Te önmagadért nem vagy képes.

Így tehát igyekezzünk bemenni abba a nyugalomba...

Miért kíván ez egyfajta igyekezetet a részünkről? Azért, mert a Sátán minden lépésünket megkérdőjelezi majd. Jön, és megpróbál felzaklatni bennünket, igyekszik elérni nálunk, hogy nyugtalanra váljunk, miközben arra bátorít bennünket, hogy csak menjünk, és tegyünk dolgokat a saját erőnkől, mert Ő pontosan tudja, hogy ha a saját erőnkől próbálkozunk, akkor elbukunk.

Én úgy gondolom, hogy minden testi próbálkozásunknak a Sátán áll a háttérben, mert tudja, hogy ha valamit testből teszünk, akkor az halálra van ítélve; és akkor elkeseredünk és elveszítjük a nyugalomunkat és békességünket Istenben.

Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugalomba, hogy senki el ne essék az engedetlenség hasonló példája miatt.

- vagyis az Ószövetségben tapasztalt hitetlenségnek köszönhetően.

A pusztai vándorlás során is azt látjuk, hogy Izrael népe a saját erejében bízott, nem az Úrban. Azt gondolták, hogy a saját erejükből kell legyőzniük az óriásokat is, és tisztában voltak azzal, hogy erre képtelenek.

Igy ők is a hitetlenségük miatt buktak el.

Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az izületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.

Itt szeretnék megemlíteni egy olyan igeverset, amelyet az emberek gyakran félremagyaráznak. Ezt a 2Korinthus 3:6-ban találjuk, és így hangzik: „*Mert a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.*”

Az emberek ezt az Igeverset gyakran félremagyarázzák, és a „betűt” ebben az igeverben Isten Igéjeként azonosítják, s azt mondják, hogy Isten Igéje megöl.

Pedig ez nem így van.

Ha megvizsgáljuk ennek a versnek a szöveggörnyezetét, láthatjuk, hogy Pál a törvény betűjéről ír, és azt mondja: Ha valaki a törvény által, a cselekedetei által akar

megigazulni, ez az, ami egyenlő a halállal. Ha valaki a törvény alatt akar élni, ez az, ami a halállal egyenlő, mert minden egyes alkalommal elítéli őt a törvény. A törvény betűje tehát többszörösen megöl téged.

Itt, a Zsidókhoz írt levélben azonban azt olvassuk, hogy:

Isten igéje élő és ható, és élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az izületek és a velők szétválásáig.

Létezik olyanfajta dicsőítés, amely inkább csak az érzelmeinkre hat, de a lelkünket nem érinti meg. Úgy gondolom, hogy a liturgikus istentisztelet is lehet ilyen; a tömjénfüst, a papi palást, a kántálások – ezek a szertartások lenyűgözőek. Ott ül az ember, és csak gyönyörködik bennük; és azzal az érzéssel hagyja el a templomot, hogy dicsérte Istent és imádta Őt.

Ha azonban az istentiszteleti alkalommal nem tanították Isten Igéjét is, akkor az egész inkább csak egy érzelmi megtapasztalás volt, amely az ember lelkét nem táplálta.

Az ember lelkének igazi tápláléka ugyanis Isten Igéje. Az érzelmi megtapasztalások nem tesznek bennünket érettebbé.

A lelki értelemben vett növekedést életünkben Isten Igéje hozza.

Ugyanezt mondhatnánk el a nagyon erős érzelmi töltetű pünkösdi gyülekezeti alkalmakról is. Sokszor ők is azt mondják: Milyen áldott volt az alkalom, Isten kiöntötte ránk a Szentlelkét.

A tanítónak azonban nem volt lehetősége arra, hogy Isten Igéjét tanítsa; és ez egy kicsit úgy hangzik, mintha a legcsodálatosabb szellemi megtapasztalásban akkor lenne részük, amikor nem hangzik el prédikáció.

Ezeknek az embereknek tehát tagadhatatlanul egy nagyon erőteljes érzelmi megtapasztalásban volt részük az ilyen alkalmakon, ez azonban nem volt szükségszerűen egy szellemi megtapasztalás.

Mert Isten igéje élő és ható, és élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az izületek és a velők szétválásáig.

Így bizony csak Isten Igéje tud áthatolni az elme és a lélek között; vagy ahogyan a Károliban olvashatjuk: „A szív és a lélek között.”

Isten Igéje tudja megítélni, hogy mi az érzelmi, és mi a lelki megtapasztalás; és megítéli a szív gondolatait és szándékait.

A kérdés az, hogy Jézus Krisztus befejezett munkájában bízik-e vagy saját próbálkozásaimban, saját cselekedeteimben. Bízik-e Jézus Krisztusban, hogy Ő befejezi azt a munkát, amit elkezdett énbennem, és végül tökéletessé fog tenni?

Ha én a saját cselekedeteimben bízom, akkor nem tudok megnyugodni, mert soha nem lehetek biztos abban, hogy milyen indíttatásúak a cselekedeteim.

Számos esetben teszünk olyan dolgokat, amelyek kívülről csodálatosnak tűnnek, de ha őszintén megvizsgáljuk a szívünket, akkor rádöbbenünk, hogy csak azért tettük ezeket, hogy jó fényt vessenek ránk.

Különös gondot fordítottam arra, hogy mindenki lássa, mit teszek. Például jó hangosan elkezdtem füttyörészni a Jézus szeret engem című dalt, és így mindenki rám nézett, és akkor csináltam valamit, amitől mindenki elámult; és hát, ugye, ez is volt a célom.

A cselekedeteimet mozgó indítékok tehát olyan sokszor helytelenek lehetnek.

A Máté 6:1-ben a következőket mondja Jézus: *„Vigyázzatok, a kegyességeket ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket, mert így nem kaptok jutalmat Mennyei Atyától.”*

Pedig sajnos milyen sokszor ezt tesszük. A jó cselekedeteim háttérében az a vágy fűt engem, hogy ezt mindenki lássa, és mindenki azt gondolja rólam, hogy én mennyire igaz ember vagyok.

Jézus figyelmeztet bennünket: vigyázzunk, hogy mit, milyen indíttatásból teszünk, mert egy napon mindnyájunknak meg kell állnunk Isten ítélőszéke előtt, és Ő megítéli cselekedeteinket – akár jók, akár rosszak.

Isten majd tűzzel próbálja meg cselekedeteinket, és azokért, amelyek kiállják a tűz próbáját, jutalmat kapunk.

Azért hadd mondjam el, hogy Isten gyermekeként én is munkálkodom. Sokszor azonban az emberek, ahogy az Újszövetséget olvassák, bizonyos dolgokat félreértelmeznek, kiforgatnak, mégpedig a maguk vesztére.

Pál arról ír, hogy jó cselekedetekkel senki sem igazulhat meg Isten előtt, és rámutat arra, hogy mennyire fontos, hogy Jézus Krisztus befejezett munkájában megpihenjünk. Ennek hallatán az emberek hajlamosak azt mondani, hogy: „Jó, rendben! Akkor úgy sincs semmi értelme, hogy bármit is tegyünk, hiszen nincs jelentősége” – pedig ez nem helyes felfogás.

Én is sok mindent teszek – de milyen indíttatásból? Jézus Krisztus iránti szeretetből. Nem a cselekedeteimtől várom a megigazolást, nem arra törekszem, hogy a cselekedeteim által fogadjon el Isten, nem sorolom fel cselekedeteimet Isten előtt abban a reményben, hogy így esetleg igazabbnak talál majd, vagy jobban szeret.

A cselekedeteim egészen egyszerűen válasz-reakciók mindarra, amit Isten tett értem. Én vágyom ugyanis arra, hogy valamit tegyek Istenért.

Dávid is így kiált a 116. zsoltár 12. versében: *„Mit fizessenek az Úrnak a sok jóért, amit velem tett?”*

És valóban, amikor én is Dávidhoz hasonlóan arra a sok-sok jó dologra gondolok, amit Isten értem tett, akkor bizony én is így kiáltok: Mit adhatnék Istennek mindezért cserébe?

Olyan sok mindent kaptam már Istentől, hogyan tudnám ezt viszonzni, hogyan tudnám megmutatni Neki azt, hogy mennyire hálás vagyok ezért a sok-sok áldásért, amelyet kiöntött rám.

Mivel szeretném kifejezésre juttatni a hálámat, megyek és megteszem a tőlem telhető legjobbat, de utána nem fordulok oda Istenhez azzal, hogy: „Istenem! Nézd csak, hogy mennyi mindent tettem érte. Ezek alapján szeretned kell engem, és meg is kell áldanod.”

Ez nem így működik. Amit tettem, azt azért tettem, mert Isten megáldott engem. Annyira megáldott engem, hogy szeretnék erre válaszolni.

Vigyázzatok tehát, hogy ne kényszerítsétek Istent a válaszadó szerepébe, miközben ti kezdeményeztek. Ne azt mondjuk, hogy dicsérjük most mindannyian az Urat, emeljük fel a kezünket hozzá, hiszen Isten az ő népének dicséretében lakozik, és ha dicsértjük Őt, akkor megáld bennünket. Úgyhogy most dicsérjük Őt, hogy megáldjon bennünket. Az ilyen felfogás szerint mi kezdeményezünk, és Isten válaszol. De ez nem így működik.

Milyen fajta dicséret az, amelynek a mozgatórugója egy önző indíttatás, mégpedig az, hogy Isten megáldjon engem?

Az igazi dicséret az, amely spontánul tör elő az én szívemből, amikor rádöbbenek arra, hogy milyen jó énhozzám, és mennyi mindent tett értem. Amikor rádöbbenek arra, hogy ezt a sok-sok áldást és Isten szeretetét nem érdemlem meg.

Isten tehát a kezdeményező.

„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta.” Ő kezdeményezett, Ő adott, én pedig erre válaszolok.

Isten kiöntötte rám az Ő áldásait, én pedig erre reagálok. Nincs egy olyan cselekedet sem, amellyel én arra kényszeríthetném Istent, hogy válaszoljon nekem.

Mindig Isten a kezdeményező, én pedig válaszolok.

Mégis én sok éven át böjtöltem, mert azt akartam, hogy Isten munkálkodjon az életemben, hogy válaszoljon az én kezdeményezésemre. A böjtölésem tehát cselekedetszámba ment.

Most már nagyon régóta nem böjtöltem, de ez nem jelenti azt, hogy a jövőben nem fogok ismét; csak ha a jövőben böjtölök, teljesen más indíttatásból, teljesen más alapokra építve teszem azt, mint korábban.

Korábban ugyanis helytelen indíttatásból böjtöltem. Akkortájt olyan könyveket olvastam a böjtölésről, amelyek arról szoltak, hogy hogyan tudjuk rákényszeríteni Istent arra, hogy munkálkodjon.

Az egészet nagyszerűen kidolgozták, és azt mondták, hogy öt nap böjt után ez és ez fog történni; tíz nap böjt után ez és ez; tizenhét nap után ez meg ez; és ugye ezzel azt mondták, hogy attól függően, hogy mit akarsz, olyan sokáig kell böjtölnöd.

Pedig Isten a kezdeményező, mi pedig válaszolunk az Ő szeretetére.

Az én cselekedeteim tehát megítéltetnek majd engem, és a Zsidókhöz írt levél azt írja, hogy Isten ígéje az, amely megítéli a szív gondolatait és szándékait. Akkor tehát mennyi esélyem van, ha valójában nem a cselekedeteimet ítéli majd meg Isten, hanem a cselekedeteim indíttatását?

Nézzük csak meg, mit mond Jézus a Máté 7:21-ben: „Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: *Uram! Uram!* – *hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram! Uram! Nem a Te nevedben prófétáltunk-e? Nem a Te nevedben üztünk-e ki ördögöket? És nem a Te nevedben tettünk-e sok csodát? És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek Titeket. Távozzatok tőlem, ti gonosztevők!*”

Ó igen! Nem a cselekedetekkel van baj, hanem azok indíttatásával. Mert ezek az emberek úgy tették mindezt, hogy nem Istennek adták a dicsőséget, hanem önmagukat kívánták népszerűsíteni.

Ezek megvásárolhatóvá tették Isten dolgait, és meggazdagodtak azokból.

Ezek után pedig, amikor megállnak majd Isten előtt, akkor azt mondják: *Uram! Uram!* Hát a Te nevedben prófétáltunk, a Te nevedben üztünk ki ördögöket, és csodálatos dolgokat tettünk.

Isten majd így válaszol: Ó igen! Ez tagadhatatlan, de a Ti saját dicsőségetekre tettétek mindezt.

Nincsen olyan teremtmény, amely rejtve volna előtte; sőt mindenki mezítelen és fedetlen az Ő szeme előtt. Neki kell majd számot adnunk.

Vagyis Isten elől semmit sem tudunk elrejteni. Az életünk nyitott könyv Őelőtte.

A Te életed is egy nyitott könyv előtte!

Isten minden gondolatunkat ismeri, és sehová nem rejtőzhetünk el előle.

Dávid is azt mondja egyik zsoltárában: „*Még a számon sincs a szó, te már egészen érted azt.*”

Minden mezítelen és fedetlen Isten szeme előtt. Isten pontosan tudja, hogy mit teszek, és azt is látja, hogy mit, miért teszek.

Ezért nem szeretnék a saját cselekedeteimre támaszkodni. Sokkal szívesebben támaszkodom Jézus Krisztus befejezett munkájára, és nagyon örülök annak, hogy az Ő befejezett munkájában megállhatok.

Emlékszem, egyszer – körülbelül négy éves lehettem – a barátommal játszottunk: ceruzaelemeket dugdostunk a pólónk alá, és úgy csináltunk, mintha leányok lennénk. Egyszer csak megjelent az anyukám, és rajtakapott bennünket. Ekkor én megkérdeztem tőle: Anyu! Honnan tudtad, hogy én most ezt csinálom? Ő pedig azt válaszolta: Éppen vasaltam, és az Úr megmondta nekem.

Ezután egész életemben végigkísért ez a tudat: Isten beszél rólam az én anyukámmal. És ő valóban egy istenfélő asszony volt.

Bizony Isten nem engedte, hogy megússzam a dolgokat, ezért egy idő után már nem is mertem rossz fát tenni a tűzre, mert tudtam, hogy az Úr megmondja az anyukámnak, és akkor bajba kerülök.

Igy nagyon korán rádöbentem, hogy Isten előtt semmit nem lehet elrejteni. Micsoda ostobaság, hogy mi mégis ezzel próbálkozunk!

Mivel tehát nagy főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Isten Fia, ragaszkodjunk hitvallásunkhoz.

Vegyük tehát észre, hogy egy nagy főpapunk van, aki nem a Szentek Szentjébe lépett be, amely a mennynek az előképe, hanem a mennybe lépett be értünk.

...ragaszkodjunk hitvallásunkhoz. Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt.

Jézus Krisztus személyében tehát egy csodálatos főpapunk van, aki felment a mennybe, és ott közbenjár értünk. Egy olyan főpap Ő, aki megindul erőtlenségeinken, mert megérti, milyen embernek lenni, hiszen Ő is emberré lett és megtapasztalta a kísértéseket.

Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.

Hogyan is mehetnék én bizalommal a kegyelem trónusához? Csakis Jézus Krisztuson keresztül.

Ez azt jelenti, hogy mellünket verve megyünk Isten tróntermébe? Felvonultatjuk előtte minden cselekedetünket, és követeljük, hogy jutalmazzon meg bennünket ezekért? Uram! Nézd mennyi mindent tettem érted ezen a héten, most szeretném, ha megjutalmaznál.

Nem. Nem erről van szó. Én csak Jézus Krisztuson keresztül merek odamenni Isten elé; egyedül semmiképpen sem.

De Jézus Krisztuson keresztül bátran járulok Isten trónjához, mert egy olyan főpapom van, aki megérti gyengeségeimet. Ő is mindenben kísértést szenvedett, ahogy én is, és ezért segíteni tud nekem, amikor ismét megjelennek az életemben a különféle kísértések.

Isten trónusához járulok tehát, nem az Ő ítélőszéke elé; de nem is azért megyek oda, hogy kiköveteljem a jutalmat a cselekedeteimért. A kegyelem trónusához járulok, hogy irgalmat nyerjek, és kegyelmet találjak, mikor segítségre van szükségem.

Nem a saját cselekedeteim alapján megyek Isten elé, és nem az alapján, hogy én mit érdemlek, hanem az Ő kegyelme és irgalma alapján.

És mivel Isten jósága és kegyelme alapján megyek elé, bátran mehetek, mert mindig kegyelmet és irgalmat találok, és segítséget a szükségben.

A mi fejünkben azonban nagyon is erősen ott van a jó cselekedetekért járó jutalom elképzelése. Ez már a gyermekkorunkban belénk ivódott, amikor azt mondták nekünk: ha jól viselkedünk, fagyit ehetünk ebéd után.

Gyermekkorunk óta belénk ivódott tehát ez a törvényszerűség, hogy a jó cselekedetekért jutalom jár, a rossz cselekedetekért pedig büntetés. Még a Téliapónál is azt látjuk, hogy a rossz gyerekeknek virgács jár.

Ezért nagyon nehézünkre esik a kegyelmet elfogadni. Pedig milyen fontos is, hogy a kegyelem alapján menjünk Isten elé, ne pedig a saját cselekedeteinkre vagy arra építve, hogy mi mennyire érdemelnénk meg a jutalmat.

Ha ugyanis az alapján mennék Isten elé, hogy mennyire vagyok jó, vagy voltam jó, akkor az esetek túlnyomó többségében nem mehetek Isten elé.

Ha azonban Isten kegyelme alapján megyek Isten elé, akkor bármikor szabadon beléphetek az Ő tróntermébe.

Hogyha az alapján mennék Istenhez, hogy mit érdemlek, akkor nagyon kevés dolgot kapok majd, mert bizony nem érdemlek túl sokat. Ha azonban Isten kegyelme alapján megyek, akkor tárva-nyitva áll előttem az ajtó, és akkor mindent megtalálok Istennél, amire szükségem van.

Ő gazdagon és ingyen önti ki rám az áldásait, mert szeret engem, és mert irgalmas, kegyelmes, és megértő Isten. Ismeri a szükségleteimet és a gyengeségeimet is, megindul erőtlenségeimen, és együtt érez velem.

A kérdés az, hogy Te mi alapján mész oda Istenhez? Az alapján, hogy milyen jó vagy? A cselekedeteid alapján? Vagy Jézus Krisztus befejezett munkája alapján?

Bizony én is elmondhatom magamról, hogy beléptem az Úr nyugalmába, mert nem a saját igazságomban bízom, hanem Krisztus befejezett munkájában. Ebben találok megnyugvást.

Nem azért megyek tehát Isten jelenlétébe, mert jó hetem volt, és minden nagyszerűen ment, hanem azért, mert Ő szeret, és mert hív engem, hogy menjek és részesüljek az Ő kegyelméből, Jézus Krisztus által.

Hiszem, hogy Isten a segítségemre siet, bár nem érdemlem meg. Megáld, bár nem vagyok rá méltó. Azért áld meg, mert irgalmas és kegyelmes.

Isten megáld, mert ez a hitemen múlik, hogy elhiszem-e, hogy megteszi ezt.

Az áldás hiánya nem az odaszántság hiányából fakad, hanem hitünk hiányából. Bár ezt nagyon nehéz megértenünk.

Sokszor mondjuk azt, hogy ezen a héten nem igazán töltöttem túl sok időt Istennel, úgyhogy nem is igazán kéne megkérjem Istent, hogy segítsen. Megint csalódást okoztam neki.

És ha így állok hozzá, hogy: „Á, én nem fordulhatok Istenhez segítségért, úgysem fog segíteni, ha ilyen hozzáállásunk van és nem hisszük azt, hogy segít, akkor nem is fog.”

Az áldás hiánya ugyanis hitünk hiányából fakad.

Sokszor éppen saját bukásaink eredményezik hitetlenségünket, mert saját cselekedeteinkre nézünk, nem pedig Jézus Krisztus befejezett munkájára.

De ha ezt megértjük, akkor meg tudunk pihenni Istenben, és megáld bennünket, majd ennek eredményeként válaszolhatunk neki, úgy hogy dicsérjük Őt, hálát adunk Neki, és ámulunk és bámulunk az Ő jóságán.

Isten olyan hatalmas, olyan irgalmas, olyan kegyelmes, olyan csodálatos!

És Ő folyamatosan önti majd rád az Ő áldásait, és bevisz téged a nyugalom helyére, amelyet elkészített a népének.

A zsidóhoz írt levél 5-6. Fejezet

A 4. fejezet végén a zsidókhöz írt levél szerzője rámutatott arra, hogy Jézus Krisztus a mi nagy főpapunk. A 4. fejezet 14. versétől kezdődően a következőket olvashatjuk:

„Mivel tehát nagy főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Isten Fia, ragaszkodjunk hitvallásunkhoz. Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt. Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.

Mivel tehát Jézus Krisztus a mi főpapunk, bátran mehetünk a kegyelem trónusához.

A papnak két fő küldetése volt. Egyrészt Isten népét képviselte Isten előtt, hiszen az egyik oldalon egy szent Istent találunk, a másik oldalon a bűnös embereket.

A bűnös emberek pedig nem járulhattak a szent és igaz Isten elé, így tehát a pap volt az, aki fogta az áldozatot és bement azzal Isten elé, a bűnös embereket képviselve, és utat készített számukra. A pap ilyenkor azt az embert képviselte Isten előtt, aki az áldozati állatot megvásárolta.

Miután a pap bemutatta az áldozatot, és kijött, akkor Istent képviselte az emberek előtt.

Igy a pap egy közvetítő szerepet töltött be Isten és az emberek között.

Ez a koncepció annyira beivódott már a zsidók agyába, hogy ők nem is mertek volna Isten elé járulni a pap és az áldozatok nélkül.

Ez azonban mára gyökeresen megváltozott. A zsidók ugyanis napjainkban már úgy vélekednek, hogy közvetlenül mehetnek Isten elé, és nincs szükségük semmiféle közvetítőre.

Ezért mondják azt, hogy nekünk nincs szükségünk Jézus Krisztusra, mert mi közvetlenül mehetünk Isten elé.

Az évszázadok során tehát megváltozott a zsidó gondolkodásmód ezzel kapcsolatban.

De abban az időben, amikor levél íródott a zsidók még meg voltak győződve arról, hogy a bűnös ember nem járulhat csak úgy Isten elé.

A zsidók tehát úgy érezték, és ebben teljesen igazuk volt, hogy csakis a papon keresztül mehettek Isten elé, aki áldozatot mutatott be, és aki képviselte őket Isten előtt.

Igy amikor a zsidók közül sokan Jézus Krisztusba vetették a hitüket, gondolkodásukban tudat alatt továbbra is meghúzódott annak a felismerése, hogy már nincsen pap, aki képviselje őket Isten előtt.

Így tehát a zsidókhöz írt levél szerzője rámutat arra, hogy igenis van egy képviselőnk Isten előtt, aki mindenkinél feljebbvaló, aki nem más, mint Jézus, ő a mi nagy főpapunk. Rajta keresztül pedig bizalommal járulhatunk a kegyelem trónusához.

A zsidók ennek hallatán azonnal tiltakozhatnának, hiszen hogyan is lehetne Jézus Krisztus a mi főpapunk, ha ő Júda törzséből származik. És tudjuk, hogy a zsidóknál a papi teendőket a Lévi törzséből származók látták el.

A levél írója tehát erre a kérdésre kezd el válaszolni az 5. fejezetben, majd ehhez a témához visszatér a 7. fejezetben is, ahol kifejti, hogy mit is jelent az, hogy Jézus Krisztus a mi nagy főpapunk, és összehasonlítja Jézus papságát a lévíták papságával.

A Lévi törzséből származó papok a lévíták rendjét alkották, az Ószövetségben azonban a papságnak egy másik rendjével is találkozunk, mégpedig Melkisédek rendjével. A levél írója tehát rámutat arra, hogy igenis van egy főpapunk, Jézus Krisztus, aki nem a lévíták rendje szerint való, mert nem Lévi törzséből származik.

Jézus Krisztus a Melkisédek rendje szerinti főpap, és a hetedik fejezetben a levél írója azt is bebizonyítja, hogy Melkisédek rendje feljebbvaló a lévíták rendjénél.

Az 5. fejezet így kezdődik:

Mert minden főpap, akit emberek közül választanak, az emberekért rendezi az Isten elé tartozó dolgokat, hogy ajándékokat és áldozatokat mutasson be a bűnökért.

Erről már beszéltünk a korábbiakban, hogy a főpapnak az volt az egyik kiemelkedő feladata, hogy az embereket képviselje Isten előtt, mert ők nem járulhattak közvetlenül Isten elé.

Az áldozati állatot a papnak adták oda, és mielőtt azt a pap föláldozta, rá kellett tegyék a kezüket az áldozati állat fejére, és meg kellett vallják az állat fölött – akár bárányról, akár ökörrel volt szó – minden bűnüket.

Ezt követően a pap levágta az áldozati állatot és felajánlotta azt az emberek nevében Istennek. A főpap tehát az emberekért rendeltetett Isten szolgálatára, hogy ajándékot és áldozatokat mutasson be a bűnökért.

Mivel maga is körül van véve erőtlenséggel, ezért együtt tud érezni a tudatlanokkal és a tévelygőkkel.

Mivel a főpapot az emberek közül választották, ő jól értette, hogy az emberek gyengeségekkel küszködnek. És mivel ő maga is bűnös ember volt, együtt tudott érezni a tudatlanokkal és a tévelygőkkel.

Nagyon érdekes, hogy mielőtt a főpap a népe bűneiért áldozatot mutatott volna be, először a saját bűneiért kellett áldozzon.

Így nemcsak a népért, de önmagáért is köteles bűnért való áldozatot bemutatni.

Mivel ő is ember volt, és bűnös volt.

Senki sem szerezheti meg azonban önmagának ezt a tisztességet, csak az, akit az Isten hív el, mint Áront is.

Tehát nem mondhatta azt valaki önkényesen, hogy én a mai naptól kezdődően Izrael főpapja leszek. Istennek kellett őt elhívnia erre a tisztségre.

Sajnos az évek során a főpapi poszt egyre inkább egy politikai pozícióvá vált. De ez csak azt bizonyítja, hogy szomorú módon az egész rendszernek egy idő után már egyre kevesebb köze volt a lélek dolgaihoz.

Bizony sokszor megfigyelhetjük az egyházak, gyülekezetek életében is, hogy az emberek egy hierarchikus rendszert hoznak létre, és valahogy ezek a szervezetek szellemi értelemben szépen-lassan leépülnek.

Egyre inkább politikai jelleget öltenek, miközben a lelki dolgok elsikkadnak.

Napjainkban is gyakori probléma sok felekezettel kapcsolatban, hogy politikai gépezetté váltak, ahelyett, hogy szellemi rendszerként működnének.

A főpapot tehát azért választották, hogy ajándékokat és áldozatokat mutasson be. Ezenkívül fontos volt, hogy együtt tudott érezni az emberekkel, mert maga is bűnös ember volt, aki jól tudta, hogy az emberek sok gyengeséggel rendelkeznek.

A 4. versben azt láttuk, hogy senki nem szerezhette meg önmagának csak úgy önkényesen ezt a tisztséget, Isten elhívására volt szükség ahhoz, hogy valaki főpap lehessen.

Ugyanígy a szolgálatot napjainkban sem lehet önkényesen saját akaratunkból magunkra venni. A szolgálathoz elhívásra van szükség, mert egyedül Isten helyezhet valakit a szolgálathoz.

Teljesen mindegy, hogy ki mennyire iskolázott és hány diplomája van, ez önmagában még nem tesz valakit sem pásztorrá, sem lelki szolgálóvá. Istennek kell az embert pásztorrá kijelölnie. A szolgálókat nem emberek nevezik ki, hanem Isten. Ez nem egy olyan szerep, amit csak úgy magunktól elvállalhatunk.

Ugyanúgy a Krisztus sem maga dicsőítette meg magát azzal, hogy főpap lett, hanem az, aki így szól hozzá: „Az én fiam vagy, ma nemzetelek téged.”

Tehát Jézus sem önkényesen jelölte ki magát főpapnak.

Ahogy másutt is mondja: „Pap vagy te örökké, Melkisédek rendje szerint.”

Ezt a 110. zsoltárban találjuk.

Ő (vagyis Jézus Krisztus) testi élete idején könyörgésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból. És meghallgattatott istenfélelméért.

Ez az igerész arra utal, hogy Jézus a Gecsemáné kertben mikén ment keresztül. Ott Jézus sírt az Úr előtt. Könyörgésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból.

És mit is mondott akkor Jézus? A János 17:1-ben ezt olvashatjuk: *„Atyám, eljött az óra, dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a Fiú is megdicsőítsen téged.”*

Jézus tudta, hogy azért jött a földre, hogy meghaljon a kereszten. Lukács evangéliumában a 22. fejezetben arról is olvashatunk, hogy Jézus a Gecsemáné kertben halálosan gyötrődött és imádkozott, és verejtéke olyan volt, mint a földre hulló, nagy vércseppek.

És Jézus azt mondta imájában: *„Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a poharat!”*

Jézus ezen a ponton szívesen vissza lépett volna.

Jézus Krisztus keresztje sok ember számára sértő, mert a kereszt mindenkinek hirdeti, hogy csak egyetlenegy út vezet Istenhez.

Nézzük csak meg még egyszer, hogy mit imádkozott Jézus: *„Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a poharat.”*

A Máté 26:39-ben pedig így imádkozik Jézus: *„Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár.”*

Ha, mi lehetséges? Ha az emberek üdvösségére a kereszten kívül bármilyen más módon is van lehetőség. Jézus tulajdonképpen ezt mondja: *„Atyám, ha bármilyen más módon is megmenthetjük az embereket, akkor távozzék el tőlem ez a pohár.”*

Ha az emberek üdvözülhetnek a cselekedeteik által, a buzgalmuk által, azáltal, hogy jók, vagy azáltal, hogy megtartják a törvényt vagy azáltal, hogy nagyon őszintén próbálkoznak - ha így is megmenekülhetnek, akkor távozzék el tőlem ez a pohár.”

De azt látjuk, hogy ez a pohár nem távozott el Jézustól, hanem ki kellett innia a poharat. Mindez azt mutatja, hogy az emberek egyetlenegy módon üdvözülhetnek. Az üdvösség útja csak Jézus Krisztus keresztjén át vezet.

A kereszt tehát azt hirdeti, hogy csak egyetlenegy út vezet az emberek számára Istenhez. Ha ugyanis lett volna bármi más lehetőség, Jézus nem ment volna a keresztre.

Hiszen gondoljunk csak bele, Jézus imádkozott, sírt Isten előtt, könyörgött ahhoz, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból.

Igen, az Atyának hatalma volt erre, és az Atya meghallgatta Jézus imádságát.

De ne feledjük, hogy Jézus hogyan fejezte be imádságát. Azt mondta: *„Mindazonáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a te akaratom.”*

A szenvedéseken keresztül tehát Jézus megtanult engedelmeskedni az Atyának.

Amikor Jézus vállalta a kereszthalált, az Atya akaratának rendelte alá magát.

Ezt nagyon fontos tudomásul vennünk, mert sokszor úgy gondolunk Istenre, mint aki telve van dühvel és ítélettel, és bármelyik pillanatban lesújthat ránk. Jézus pedig könyörög, hogy ezt ne tegye.

Isten azonban nem ilyen. Hiszen az Atya volt az, aki kidolgozta az üdvösség tervét. Ő volt az, aki elküldte az egyszülött Fiát, az Atya volt az, aki ragaszkodott a tervhez, még akkor is, amikor a Fiú szeretett volna visszakozni.

Jézus azonban minden érzése ellenére alárendelte saját akaratát Isten akaratának. Hiszen azt mondta, hogy: *Mindazonáltal ne az én akaratom legyen meg Atyám, hanem a te akaratod.*

Mi volt ugyanis Jézus akarata abban a pillanatban? Az, hogy Ő nem megy a keresztre, felejtjük el az egészet.

És Jézus mégis azt mondta: *„Atyám, legyen meg a te akaratod.”*

Nem egy mérges, dühös Istent látunk, aki bosszúra szomjazik, és bármelyik percben lesújthat ránk, hanem a szerető édesapát látjuk, aki meghozta értünk a legeslegnagyobb áldozatot, megengedte, hogy egyszülött Fia a kínok kínja között meghaljon, és magára vegye a mi bűneinket.

Isten azért döntött így, hogy a Fia halála által megbocsáthasson és megkegyelmezessen nekünk, és magához öleljen bennünket, közösségben lehessen velünk, mert ez az, amire mindennél jobban vágyik: hogy egyek legyünk Ővele.

Az Atya tehát meghallotta Jézus imáját, de nem azt a választ kapta Jézus az Atyától, amit szeretett volna.

Mégis az imáknak köszönhetően, a szenvedésen keresztül megtanult engedelmeskedni az Atyának. Megtanulta alárendelni magát Isten akaratának.

És az imádság minket is erre kellene tanítson. Az ima nem arra szolgál, hogy megvalósítsuk a saját akaratunkat itt a földön. Nem azért kaptuk az Istentől, hogy ima által mindenhez hozzájussunk, amit csak megkívánunk, és közben azt csináljunk, amit mi akarunk.

Sajnos azonban sokan mégis ezt gondolják az imádságról. Úgy hiszik, hogy az imádság arról szól, hogy megyünk Jézus elé, és minden, amit kérünk, megadatik nekünk. Elvégre Jézus maga mondja az Újszövetségben, hogy: *„Kérjétek, és megadatik néktek.”*

A kérdés azonban az, hogy Jézus ezeket a szavakat kinek intézte. A tömegnek? Nem, a tanítványoknak. És mit jelent Jézus tanítványának lenni?

Máté 16:24: *„Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.”*

Márk 11:24: *„Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kérték, megkapjátok, és meg is adatik nektek.”*

Ehhez tehát mindenképpen tegyük hozzá azt, hogy tagadd meg önmagad, vedd fel a kereszted és kövess engem! Mert Jézus ezeknek adja ezt a széleskörű ígéretet.

És ha valóban megteszem ezt, megtagadom önmagam, felveszem a keresztem és Őt követem, akkor azokat a dolgokat keresem majd, amelyek tetszenek az Úrnak, és nem a saját dicsőségemre szeretném majd fordítani a dolgokat, és nem a saját testi vágyaim kielégítésére kérem őket.

És bizony gyakran az imában tanuljuk meg alárendelni magunkat Isten akaratának.

Igen, az ima megváltoztat dolgokat. De sokkal inkább változtat meg engem, mint Istent.

Nem hiszem, hogy az ima által megváltoztathatjuk Istent. Véleményem szerint nem helyes az az imádságról alkotott kép, hogy azon keresztül meggyőzhetjük Őt, és valahogy rábírhadjuk arra, hogy elfogadjon a mi nézőpontunkat.

Sokan, mintha azt gondolnák, hogyha elég gyorsan beszélnek, elég szépen mosolyognak, elég sok hallelujával dobálóznak, akkor valahogy elnyerik majd Isten beleegyezését, és eléri azt Nála, hogy úgy lássa a dolgokat, ahogyan azt ők látják.

Ez azonban nem így van. Meg vagyok győződve arról, hogy minden olyan dolgot, ami Isten akaratára szerint való volt, azt Isten már azelőtt is meg akarta adni nekem, mielőtt elkezdtem azért imádkozni.

De, ha én egy olyan dologért imádkozom, ami nem jó, akkor tudatosítanom kell, hogy Isten túlságosan szeret engem ahhoz, és túlságosan jóságos ahhoz, hogy azt megadja nekem.

Még akkor is, ha sírok és hisztizek és kitarok az akaratom mellett, és az öklömmel az asztalra csapok, Ő akkor is túlságosan szeret engem ahhoz, hogy hagyja, hogy tönkregyem magam.

Ezenkívül ne feledjük azt sem, hogy az imádság nem arra szolgál, hogy megváltoztassuk Istent.

A Malakiás 3:6-ban ugyanis azt mondja Isten: *„Én, az Úr nem változtam meg.”*

Az ima tehát nem Istent változtatja meg, hanem bennünket.

Például, amikor úgy érzem, hogy mindenképpen szükségem van valamire, és elkezdek azért imádkozni, és könyörögni az Úrhoz, akkor az Úr az Ő Szentlelke által megváltoztatja a szívemet, és rádöbbenek arra, hogy az az adott dolog, nem is olyan fontos, és nincs is rá mindenáron szükségem.

Akkor aztán azt tudom mondani Istennek, hogy Uram, legyen meg a Te akaratod. És megtanulom alárendelni magam Isten akaratának.

Jézus is megtanult engedelmeskedni az Atyának.

Ezt olvashatjuk a Zsidók 5:8-ban, amely így szól: *„Jóllehet ő a Fiú, szenvedéseiből megtanulta az engedelmisséget...”*

Neki is át kellett mennie ezeken a szenvedéseken, hiszen a kereszt útja, a szenvedés útja.

A Filippi 3:10-ben Pál azt írja: *„Szeretném megismerni Őt, és feltámadása erejét.”* Ehhez én is szívesen csatlakozom. Igen, én is szeretném megismerni ezt a fajta erőt és hatalmat.

De Pál itt nem áll meg, hanem így folytatja: *„Valamint a szenvedéseiben való részesedést.”*

Na, ebből már nem kérek. Én a hatalmat, az erőt akarom megismerni, nem pedig Krisztus szenvedéseit.

És Pál pedig így folytatja: *„Hasonlóvá lévén az Ő halálához.”*

Én is hajlamos vagyok azt mondani, hogy a szenvedésből nem akarok részesülni. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy Jézus is a szenvedéseiből tanulta meg az engedelmességet. És én is a leginkább a szenvedések során tanulhatom meg alárendelni az életemet Istennek.

Úgy tanulok meg engedelmeskedni, amikor kibírom a szenvedést, mint egy jó katona, amikor elfogadom azt, amin éppen keresztülmegyek, és azt mondom, hogy Uram az életem a tiéd.

Péter azt írja az 1Péter 4:19-ben: *„Akik, tehát az Isten akaratából szenvednek, azok is jót cselekedve, ajánlják lelküket a hű teremtőnek.”*

Amikor azt mondom, hogy Uram, te jól tudod, hogy én nem szeretek szenvedni, én nem élvezem azt, amikor fizikai fájdalmaim vannak vagy fáj a szívem. Mégis Istenem Te tudod, hogy mire van szükségem, és mi a legjobb nekem. Uram, az én életem a tiéd, és én alárendelem magam neked – ezt kimondani sokkal nagyobb hitet követel, mint amikor megparancsolom Istennek, hogy szabadítson meg a fájdalmaimtól.

Amikor csak parancsolgatok Istennek és követelem tőle, hogy teljesítse az akaratomat, abból bizony nem sokat tanulok. Jézus is szenvedéseiből tanulta meg az engedelmességet.

... és miután tökéletességre jutott, örök üdvösség szerzőjévé lett mindazok számára, akik engedelmeskednek neki.”

A Zsidók 12:2-ben azt is olvashatjuk, hogy Jézus, a mi hitünk szerzője és beteljesítője. Itt pedig azt írja az ige, hogy Jézus, a mi örök üdvösségünk szerzője.

Mi csak azért üdvözülhetünk, mert Jézus Krisztus elment a keresztre, mert engedelmes volt, mert megcselekedte az Atya akaratát.

Mivel pedig megtanult engedelmeskedni az Atyának és alárendelte magát az Atya akaratának, az örök üdvösség szerzőjévé lehetett számunkra.

Mert az Isten őt a Melkisédek rendje szerint való főpapnak nevezte. Erről nekünk sok mondanivalónk van, amit nehéz megmagyarázni, minthogy eltompult a hallásotok.

Ne feledjük, hogy azok az emberek, akiknek ez a levél szól, valahol a határon voltak. Zsidó háttérük volt, és ezek után ismerték meg Jézus Krisztust. Ősatyáik hagyományai még nagyon mélyen éltek bennük, egész életükben eljártak a templomba, részt vettek az ottani szertartásokon, imádták Istent, és aztán megismerték Jézus Krisztust.

Egyesek még nem döntöttek, mert kétségeik voltak. Nem döntötték el magukban, hogy 100%-osan Jézus Krisztust kövessék-e vagy visszatérjenek a templomi szertartásokhoz, és újra áldozatokat mutassanak be Istennek.

Erről nekünk sok mondanivalónk van, amit nehéz megmagyarázni, minthogy eltompult a hallásotok. Ugyanis ennyi idő múltán már tanítóknak kellene lennetek, mégis arra van ismét szükségetek, hogy titeket tanítson valaki az Isten beszédeinek alapelemeire, mert olyanokká lettetek, mint akiknek tejre van szükségük, nem kemény eledelre.

Ők tehát sok mindent tudtak már, és tovább is kellett volna lépniük, ehelyett azonban újra át kellett ismételnék az alapelemeket. Már másokat kellett volna tanítsanak, ők azonban olyanok voltak, akiknek még mindig tejre volt szükségük, mert nem voltak készek a kemény eledelre. Megálltak a lelki fejlődésben.

Ezen a téren mi is óvatosak kell legyünk. Ez a gyülekezetek egyik legelterjedtebb betegsége, hogy a hívők megállnak a lelki fejlődésben. Valaki megtér, befogadja Jézus Krisztust, és mindenki nagyon örül, de utána ez az ember valahogy megreked egy bizonyos szinten, és nem növekszik tovább az Úrban. Azt látjuk, hogy ez az ember még 25 év után sem érettebb az Úrban, hogy még mindig tejet iszik, és még mindig nem áll készen a kemény eledelre. És ez bizony nagyon veszélyes.

De tudjátok, azok akik megízlelték a húst, többé nem elégszenek meg a tejjel. Sokan rádöbbenek erre, akik elmennek más helyekre, hogy ismét olyan megtapasztalásaik legyenek, mint friss hívőként, ahol inkább tejet kapnak, mint húst. Felismerik, hogy a tej már nem elégíti meg őket.

Aki ugyanis tejen él, járatlan az igazság igéjében, mivel kiskorú.

Pál a Korinthusiakhoz írt levelében beszél a testies kereszténységről. Az 1Korinthus 3:1-ben azt mondja: *„Én tehát testvéreim nem szólhattam hozzátok úgy, mint lelkiekhez, hanem csak úgy, mint testiekhez, mint a Krisztusban kiskorúakhoz.”*

Sajnos ez nagyon gyakran előforduló betegség a gyülekezetekben, hogy az emberek megrekednek a lelki fejlődésükben.

A nagykorúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek érzékszervei a gyakorlat következtében már alkalmasak a jó és a rossz megkülönböztetésére.

Ahogy az ember növekszik az Igében, egyre nagyobb szellemi ítélőképességre is szert tesz, és már meg tudja állapítani, hogy mikor adnak neki tejet és mikor húst, hogy mikor van felvizezve a tanítás, és mikor olyan vattacukorszerű: tehát vonzó és jó íze van, de nagyon hamar elolvad az ember szájában, és tápértéke szinte a nullával egyenlő.

Ezért elhagyva a Krisztusról szóló elemi tanítást, törekedjünk a tökéletességre. Ne kezdjük újra lerakni az alapját a holt cselekedetekből való megtérésnek és az Istenbe való hitnek, a mosakodásokról, a kézrátételekről, a halottak feltámadásáról és az örök ítéléről szóló tanításnak. Ezt meg is fogjuk tenni, ha az Isten megengedi.

Vagyis a levél írója azt mondja, hogy lépjünk már túl ezeken az elemi tanításokon, lépjünk tovább, váljunk érettebbé az Úrban.

Éveken keresztül arra törekedtem a szolgálatban, hogy evangélista legyek, és majdnem minden prédikációmmal evangelizálni akartam, hiszen akkor egy olyan felekezet égisze alatt szolgáltam, amely számára az evangélizáció volt a legfontosabb.

Amikor a beszámolóimat írtam, az elsődleges adat az volt, hogy hány ember tért meg, és ha nem tudtam egy megfelelő számadatot feltüntetni abban a rublikában, akkor az nem vetett rám túl jó fényt a püspök szemében.

Arra törekedtem tehát, hogy evangélista legyek. Hirdettem az evangéliumot. De végül, sok éves frusztrálás után felismertem, hogy a prédikálás azoknak szól, akik még nem tértek meg.

Azoknak, akik már megtértek, tanításra van szükségük. Az Úr arra hívott el engem, hogy tanító legyek, én azonban arra törekedtem, hogy prédikáljak. És ahogy hűségesen prédikáltam, azt vettem észre, hogy a gyülekezet valahogy nem növekedett az Úrban. Az emberek valahogy nem váltak érettebbé az Úrban.

Mondhatnám azt is, hogy nem készakarva ugyan, de akadályoztam őket lelki fejlődésükben. Ugyanis ők csak a megtérés, az üdvösség tanítását ismerték, de azt nagyon jól.

Azt tudták, hogy az embernek újjá kell születnie, tudták, hogy meg kell vallaniuk a bűneiket, és tudták, hogy milyen fontos az, hogy bemerítkezzenek.

Mindezekkel tisztában voltak, mert ezek voltak azok a dolgok, amelyek újra, meg újra elhangzottak a pulpitusról. De ebből a kiskorúságból csak akkor tudtak kilépni, és akkor tudtak elkezdni érettebbé, felnőtté válni az Úrban, amikor elkezdtek nekik Isten igéjét tanítani.

Az emberek ekkor tudtak továbblépni az elemi tanításokból, és végre nem kellett újra meg újra átismételniük hitük alapjait, hanem a tanításnak köszönhetően elkezdhettek végre ezekre az alapokra építeni. Megismerték Isten teljes Igéjét, és így a lehető legjobban megismerték Istent is.

A következő versben a levél írója valami olyat mond, amit nagyon nehéz megérteni.

Lehetetlen ugyanis, hogy akik egyszer megvilágosítottak, s megízlelték a mennyei

ajándékot, és részeseivé lettek a Szentléleknek, akik megízlelték az Isten felséges beszédét és a jövő világot erősít, de elestek: azok ismét megújuljanak és megtérjenek; hiszen újra megfeszítik önmaguknak az Isten Fiát, és meggyalázzák őt.

Tudom, hogy a Sátán nagy előszeretettel alkalmazza ezt az ígérést, mert Ő egyébként is szívesen idéz az Igéből.

Amikor Évát megkísértette, szintén ezt tette. Isten szavait elevenítette fel az 1Mózes 3:1-ben: *„A kígyó ezt kérdezi az asszonytól: Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek?”*

A Lukács 4:10-ben, amikor a Sátán elvitte Jézust, és felállította a templom párkányára, akkor ezt mondta Jézusnak: *„Ha Isten fia vagy, vesd le magadat innen, mert meg van írva: Angyalainak megparancsolta, hogy őrizzenek téged, és tenyerükön hordoznak, hogy meg ne üsd lábadat a kőben.”*

Jézus esetében is egy ígét idézett a Sátán. És vegyük észre, hogy hogyan reagál Jézus erre: a Sátán által idézett ígérést egy másik ígével ellensúlyozza.

Ha kiragadunk egy ígeverset a szövegekörnyezetéből, viszonylag könnyűszerrel belemagyarázhatunk valamit, amit nem is jelent. Ugyanez történhet akkor is, amikor csak önmagában vizsgálunk egy ígeverset.

Az ígéréseket mindig más ígérésekkel kell összevetnünk.

És mit is látunk az ígében ezzel kapcsolatban? Azt, hogy az emberek elbukhatnak, és akár még káromolhatják is Istent, mégis van számukra remény, és van bűnbocsánat.

Emlékezzünk csak, mit mondott Jézus Péternek a Máté 26:34-ben: *„Bizony mondom néked, hogy ezen az éjszakán, mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem. Péter azonban így válaszolt: Ha meg is kell halnom veled, akkor sem tagadlak meg.”*

Később azonban valóban megtörtént ez, és Péter visszaemlékezett arra, amit Jézus mondott. Péter háromszor tagadta meg az Urat. A harmadik alkalommal már átkozódni és esküdni is elkezdett.

Miután Péter rádöbbsent erre, kiment, és keserves sírásra fakadt.

De Isten megbocsátott neki, és Péter a korai egyház egyik oszlopos tagjává vált, egy vezetővé.

Ez tehát nem jelentheti azt, hogy amikor megbotlok és eleszek, amikor elbukok, akkor vége mindennek, akkor Isten kirak az ajtó elé, és többé nincs remény, nem újulhatok meg, és soha többé nem állnak helyre a dolgok.

Tudjuk azt is, hogy Isten kegyelmes, irgalmas, hosszútűrő, figyelmes. A 103. zsoltár 10. versétől a következőket olvashatjuk: *„Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk.”*

Mert, amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt.

A Sátán tehát gyakran hozza fel ezt az igeverset egy olyan embernél, aki már megtért, de visszament a világba. Nagy előszeretettel hívja fel az ilyen ember figyelmét arra, hogy számára többé már nincs remény.

Ha csak ezt az igerészt olvassa el a Zsidókhöz írt levélből, akkor a Sátán megpróbálja elhíttetni ezzel az emberrel, hogy itt befejeződött számára a játszma, hogy az általa elkövetett bűnre nincs bocsánat, és nincs remény a megújulásra, és a bűnbocsánatra többé. Vége mindennek.

Lelkipásztorként bizony sokszor elém kerül ez az igevers. Gyakran, amikor odajönnek hozzám némelyek és tanácsot kérnek, már látom a szemükben, hogy mit fognak mondani.

Azt mondják, hogy azt hiszem, hogy elkövettem azt a bűnt, amire nincs bocsánat. Még az ország távoli pontjairól is kapunk ilyen telefonhívásokat.

Erre én azt válaszolom nekik: egészen biztos vagyok benne, hogy nem. Erre megkérdezik tőlem, hogy honnan tudja? Én pedig azt felelem, hát, akkor nem telefonált volna. Ha ugyanis elkövette volna azt a bűnt, amire nincs bocsánat, akkor Önt ez egyáltalán nem érdekelné, és a Szentlélek sem munkálkodna benne. Annyira hideg és kérges lenne a szíve, és annyira közönyös lenne, hogy nem érdekelné még az sem, hogy elkövette ezt a bűnt.

Annak a ténye, hogy aggódik amiatt, hogy esetleg elkövette ezt a bűnt, önmagában is tanúsítja, hogy nem követte el, hiszen Isten Szentlelke még mindig munkálkodik benne. A Sátán pedig nagy előszeretettel alkalmazza ezt az igeverset egy furkósbotként az emberek életében, és megpróbál minél nagyobb csapást mérni ezzel az emberekre.

Bizonyos feltételezések szerint ez az igevers a zsidóknak szól, akik megismerték ugyan Jézus Krisztust, de valahogy mégsem vetették teljes hitüket Jézus Krisztusba, és végül visszatértek a zsidó vallás gyakorlatához.

Ezért lehetetlen számukra, hogy ismét megújuljanak és megtérjenek, hiszen újra megfeszítik önmaguknak az Isten Fiát és meggyalázzák őt.

Én ezt az elképzelést sem tudom 100%-osan elfogadni. Olvassuk csak el még egyszer a 4. verstől:

Lehetetlen ugyanis, hogy akik egyszer megvilágosítottak, s megízlelték a mennyei ajándékot, és részeseivé lettek a Szentléleknek, akik megízlelték az Isten felséges beszédét és a jövő világot erősít...

Ahogy én ezt elolvasom, nekem úgy tűnik, hogy ők egy viszonylag nagy dózisban részesültek ezekből a dolgokból.

Azt ugye tudjuk, hogy Jézus tanított arról, hogy az elhintett magok különféle földbe estek. Voltak olyan magok, amelyek az út szélére estek, más magok pedig sziklás földbe. Volt olyan mag is, amely tövisek közé esett, néhány mag pedig jó földbe esett.

A Máté 13-ban azt olvassuk, hogy azokat a magokat, amelyek az útszélre estek, a madarak szinte abban a pillanatban felkapkodták. Vagyis jött a Sátán és kiragadta ezeket a magokat az emberek szívéből, úgyhogy azok nem tudtak gyökeret verni.

Mi is találkoztunk már olyan emberekkel, akik egyáltalán nem reagálnak Isten Igéjére, az üzenet valahogy nem is jut el a szívükig.

Voltak olyan magok is, amelyek sziklás helyre estek. Mivel ott kevés volt a föld, azonnal kihajtottak, mert nem voltak mélyen a földben, de jó meleg volt a szikláknak köszönhetően.

Ebben az esetben Jézus azokra az emberekre utal, akik, amikor hallják az Igét, azonnal örömmel fogadják azt, de nem gyökerezik meg bennük, ezért csak ideig való. Amint pedig nyomorúság vagy üldözés támad az Ige miatt, azonnal eltántorodnak.

A mag tehát nem gyökerezik meg bennük.

Véleményem szerint erre a kategóriára utal ez a sokat vitatott ígerész a Zsidókhöz írt levélben. Amikor valaki hallja az evangéliumot és azonnal nagy örömmel fogadja azt és nagy a lelkesedés és nagy a buzgalom, de hiányzik a mélység mindebből, nincsenek gyökerek.

Emiatt abban a pillanatban, ahogy kitör a vihar vagy erősebben kezd el sütni a nap vagy valamiféle kis aprócska probléma üti fel a fejét, már el is tántorodtak.

Én ezt nagyon is meg tudom érteni, mert én is láttam már ezt megtörténni.

Ezen kívül Jézus ugye beszél olyan magokról is, amelyek tövisek közé hullottak, és a tövisek megnőttek és megfojtották azokat, így az ember nem termett gyümölcsöt.

És ezt is láttam már a gyakorlatban megvalósulni. Láttam olyan keresztényeket, akik nem termettek gyümölcsöt.

Amit számomra igazán nehéz megérteni a Zsidókhöz írt levél sokat vitatott ígerésében, az az, hogy itt azt írja az Ige, hogy lehetetlen ugyanis, hogy ezek az emberek ismét megújuljanak, és ismét megtérjenek.

Őszintén be kell vallanom, hogy nem tudom, hogy ez mit akar jelenteni. Nem tudok veletek megosztani egy dicsőséges kinyilatkoztatást, nem tudom azt mondani, hogy ez az ígerész ezt meg ezt jelenti.

Azt bizonyosan tudom, amit a János 6:37-ben mond Jézus: *„Aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el.”*

Egy valamit tehát biztosan tudok. Teljesen mindegy, hogy milyen a múltad, hogy honnan jössz és mit tettél, ha odamész Jézus Krisztushoz, Ő semmiképpen sem küld el téged.

Ez az ígevers tehát nem rád vonatkozik.

Ha azonban azt mondod, hogy én nem vagyok hajlandó odamenni Jézus Krisztushoz, és nem is megyek oda, akkor ez az ígevers valószínűleg rád vonatkozik.

Ha nem vagy hajlandó megtérni a bűneidből, ha megkeményítetted a szívedet, és hallani sem akarsz az egészeztől, és azt mondod, hogy igen, korábban én is jártam gyülekezetbe,

én is ott ültem a sorok között és énekeltem, de most már nem érdekel az egész, akkor bizony elképzelhető, hogy ez az igevers pontosan rád vonatkozik.

De ha akár csak egy aprócska kis vágy is van a szívedben arra, hogy visszatérj Istenhez, hogy helyreálljon a kapcsolatod Vele, akkor ez az igevers nem vonatkozhat rád.

Mert az a föld, amely beissza a gyakran ráhulló esőt, és hasznos növényt terem azoknak, akik számára művelik, áldást nyer az Istentől; amelyik pedig túskebokrot és bogáncskórót terem, az megvetett, közel van az átokhoz; és a vége: megégetés.

Ugye, ebben az esetben ismét visszaköszön a magvető példázata. Jézus beszél azokról a magokról is, amelyek jó földbe estek, és termést hoztak, százannyit, hatvanannyit, harmincannyit. Tehát nagyon áldottak voltak.

Az a föld tehát, amelyik hasznos növényt terem azok számára, akik művelték, áldást nyer az Istentől. Amelyik pedig túskebokrot és bogáncskórót terem, az megvetett, közel van az átokhoz, és a vége: megégetés.

Felőletek azonban, szerettem, jobbat gondolunk, ami üdvösséggel jár, még ha így beszélünk is.

Vagyis a levél írója azt mondja – és én úgy gondolom, hogy a levelet Pál írta –, hogy ez rátok nem vonatkozik.

Mert nem igazságtalan az Isten, hogy elfeledkeznék a ti cselekedeteitekről, és arról a szeretetről, amelyet az ő nevében tanúsítottatok, amikor a szenteknek szolgáltatok és most is szolgáltok.

A levél írója tehát azt mondja, hogy Isten nem feledkezik el rólatok, hiszen ti az ő gyermekei vagytok. Lehet, hogy elbuktok egyes dolgokban, lehet, hogy Krisztusban kiskorúak vagytok, lehet, hogy megrekedtetek egy bizonyos ponton a lelki fejlődésben, lehet, hogy megcsúsztatok és elestetek, de Isten nem felejt el benneteket. Nem felejtkezik el a ti szereteteitekről.

De kívánjuk, hogy közületek mindenki ugyanazt az igyekezetet tanúsítsa mindvégig, amíg a reménység egészen be nem teljesedik...

A Károli fordításban pedig ezt olvashatjuk: „*Kívánjuk pedig, hogy közületek ki-ki ugyanazon buzgóságot tanúsítsa a reménységnek bizonyossága iránt mindvégig.*”

A reménység teljes bizonyossága egy nagyon dicsőséges dolog. Nekem is van egyfajta bizonyosságom az üdvösségem felől. Egyszerűen tudom azt, hogy biztonságban vagyok Jézus Krisztus karjaiban.

Nincsen kétségem afelől, hogy én is Istennel leszek az Ő dicsőséges királyságában.

Teljes bizonyosságom van az üdvösségem reménysége felől, és ez nekem nagyon sokat jelent. Annál is inkább, mert éveken át nem mondhattam magaménak ezt a bizonyosságot.

Sok éven keresztül ugyanis azt gondoltam, hogy az üdvösségem rajtam múlik: az én cselekedeteimen, az én erőfeszítéseimen. Amíg ezt gondoltam, nem volt teljes bizonyosságom az üdvösségem felől.

Erre te megkérdezheted, hogy ezzel azt akarod mondani, hogy te nem vesztesz el?

Így van, mivel soha nem fogok elfordulni Jézus Krisztustól. Eszembe sem jutna, meg sem fordul a fejemben, nem tudom elképzelni, hogy nélküle éljem le az életemet, amikor már ilyen messzire eljutottunk együtt. Ezért lehet teljes bizonyosságom.

... hogy ne legyetek restek...

Ez a teljes bizonyosság, amit magaménak mondhatok, nem a restségre indít engem, hanem sokkal inkább arra, hogy még inkább átadjam magam az Úrnak, és hogy még inkább az Úr dolgainak szenteljem magam.

... hogy ne legyetek restek, hanem kövessétek azokat, akik hit és türelem által öröklik az ígéreteket.

Isten szavát adta, hogy mindent megtesz értünk, amire nekünk szükségünk van, amit szeretnénk, amire vágyunk.

Milyen sok gazdag és értékes ígéretben is részesültünk!

Valószínűleg mindenkinek a házában van valahol elrejtve egy doboz, amiben benne vannak Isten ígéretei. És mindig kihúzzunk belőle egyet, és ez nagyon jó. Mert, amikor elolvassuk Isten ígéreteit, a Szentlélek szolgál felénk.

Véleményem szerint nagyon fontos, hogy emlékeztessük magunkat Isten ígéreteire.

Mi szívesen akasztunk ki igeverseket a házunkban a falakra. Éveken át a kislányunk szobájában a következő igevers lógott a falon.

Ézsaiás 45:10: „Ne félj, mert én veled vagyok. Ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, meg is segítek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak.”

Micsoda nagyszerű ige ez egy olyan kislány szobájában, aki néha fél éjszaka. Tudatosítanunk kell, hogy vannak olyan ígéretei Istennek, amelyekbe még nem léptünk bele.

Gondoljunk csak vissza a 4. fejezetre!

Mivel még nem teljesedett be az ő nyugalmába való bemenetel ígérete, gondosan ügyeljünk arra, hogy közülünk senki le ne maradjon erről.

Van számos olyan ígéret, amelyet Isten nekünk adott, de mi még ezeket nem vettünk birtokba, és ezért félelemben és szorongásban élünk. Pedig ott van az az ígéret, amibe belekapaszkodhatnánk, és azt mondhatnánk, hogy Uram, megígérted.

Erről azonnal Jákob jut eszembe. Milyen nehéz helyzetbe került. Elhagyta nagybátyját, Lábánt, két feleségével, és az összes állattal, amelyeket akkor gyűjtött magának, amikor Lábánnál szolgált.

Jákob tudtán kívül az ő felesége, Ráhel, eltette édesapja házibálványát. Amikor Lábán rájött erre, néhány emberével utánuk eredt.

Lábán el akarta pusztítani Jákobot, de Isten szólt hozzá, és azt mondta Lábánnak: Egy ujjal se merj hozzányúlni Jákobhoz, különben nagy bajba kerülsz.

De azért Lábán nem hagyja annyiban, ha már nem érhet hozzá Jákobhoz, úgy gondolja, hogy legalább jól megmondja neki a magáét, úgyhogy a nyomukban marad, és be is hozza Jákobékat.

Amikor utoléri őket, Lábán bizony jól leszidja Jákobot, és azt mondja neki: becsaptál engem. Jákob pedig így válaszolt: Mit akarsz mondani azzal, hogy én csaptalak be téged? 17 éven át dolgoztam neked, és közben számtalanszor megváltoztattad a fizetésemet.

Lábán azonban nem hagyta annyiban a dolgot, hanem azt mondta: De igen is becsaptál engem, nem elég, hogy útra keltél, csak úgy, váratlanul, elvitted a lányaimat és az összes állattal együtt elmentél, még elbúcsúzni sem tudtam a lányoktól és az unokáimtól, mindamellett pedig még a bálványomat is elloptad.

Hát nem szomorú, hogy Lábánnak olyan istene volt, amelyet el lehetett lopni?

Képzeljük csak el, micsoda erős érzelmek vibráltak a levegőben!

Mindezek után egy meglehetősen fárasztó nap után Lábán végre hazaindult, de egy követ érkezik Jákobhoz azzal a hírral, hogy a testvére, Ézsau útban van feléjük 200 emberével.

Amikor sok évvel azelőtt Jákob utoljára látta Ézsaut, akkor mit is mondott neki?

Azt hogy: Jákob meg foglak ölni. Abban a pillanatban, hogy apánk halott, te is halott vagy. Saját kezemmel öllek meg.

Ez egy nagyon-nagyon kimerítő nap lehetett Jákob életében. Először a veszekedés Lábánnal, most pedig a hírek Ézsauról.

De Jákob a legjobb megoldást választja, az Úr elé megy, és azt mondja: Ó, Uram, te mondtad nekem azt, hogy térjek vissza erre a földre, és megígérted nekem, hogy velem leszel.

Azután Jákob azt mondta Istennek, hogy Uram, én tudom, hogy nem érdemlem meg a te irgalmadat, igazából semmit nem érdemlek meg, de te ezt mondtad: Térj vissza a hazádba, a rokonságod közé, és jót teszek veled.

Jákob tehát emlékezteti Istent az ő ígéretére.

Amikor nagy nyomás alatt állunk, bizony jó, ha emlékeztetjük magunkat Isten ígéretére. És fontos, hogy meg tudjunk pihenni az Ő ígéréteiben.

Két dologra mindenképpen szükség van ahhoz, hogy Isten ígéréteit megkapjuk: hitre és türelemre.

Zsidók 11:6: *„Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt. Mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy Ő van, és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik.”*

Hinnem kell tehát Isten szavában, magában Istenben, a képességeiben, hinnem kell abban, hogy Isten képes megcselekedni azt, amit megígért.

Róma 4:21: *„És teljesen bizonyos volt afelől, hogy amit Isten ígér, azt meg is tudja tenni.”*

Ezenkívül türelemre is szükségem van, Isten ugyanis nem mindig válaszol imáimra azonnal, abban a percben, amikor azok elhangzanak.

Isten sokszor megpróbálja a hitemet és engedi, hogy egy bizonyos idő elteljen az ima, illetve a válasz között. Ne legyünk tehát restek, hanem kövessük azokat, akik hit és türelem által öröklük az ígéretek.

Amíg pedig az ígélet nem teljesedik be, fontos, hogy mindig Isten ígéletéhez meneküljünk, hogy ne engedjük el azokat, mert ezekben az ígéletekben megbízhatunk.

Amikor az Isten Ábrahámnak ígéletet tett, mivel nem esküdhett nagyobbra, önmagára esküdött és így szólt: „Bizony, gazdagon megáldalak, és nagyon megsokasítalak.”

Isten tehát először is ígéletet tett Ábrahámnak, és az ígéletét utána egy esküvel pecsételte meg.

És így, miután türelemmel várt, beteljesült az ígélet.

Hány éven át várt Ábrahám türelemmel? Több mint 35 éven át. Ó, de hát az nagyon sok idő!

Hát igen, mi meglehetősen türelmetlenek vagyunk. Szeretnénk, ha Isten mindig mindent azonnal megtenne. Itt és most követeljük az eredményeket, és általában egy hétnél hosszabb időt nem biztosítunk Istennek arra, hogy munkálkodjon.

Miután tehát Ábrahám türelemmel várt, beteljesült az ígélet, és Isten fiúgyermeket adott Sárának, akkor, amikor ennek az esélye emberi szempontból a nullára csökkent, s az egész emberileg teljesen lehetetlenné vált.

Ugye a lehetetlen kifejezést mindannyian jól ismerjük?

Mivel emberként bizonyos korlátokkal rendelkezünk, szinte állandóan lehetetlen helyzetekbe találjuk magunkat.

Abban a pillanatban azonban, mikor Istent is beleveszem az egyenletbe, azonnal ki kell törölni a lehetetlen kifejezést. Isten ugyanis nem ismer lehetetlent, sőt mi több, Isten számára semmi sem nehéz. Nincsen semmi, ami Istent nyomás alá helyezhetné, vagy ami Isten erejét meghaladhatná.

Az, hogy egy feladat mennyire nehéz, mindig attól függ, hogy ki kell azt elvégezze, s ez a valaki milyen képességekkel rendelkezik. Ha mi a saját erőnkől indultunk volna útnak, és azt mondjuk, hogy most felépítjük Jézus Krisztus egyházát, akkor ez bizony egy elég nehéz feladatnak tűnik és valószínűleg lehetetlen is, de Jézus a Máté 16:18-ban azt mondja: *„én ezen a kősziklán építem fel egyházamat.”*

Számára ez gyerekjáték, Ő ezt meg tudja tenni.

Tehát, ha Isten az, aki a feladatot elvégzi, akkor semmi sem túl nehéz.

Efezus 3:20: „Aki pedig mindent megtehet, sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk a bennünk munkálkodó erő szerint.”

Ábrahám tehát türelmesen várt, és végül a lehetetlen valósággá vált. Isten megtette azt, ami lehetetlennek tűnt.

Bizony a múltban olyan sok helyzetre mondtam már én is, hogy lehetetlen, de Isten mégis megoldotta. És voltak olyan emberek, akikre azt mondtam, hogy lehetetlen, hogy ők valaha is megtérjenek. És Isten mégis megmentette őket.

Amikor Isten végzi a munkát, akkor nincs lehetetlen, nincs olyan, hogy valamit nehéz megvalósítani.

Mert az emberek önmaguknál nagyobbra esküsznek, és náluk minden ellenvetésnek véget vet, és mindent megerősít az eskü.

Általában valami nálunknál nagyobbra esküszünk, abban a reményben, hogy ez nagyobb nyomatékot kölcsönöz a szavunknak, és véget vet a viszálykodásnak.

Jézus idejében is nagyon nagy jelentőséget tulajdonítottak az esküknek, és pontosan meg volt határozva, melyik eskü kötelezi az eskütevőt valamire, és melyik eskü nem.

A farizeusok például azt mondták, hogy ha valaki az oltárra esküdözik, akkor az nem kötelező érvényű, de ha valaki az oltáron található aranyra esküszik, az már igen. És ezzel sokan vissza is éltek abban az időben.

Azt mondták, hogy az oltárra esküszöm, és közben tudták, hogy ez az eskü nem kötelező érvényű, mert nem azt mondták, hogy az oltáron található aranyra esküszöm.

Jézus is foglalkozott ezzel a kérdéssel, és azt mondta, hogy egyáltalán ne esküdözzünk.

A szövegkörnyezetből kiderül, hogy ezzel Jézus arra utal, hogy legyünk szavahihető emberek, olyanok, akik megtartják a szavukat, és akkor nem kell esküt tennünk, hogy bizonyítsuk a másik félnek, hogy amit mondunk, az valóban igaz.

Az igenünk tehát legyen igen, a nemünk nem, és tartsuk meg a szavunkat.

Ezért tehát az Isten, mivel még teljesebben akarta megmutatni az ígéret örököseinek, hogy elhatározása változhatatlan...

– vagyis Isten nem gondolja meg magát. Amit megmondott, azt meg is teszi. Isten nem ad nekünk üres ígéreteket, amelyeket sohasem teljesít. Isten mindenképpen szeretne efelől biztosítani bennünket, és ezért Ő esküvel vállalt kezességet, és azt is tudjuk, hogy Isten sohasem hazudik.

Így e két változhatatlan tény által, amelyekben lehetetlen, hogy Isten hazudjon...

És mi is az a két változhatatlan tény? Egyrészt Isten Igéje, az nem változik.
„A menny és a föld elmúlnak, de Isten igéje nem múlik el soha.”

Isten tehát először kijelentette, hogy mit fog tenni, utána pedig esküt is tett, biztosítva bennünket szándéka komolysága felől.

És Isten önmagára esküdött meg, hiszen nincsen semmi nála nagyobb, amire megesküdhetett volna.

Egyrészt tehát Isten ígéretet tett, másrészt pedig meg is esküdött rá. Ez két változhatatlan tény.

Így e két változhatatlan tény által, amelyekben lehetetlen, hogy Isten hazudjon, erős bátorításunk van nekünk, akik odamenekültünk, hogy belekapaszzkodjunk az előttünk levő reménységbe.

Micsoda bátorítást és vigaszt nyújt nekünk, hogy tudhatjuk, amit Isten mondott, az úgy is van.

Isten Igéje és Isten ígéretei sziklaszilárdan állnak. Ezért én mindig hozzájuk menekülhetek, amikor a Sátán kísért engem, és kérdőre von egy-egy helyzetben, hogy na, most vajon mihez kezdek.

Ha valamire szükségem van, akkor azt tudom mondani, Isten igen is megígérte, hogy minden szükségletemről gondoskodik, az Ő dicsőséges gazdagsága szerint Jézus Krisztusban. Úgyhogy Isten gondoskodni fog rólam.

Ezért tehát mindig, amikor nehéz helyzetbe kerülsz, én arra bátorítanálak téged, hogy rohanj oda Isten Igéjéhez, keresd meg az Igében Istennek azt az ígéretét, amely neked szól abban a konkrét helyzetben.

És utána csak menekülj abba az ígéretbe, kapaszkodj bele. Legyen az a menedéked minden egyes alkalommal, amikor az ellenség sanyargatni próbál téged, vagy minden

alkalommal, amikor elkezdesz aggódni, rohanj ahhoz az ígérethez, amelyet Istentől kaptunk.

Ez a reménység lelkünknek biztos és erős horgonya...

Nem ingok meg azért, mert ez a reménység lelkem erős horgonya, segít, hogy tartósan lehorgonyozzak a kősziklánál.

És milyen fontos is ez a horgony!

Így nem tud megtépázni a vihar, és nem futok zátonyra, mert az én lelkem lehorgonyozott, erősen belekapaszzkodott Isten ígéreteibe.

Ez a reménység lelkünknek biztos és erős horgonya, amely behatol a kárpit mögé...

Én tehát bemehetek a kárpit mögé, bemehetek Isten jelenlétébe.

És erről a Zsidók 4:16 jut eszembe, amely így szól: „*Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.*”

Én tehát bátran mehetek az Atya jelenlétébe, mert Jézus Krisztus már elkészítette számomra az utat. Az én csodálatos főpapom már belépett a mennybe, és általa most már én is bátran mehetek Isten elé.

... ahova elsőként bement értünk Jézus, aki Melkisédek rendje szerint főpap lett örökké.

A 7. fejezettől kezdődően a 10. fejezetig behatóbban foglalkozunk majd azzal a kérdéssel, hogy Krisztus a Melkisédek rendje szerinti főpapunk.

Hadd tegyem fel neked a kérdést: a te szíved kapaszkodik-e Isten Igéjében és Isten ígéreteiben? Vajon te ide menekülsz-e? Vajon bizonyosságod van-e efelől? Vajon ebből nyersz-e bátorítást, vigasztalást?

Milyen hálásnak kell legyünk Jézus Krisztusnak, aki az ígéretet örökösévé tett bennünket.

Lehetővé tette számunkra, hogy ezek az ígéretet nekünk is szóljanak, ha az Ő gyermekeként hitünket Jézus Krisztusba vetjük, és elsajátítjuk ezeket az ígéretet.

A zsidóhoz írt levél 7-8. Fejezet

Mózes első könyvében olvashatjuk, hogy miután Ábrahámnak és Lótnak elváltak útjai, öt király szövetségre lépett egymással és megtámadta azt a területet, ahol Lót lakott. Lótot és családját foglyul ejtették és több várost is kifosztottak a környéken.

Amikor Ábrahám ezt meghallotta, fegyvert adott szolgálai kezébe, majd megtámadta ezt az öt királyt, le is győzte őket a csatában, és megfosztotta őket a korábbi harcokban szerzett zsákmányaiktól.

Ahogy Ábrahám ezzel a zsákmánnyal hazafelé tartott egy Melkisédek nevű emberrel találkozott. A Melkisédek név jelentése: Az igazság királya.

Melkisédeket Szálem királyaként ismerték, ez pedig lefordítva a béke királyának felel meg.

Melkisédek származásáról semmit sem árul el nekünk az Ige. Nem tudunk semmit a családfájáról, a szüleiről, és arról sem tudunk semmit, hogy mi történt vele az Ábrahámmal való találkozás után.

Ez a találkozás Mózes és a Törvény előtt négyszáz évvel történt.

Melkisédek tehát egy titokzatos pap, akiről nagyon keveset tudunk. Az Ószövetség mindössze két alkalommal említi: ebből az első alkalom az 1Mózes 19., amikor Melkisédek találkozik Ábrahámmal; a második alkalommal pedig a 110. zsoltárban találkozunk Melkisédek nevével.

Ott a zsoltáríró teljesen váratlanul mondja a következőket: *„Megesküdött az Úr, nem bánja meg. Pap vagy Te örökké, Melkisédek rendje szerint.”*

A 110. zsoltár a Messiásról szól, és a következőképpen kezdődik: *„Így szól az Úr az én Uramhoz: ülj a jobb kezem felől, míg ellenségeidet lábad zsámolyává nem teszem. Hatalmad pálcáját kinyújtja az Úr a Sionról. Uralkodj ellenségeid között. Néped önként követ szent öltözetben, ha sereget gyűjtesz. Mint hajnal méhéből jött harmat, olyan a Te ifjúságod. Megesküdött az Úr, nem bája meg. Pap vagy Te örökké, Melkisédek rendje szerint.”*

Az Ószövetségben találkozunk a Léviták rendjével, a papok osztályával. A törvény értelmében ahhoz, hogy valaki főpap lehessen, először is Lévi törzséből kellett származnia, másrészt pedig az Ároni rendből.

Melkisédek esetében azonban egy újabb papi renddel találkozunk, amely időben négyszáz évvel megelőzi az ároni papságot. Egy olyan papi rendről van szó, amelynek Ábrahám, a nép atyja, tizedet fizetett, és amelytől áldást kapott.

A Zsidókhöz írt levél szerzője a 7. fejezetben rámutat arra, hogy ez a pap, Melkisédek, egy olyan papságot képvisel, amely feljebbvaló az ároni papságnál, amely a Törvény értelmében jött létre.

Ahogy már korábban említettem, Melkisédek neve mindössze két alkalommal fordul elő az Ószövetségben: az egyik alkalommal Mózes első könyvében; a másik alkalommal pedig a Zsoltárok könyvében.

Ezt a két könyvet ezer év választja el egymástól. Ábrahám körülbelül időszámításunk előtt 2000-ben találkozott Melkisédekkel. Majd ezer évvel később, a 110. zsoltárban a következő dolog hangzik el: *„Megesküdött az Úr, nem bánja meg. Pap vagy Te örökké – és itt a Messiásról van szó – Melkisédek rendje szerint.”*

Az Ige tehát nem azt írja, hogy az ároni papi rend szerint, hanem Melkisédek rendje szerint. Mindezt háttér-információként szerettem volna elmondani, és még egy dologra szeretném felhívni a figyelmet, mielőtt belevágunk a 7. fejezetbe.

Az egyik nap, amikor Jézus éppen a farizeusokkal vitatkozott, akik megkérdőjelezték Jézus önmagáról tett kijelentését, hogy Ő a Messiás és az Isten fia, és a János 8:39-ben ezt mondták Jézusnak: *„A mi Atyánk, Ábrahám.”*

Jézus azt válaszolta nekik: hogy ha ti Ábrahám gyermekei lennétek, akkor elismertetek volna engem is, majd a János 8:56-ban pedig hozzát teszi:

„Ábrahám, a ti atyátok ujjongott azon, hogy megláthatja az én napomat: meg is látta és örült is. A zsidók erre ezt mondták neki: „Ötven éves sem vagy, és láttad Ábrahámot?” Jézus így felelt nekik: „Bizony, bizony, mondom néktek, már voltam, mielőtt Ábrahám lett volna.” Erre köveket ragadtak, hogy megkövezzék, de Jézus elrejtőzött, és kiment a templomból.”

Vajon mikor látta Ábrahám Jézust? Számos bibliatudós véleménye – és én is osztom az ő véleményüket –, hogy Melkisédek nem volt más, mint maga Jézus Krisztus. Tehát Melkisédek megjelenése egyike volt azoknak az eseteknek, mikor Jézus Krisztus megjelent az ószövetségi időkben, aki Ábrahám elé ment, hogy üdvözölje őt, és akinek Ábrahám tizedet fizetett, majd Ő megáldotta Ábrahámot.

Nagyon érdekes, hogy Melkisédek kenyeret és bort adott Ábrahámnak, ami az úrvacsora jelképe, az Úrral való közösség jelképe, hiszen Jézus testét és kiontott vérének jelképezi.

Zsidó levél 7. fejezet:

Mert ez a „Melkisédek, Sáleem királya, a magasságos Isten papja...”

Melkisédek így mutatkozott be Ábrahámnak, hogy Ő a magasságos Isten papja.

... aki a királyok leveréséből visszatérő Ábrahám elé ment, és megáldotta. Ábrahám pedig tizedet adott neki mindenből. Ennek neve először ezt jelenti: igazság királya; aztán Sáleem királya, vagyis békesség királya.

Milyen csodálatos nevek ezek: igazság királya, békesség királya!

Jeremiás könyvében azt olvashatjuk, hogy amikor eljön az Úr, hogy uralkodjon a földön, mindenki úgy nevezi majd Őt, hogy az igazság királya, és azt is tudjuk róla, hogy a „békeesség fejedelme”-ként jön majd el.

Sem atyja, sem nemzetsége – vagyis: vérvonala – sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs...

Tehát az Ige nem árulja el nekünk, hogy hol született, mikor született, sőt azt sem, hogy mikor halt meg vagy egyáltalán meghalt-e. Semmit nem tudunk a szüleiről, a származásáról, hanem egyszerre csak megjelenik a színen.

Sem atyja, sem nemzetsége, sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs, de miután hasonlóvá lett az Isten Fiához, pap marad mindörökké.

Olvassuk csak el még egyszer a 110. zsoltár negyedik versét: „*Megesküdüött az Úr, nem bánja meg. Pap vagy Te örökké, Melkisédek rendje szerint.*” Ez a papság tehát örökre szól. Mindörökké megmarad.

De nézzétek...

Ne feledjük, hogy ez a felhívás a korábbiakban már kétszer is előfordult. Arra bátorított bennünket a Zsidókhöz írt levél szerzője, hogy nézzünk Jézusra! Figyeljük meg Jézust! Most pedig az író arra bátorít bennünket, hogy nézzünk Melkisédekre, őt figyeljük meg.

De nézzétek, milyen nagy ez, akinek Ábrahám, a pátriárka tizedet adott a zsákmány legjavából.

A levél írója tehát azt mondja: gondoljatok bele, milyen nagy ember lehetett ez a Melkisédek, hiszen Ábrahám tizedet adott neki. S Ábrahám volt ugye a zsidók atyja; a zsidók szemében ő volt a mérce, ő volt a nép legfontosabb pátriárkája.

Azoknak, akik Lévi fiai közül kapják a papságot, szintén van parancsuk arra, hogy tizedet szedjenek a néptől a törvény szerint: ebben az esetben tehát saját testvéreiktől, jóllehet ők is Ábrahámtól származtak.

A törvény értelmében az emberek terményeiknek egytizedét elvitték a templomba és a papnak adták, akik mindannyian Ábrahám leszármazottai voltak.

De az, aki nem közülük származott – Ábrahámmal egy időben élt, tehát nem Ábrahámtól származott – és megáldotta azt, aki az ígéretet kapta.

Az 1Mózes 22:18-ban ezt ígéri Isten Ábrahámnak: „*A Te utódod által nyer áldást a Föld valamennyi népe, mert hallgattál szavamra.*”

Isten tehát Ábrahámnak adta ezt az ígéretet, most pedig azt látjuk, hogy Ábrahámot ez az ember – Melkisédek – megáldja.

Figyeljük csak meg ezt az embert! Ki lehet ő?

Ábrahám neki adott tizedet és tőle kapott áldást.

Márpedig minden vitán felül a nagyobb áldja meg a kisebbet.

Ahogy tehát Isten a nagyobb, és Ő megáld bennünket, ugyanúgy Melkisédek is megáldotta Ábrahámot. Ebből tehát az következik, hogy Melkisédek, Ábrahám fölött áll, Pedig ő volt a zsidók nagy patriarchája.

Itt halandón emberek szednek tizedet – tehát a Léviták, a papok, ugye halandó emberek voltak és a papság nemzedékről nemzedékre szállt –, ott pedig az, akiről bizonyosságunk van, hogy él.

110. zsoltár négyes vers: „*Pap vagy Te örökké, Melkisédek módján*” – vagyis: Melkisédek most is él.

És hogy úgy mondjam, Ábrahám személyében a tizedet szedő Lévi is tizedet adott, mert már jelen volt ősében, amikor Melkisédekkel találkozott.

Valójában tehát a melkisédeki papság olyannyira feljebbvaló a Léviták papságánál, hogy Lévi is tizedet adott Melkisédeknek olyan értelemben, hogy Lévi – bár még nem született meg – jelen volt ősének, Ábrahámnak a génjeiben.

Ha tehát a tökéletesség elérhető volna a lévita papság által, mert a nép ez alatt kapta a törvényt, mi szükség még azt mondani, hogy Melkisédek rendje szerint más pap támad, aki nem Áron rendje szerint való?

A kérdés tehát az, hogy ha a tökéletesség elérhető volna a Léviták papság által, akkor a 110. zsoltárban miért nem azt mondta, hogy: Pap vagy te örökké, Áron rendje szerint. Csakis azért, mert az Ároni papság által nem volt elérhető a tökéletesség. Így Isten egy feljebbvaló papságot említ, egy időben is korábbi papságot: Melkisédek rendjét.

És azt mondja: „*Pap vagy te örökké, Melkisédek rendje szerint.*”

Amikor megváltozik a papság, szükségképpen megváltozik a törvény is. Ugyanis akiről ez elhangzik, az más törzshöz tartozik, amelyből senki sem szolgált az oltárnál.

Tehát, hogyha a papság a Melkisédek rendje szerint való, akkor a törvényt is meg kellett változtatni, mert a törvény értelmében papként csak akkor szolgálhatott valaki, hogyha Lévi törzséből származott.

Amikor Izrael népe hazatért a babiloni fogágból, egyesek papnak vallották magukat; de nem tudták bizonyítani származásukat, és így végül nem tölthettek be papi funkciót. Csak azok lehettek Izrael népének papjai, akik igazolni tudták, hogy Lévi törzséből származnak.

Itt azonban egy másik rend szerinti pappal találkozunk, vagyis a törvényt is meg kellett változtatni.

Mert ismeretes, hogy a mi Urunk Júdából támadt, de ebből a törzsből származó papokról semmit sem mondott Mózes.

Vagyis a Lévi törzsből származók kizárólagos joga volt a papság Izraelben.

Ugyanis akiről ez elhangzik, az más törzshöz tartozik, amelyből senki sem szolgált az oltárnál.

Jézus Júda törzsből származik, Júda törzsből pedig senki sem szolgált az oltárnál.

Mert ismertes, hogy a mi Urunk Júdából támadt, de ebből a törzsből származó papokról semmit sem mondott Mózes.

A 4. fejezetben a levél írója különös gonddal ír arról, hogy: Van egy nagy főpapunk: Jézus, az Isten Fia. Ennek hallatán minden zsidó fejében óhatatlanul megfogalmazódik a kérdés: Hogyan lehetne Jézus a nagy főpap, hogyha Júda törzsből származik? Hiszen a Júda törzsből származó papokról semmit sem mondott Mózes!

A levél írója tehát a 110. zsoltár negyedik versével válaszol a zsidók ezen kérdésére, amely már oly sokszor elhangzott: „*Pap vagy te örökké, Melkisédek rendje szerint.*”

Ezzel kielégítő választ nyújt azoknak a zsidóknak, akik úgy gondolták, Jézus Krisztus semmiképpen sem lehet főpap, hiszen Júda törzsből származik.

És ez még inkább nyilvánvaló, ha Melkisédekhez hasonlóan támad más pap.

A 110. zsoltárban található prófécia fényében tehát nyilvánvaló, hogy Melkisédekhez kell támadnia egy másik papnak, aki

... nem testi parancsolat törvénye szerint támadt, hanem örökkévaló élet ereje szerint.

A törvény tehát semmit nem tudott tökéletessé tenni, inkább egy jobb szövetségről tanúskodott, amely jobb ígéretekre épült.

A bizonyágtétel így szól: „Te pap vagy örökké, Melkisédek rendje szerint.” Ugyanis egy korábbi parancsolat eltöröltetik, mivel erőtlen és használhatatlan.

... mert a törvény semmit sem tett tökéletessé. Viszont egy jobb reménységet támaszt, amely által közeledünk Istenhez.

A Róma 3:20-ban azt olvashatjuk, hogy: *A törvény cselekedeteiből nem fog megigazulni egyetlen halandó sem Ő előtt.*

A Biblia tehát azt mondja, hogy a törvény nem azért adatott, hogy megigazulhassunk általa, hanem azért, hogy rámutasson az emberek bűnére és bűnös állapotára.

A törvény nem más, mint Isten igazságának a mércéje, így a törvény fényében válik világossá előttem, hogy mi a bűn. És ilyenkor döbbenek rá arra, hogy a saját erőből nem tudom megütni Isten igazságának a mércéjét.

A törvény tehát rámutat bűnömre, ezáltal halálra ítél engem és átkozottá tesz. Mert az Igében azt is olvashatjuk, hogy: „*Átkozott az, aki nem tartja meg a teljes törvényt.*”

Jézus idejében a probléma azzal volt, ahogyan értelmezték a törvényt. Ez a probléma azonban nemcsak Jézus idejének a sajátja, hanem végighúzódik az emberiség egész történelmében.

Az Egyesült Államokban ugyanez figyelhető meg, amikor értelmezni próbálják az Alkotmányt, és azon belül például a vallásszabadság kérdését.

A múltban volt már arra példa, hogy a liberális Amerikai Alkotmánybíróság a vallásszabadságot a vallástól való szabadságként értelmezte, nem pedig a vallás szabadságaként. Az amerikai Alkotmány azonban sohasem egy vallástól való szabadságot hirdetett, hanem a vallások szabadságát; azt, hogy mindenki szabadon gyakorolhassa vallását.

Érdekes azonban, hogy az Alkotmányunk egy sajtóságos magyarázatából kifolyólag a gyerekeknek adhatnak fel olyan olvasmányt, amelyekben megismerkedhetnek a buddhizmussal, a hinduizmussal, vagy más vallásokkal, és lehetőség van arra, hogy az óra kereteiben egy igencsak pozitív fényben tüntessék fel ezeket a vallásokat.

De abban a pillanatban, ha a tanár egy keresztény könyvet is elolvasatna a gyerekekkel, a liberális társadalom kézzel-lábbal tiltakozna, és azt mondanák, hogy ez sérti az ő jogukat.

Mindennek sajnós az az eredménye, hogy szépen-lassan tönkreteszik azt az erkölcsi alapot, amelyre a nemzet épül. Közben pedig folyamatosan arra törekednek, hogy megkérdőjelezzék és újramagyarázzák a törvényt.

Jézus idejében a törvényt nagyon is szó szerint értelmezték, nem pedig szellemi értelemben, és emiatt nagyon önelégültté és önigazulttá váltak, mert elmondhatták magukról, hogy megtartották a törvény minden betűjét.

A Máté 23:24-ben Jézus a következőket mondja: „*Kiszűritek a szúnyogot, a tevét pedig lenyelitek.*”

Azon a tájékon nagyon sok szúnyogot találunk, így bizony megesett, hogy egy szúnyog véletlenül berepült az ember szájába. A törvény értelmében még véletlenül sem lehet lenyelni a szúnyogot, hiszen nem volt megfelelően elkészítve, nem folyatták ki a véréit. Isten pedig a törvényében meghagyta azt, hogy az elfogyasztandó állatoknak a véréit mindenképpen folyassák ki.

Ezért mondja Jézus, hogy „*Kiszűritek a szúnyogot*” – hogy tulajdonképpen kiköpitek, mikor véletlenül a szátokba repül, „*a tevét pedig lenyelitek*”.

A törvény értelmében terhet sem volt szabad hordaniuk a zsidóknak a szombat napon.

Mi jelent azonban a „teher” kifejezés?

Ők egy egész listát állítottak össze arról, hogy mi minősül tehernek. Ilyen alapon, az üvegszem is tehernek minősült vagy a műfogsor vagy akár a múláb is.

Ők tehát így értelmezték a törvényt, és ezáltal egy rendkívül nehéz teherré tették, amelyet senki nem volt képes elhordozni, másrészt pedig nagyon önigazultakká váltak, mert azt mondhatták magukról, hogy ők megtartják a törvényt. Pedig valójában ők is mindennap megszegték azt.

Isten szellemei értelemben adta ezt a törvényt, az Ő testies törvényértelmezésük tehát nem volt helyes.

Ezért mondja Jézus a Máté 5:20-ban, a Hegyi beszédben a tanítványainak: *„Hogyha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókét és farizeusokét, akkor semmiképpen sem mehettek be a mennyek országába.”*

Ennek hallatán ugye a tanítványok ledöbbsentek, úgy érezték, hogy ők akkor ennek a fényében egészen biztosan nem kerülhetnek be a mennyek országába, hiszen ők csak egyszerű halászbemberek voltak.

Jézus azonban a későbbiekben kifejtette, hogy mit is akar ezzel mondani.

A farizeusok igazsága a külsőségekből fakadt: a cselekedeteikből, és abból, hogy külsőleg mennyire tartották meg a törvényt. A szívükben azonban valójában mindennap megszegték azt.

Jézus a következőket mondja a Máté 5:21-től: *„Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: ne ölj! – mert aki öl, méltó arra, hogy ítélkezzenek fölötte. Én pedig azt mondom nektek, hogy aki haragszik Atyja fiára, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette.”*

Tehát aki haragszik Atyja fiára, az is megszegte a törvényt. Akinek gyűlölet van a szívében, az megszegte a törvényt, mert azután ebből a gyűlöletből származik a gyilkosság.

Máté 5:27-28: *„Hallottátok, hogy megmondatott: ne paráználkodj! Én pedig azt mondom nektek, aki kívánsággal tekint egy asszonyra, már paráznaságot követett el vele szívében.”*

Az az igazán mérvadó tehát, ami az ember szívében van. Jézus is ezt tanította. Ha pedig ebből a szemszögből nézzük a törvényt, mindannyian bűnösök vagyunk.

Lehet, hogy nem vertük agyon a szomszédunkat, de esetleg már egy jó ideje gyűlöljük őt, mert soha nem képes éjjelre lecsendesíteni a kutyáját. És bizony meg tudnánk őt ölni, amikor az éjszaka kellős közepén már megint a kutyaugatásra riadunk fel.

Mert a törvény semmit sem tett tökéletessé, viszont egy jobb reménységet támaszt, amely által közeledünk Istenhez. Azután Jézus nem eskü nélkül lett főpappá...

Mikor valaki pappá vált, fel kellett esküdnie, ugyanúgy, ahogy a miniszterelnöknek, illetve a minisztereknek is esküt kell tenniük. A papok esetében sem volt ez másként.

Itt azonban a következőket olvashatjuk a huszadik vers második felében:

... azok ugyanis eskü nélkül lettek papokká.

Ez itt azt jelenti, hogy Isten esküje nélkül.

*Azután Jézus nem eskü nélkül lett főpappá...hanem annak esküjével, aki így szólt hozzá: „Megesküdött az Úr, és nem bánja meg: te pap vagy örökké.”
Ezért ő (vagyis Jézus) jobb szövetségnek lett a kezesévé.*

Beszélhetünk tehát az Ószövetségről, és beszélhetünk az Újszövetségről.

A páska ünnepe az Ószövetség része, mert ekkor mindig arra emlékeztek, hogy hogyan szabadította ki Isten a zsidó népet Egyiptomból.

Jézus fogta a páska jelképeit: a kenyeret és a poharat, és ezt mondta a Máté 26:28-ban:
Ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.
És ettől kezdve ez már az Újszövetséget jelképezte.

De miről is szólt a régi szövetség?

Gondoljunk csak vissza, mit mondott Isten az ő népének Egyiptomban, mielőtt kivezette őket az országból. 2Mózes 12:7: *„Vegyenek a vérből és kenjenek a két ajtófélfára és a szemöldökfára, azokban a házakban, ahol megeszik a levágott, hibátlan, egyéves bárányt.”*

...„az a vér jel lesz házaikban, amelyekben ti laktok. Ha meglátom a vért, akkor kihagyok benneteket és ti rajtatok nem lesz pusztító csapás, amikor megverem Egyiptom földjét.”

Ez volt tehát a régi szövetség. Az áldozati báránnyal védelmet biztosított a háznak.

Az Újszövetség értelmében pedig Jézus Krisztus vére megtisztít bennünket a bűntől, így pedig ránk sem vár halál, hanem átmegyünk a halálból az életbe.

Maga Jézus mondja a János 11:26-ban, hogy: *„Aki él és hisz énbenem, az nem hal meg soha.”* Nem halunk tehát meg, csak átváltozunk.

Az 1Korinthus 15:53-ban ezt írja Pál: *„Mert a romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie, és a halandónak halhatatlanságba.”*

A hívők tehát kiköltöznek majd ebből a poros földi sátorból és beköltöznek gyönyörű, új, mennyei házukba. Meghalni azonban nem fognak.

Jézus Krisztus tehát, aki Isten esküje szerint pap mindörökké, Melkisédek rendje szerint lett a jobb szövetség kezesévé.

És azok többen lettek papokká, mivel a halál nem engedte őket szolgálatban maradni.

Ők tehát halandó emberek voltak, és ahogy meghaltak, mások vették át tőlük a papságot. Az ároni papságban tehát egymást követték a főpapok; amikor az egyik meghalt, egy következő lépett a helyébe és így tovább.

Ő viszont, mivel megmarad örökké, átruházhatatlanul viseli a papságot. Ezért üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez, mert ő mindenkor él, hogy esedezék értük.

A papság feladata a közbenjárás volt, mert az emberek nem mehettek oda közvetlenül Istenhez.

Jób könyvében – amikor Jób barátai azon tanakodtak, hogy mi lehet Jób szenvedéseinek az oka – arra jutottak, hogy Jób valószínűleg titokban szörnyű bűnöket követett el, amelyeket azonban nagyon sikeresen titokban tartott.

Jób azonban ártatlannak vallotta magát előttük, és azt mondta: Én nem követtem el ezeket a szörnyűségeket, amelyekkel vádoltok. Ha valóban megtettem volna ezeket, akkor haljak meg azonnal, mert megérdemlem; de én nem tettem ilyet.

Erre az egyik barátja azt mondta neki: Figyelj, Jób! Mi lenne, ha kibékülnél Istennel, és akkor minden rendben lesz. Jób erre így válaszolt: Amikor az égre nézek és rádöbbenek, milyen hatalmas Isten, és tudatosítom azt is, hogy én egy porszem vagyok csupán, akkor hogyan mehetek én Isten elé, hogy ott képviseljem az ügyemet.

Ki vagyok én, hogy megálljak Isten előtt? Egy senki vagyok.

A Jób 9:33-ban így szól Jób: *„Nincs is köztünk döntőbíró, aki mindkettőnkre rátehetné a kezét.”*

Jób tulajdonképpen azt mondja ezzel, hogy Isten végtelen. Ő azonban emberként nagyon is véges. A végtelen Isten, illetve a véges halandó ember között azonban olyan hatalmas szakadék tátong, amelyet a halandó nem tud áthidalni.

És ebben rejlik minden vallás gyenge pontja; mindegyik arról szól, hogy a halandó próbál ezen a szakadékon átnyúlni, hogy megérintse Istent. Ez azonban lehetetlen.

Ettől olyan más a kereszténység. A kereszténység ugyanis nem arról szól, hogy a halandó ember a saját erejéből próbálja elérni a végtelen Istent. Éppen fordítva: a végtelen Isten az, aki kinyúl felénk, aki lehajol hozzánk – a halandó emberekhez.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta.”

A végtelen Isten lejön a halandó emberekhez, és ezzel már nincs problémám, ezt teljes mértékben lehetségesnek tartom. Ugyanakkor azt látom, hogy más vallásokban az emberek próbálják elérni Istent, és tudom, hogy ez lehetetlen.

Jób egyik barátja a következő kérdést teszi fel a Jób 11:7-ben: *„Ki tudod-e találni, mi az Isten titka? A mindenható tökéletességig eljuthatsz-e?”*

A válasz pedig: nem. Isten végtelen, nekünk azonban véges elménk van, amellyel képtelenek vagyunk teljesen megérteni, felfogni a végtelen Istent.

És halandóként, saját erőnkől elérni sem tudjuk Istent. Túlságosan nagy ugyanis a szakadék, amely kettőnk között tátong. Nincsen egy közvetítő, aki közöttünk állhatna. *„Nincs is köztünk döntőbíró, aki mindkettőnkre rátehetné kezét”* – kiáltja Jób.

És mintha csak Jóbnak kívánna válaszolni, Pál az 1Timóteus 2:5-ben a következőket írja: *„Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között: az ember Krisztus Jézus, aki váltságul adta önmagát mindenkiért, tanúbizonyságul a maga idejében.”*

Ő az, aki közvetítőként áll: egyik kezét Istenre teszi, másikat pedig az emberekre. Az egyik kezével megérinti Istent, mert Ő egyenlő Istennel; a másik kezével azonban az embert érinti meg, hiszen Ő emberré is lett, és ugyanúgy kísértéseket szenvedett, ahogy más emberek.

A pap feladata volt, hogy közbenjárjon Isten előtt a bűnös emberekért. A papnak azonban magának is voltak bűnei. Mielőtt tehát a pap az emberekért mutatott volna be áldozatokat, először saját bűneiért kellett áldozzon.

Ő volt tehát az, aki közbenjárt az emberekért; Ő képviselte az embereket Isten előtt, ugyanakkor Ő képviselte Istent is az emberek előtt. Közvetítő szerepet töltött be ember és Isten között, mert az emberek nem mehettek közvetlenül Isten elé, mert bűnösök voltak.

Képzeljük csak el, ha mi minden bűnünkkel együtt akarnánk odaállni Isten elé, egy szempillantás alatt hamuvá égnénk a szent és tökéletesen tiszta Isten jelenlétében. Nem tudnánk megállni Őelőtte.

Az ószövetségi időkben tehát a papság egy közvetítő és közbenjáró feladatot töltött be.

Ezért üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez, hiszen ő mindenkor él, hogy esedezzen értük.

Jézus Krisztus által tehát örök üdvösségünk van. Ez az üdvösség a lehető legjobb, ami csak létezik. Nincs ennél jobb, nincs ennél dicsőségesebb. Ez a lehető legcsodálatosabb, a lehető leghatalmasabb dicsőségbe visz be bennünket amelynek köszönhetően egyek lehetünk Istennel.

Mivel Jézus a mi csodálatos főpapunk, ő üdvözíteni tud bennünket örökre. A törvény erre nem képes és a különféle szabályok sem képesek ezt megtenni értünk. Minderre csak Jézus képes. Ő az, aki örök üdvösséget ad nekünk. Az üdvösség pedig mindenkinek szól.

A János 6:37-ben Jézus a következőket mondja: *„Aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el.”*

Jézus tehát mindenkit üdvözíteni tud, aki eljön hozzá, mert az üdvösség útja egyedül Jézus Krisztuson keresztül vezet az Istenhez.

A János 14:6-ban ezt mondja Jézus: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.”*

Mindez pedig úgy lehetséges, hogy Jézus:

... mindenkor él, hogy esedezzen értünk.

Krisztus ma is ott ül az Atya jobbján, és közbenjár értünk. Ez az Ő szolgálata és küldetése.

Jézus nem ítél el bennünket. De vajon miből gondoljuk azt, hogy Jézus mindig elítél bennünket?

Amikor Jézus Nikodémussal beszélgetett az újjászületésről, a János 3:17-ben a következőket mondta: *„Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa. Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre.”*

Vegyük észre, hogy mit mond Jézus. Nem azt mondja, hogy aki keményen dolgozik, aki hűségesen csendességet tart mindennap, aki mindennap egy óra hosszat imádkozik, vagy naponta tíz fejezetet elolvas a Bibliából – az nem jut ítéletre.

Jézus azt mondja, *„aki hisz, az nem jut ítéletre”*. Majd Jézus így folytatja: *„Aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt Isten egyszülött Fiának ítéletében.”*

Maga a törvény ítéli őt el. *„Az ítélet pedig azt jelenti, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert gonoszak voltak a cselekedeteik.”*

Amikor az egyik alkalommal házasságtörésen kaptak egy asszonyt, és odavitték Jézushoz, a következőket mondták neki: A mi törvényünk szerint ezt az asszonyt most halálra kell köveznünk. Te mit mondasz? Jézus pedig ezt válaszolta a János 8:7-ben: *„Az vessen rá először követ, aki büntelen közületek.”*

Majd Jézus ekkor lehajolt, és ujjával elkezdett valamit írni a porba. Kétségtelenül azokat a bűnöket kezdte felsorolni, amelyeket a jelenlévők elkövettek. Mindezeket név és életkor szerint kezdte leírni, és ahogy ezt meglátták az emberek, szépen lassan hazaindultak. Egymás után mentek el, amikor meglátták a porba írva szép sorjában a nevüket és olyan dolgokat, amikről azt gondolták, hogy senki sem tudja.

Végül már csak Jézus maradt ott az asszonnyal. *„Erre Jézus így szólt: „Hol vannak a vádlóid? Senki sem ítél el Téged?” Az asszony így felelt: „Senki, Uram!” Jézus pedig ezt mondta neki: „Én sem ítéllek el téged. Menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!”*

De hát akkor miért van az, hogy mi Jézusra mindig úgy gondolunk, mint aki elítél bennünket? Pedig Ő nem azért jött, hogy elítélje a világot, hanem azért, hogy megmentse azt.

A Róma 8:34-ben Pál felteszi a kérdést: *„Ki ítélne kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus? Aki az Isten jobbján van és esedezik is értünk?”*

Vegyük észre, hogy Krisztus esedezik értünk, és nem ítél el bennünket. Mit gondolnánk arról a védőügyvédről, aki a bíróságon azt mondja a saját védencéről, hogy: „Bíró úr! Ez az ember egy utolsó féreg, és megérdemli, hogy börtönbe kerüljön.”

Ha történetesen én lennék ennek az ügyvédnek a védence, akkor bizony felháborodnék, és azt mondanám: Miért fizettem önnek ötezer dollárt, ügyvéd úr,? Ezért? Ezt a feleségem is elmondhatta volna a bíró úrnak. Ehhez nem volt önre szükségem.

Az ember nem ezért fogad ügyvédet, hanem azért, hogy az ügyvéd a bíróságon a lehető legjobb fényben tüntesse fel az esetet és a vádlottat, és az ember azt várja az ügyvédjétől, hogy képviselje az ügyét a bíróságon.

Jézus tehát az én főpapom és közbenjáróm. Ő...

... üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez, mert ő mindenkor él, hogy esedezzek értünk.

Ő tehát főpapként egy közvetítő szerepet tölt be Isten és ember között, ott van Isten előtt, és személy szerint engem is képvisel.

Mert ilyen főpap illeti hozzánk: szent, ártatlan, szeplőtlen, aki a bűnösöktől elkülönített, és aki magasabbra jutott az egeknél.

Micsoda dicsőséges főpapunk is van nekünk!

Neki nincs szüksége arra, mint a főpapoknak – ugye a Léviták rendjéből való főpapoknak –, hogy napról napra előbb a saját bűneikért mutassanak be áldozatot, azután a nép bűneiért. Ugyanis ezt egyszer s mindenkorra megcselekedte, amikor önmagát adta áldozatul. Mert a törvény erőtlén embereket rendelt főpapokká, a törvény utáni eskü ígéje pedig a Fiút, aki örökre tökéletes.

Az elmondottakban pedig ez a legfontosabb: olyan főpapunk van, aki a felséges Isten királyi székének jobbára ült a mennyekben, annak a szentélynek és igazi sáturnak szolgájaként, melyet az Úr épített, nem pedig ember. Mert minden főpapot ajándékok és áldozatok bemutatására rendelnek, ezért szükséges, hogy ő is vihessen valamit áldozatul.

Ha tehát a földön volna, még csak pap sem lehetne, mert már vannak olyanok, akik a törvény szerint bemutatják az áldozati ajándékokat. Ezek a papok a mennyei dolgok

képmásának és árnyékának szolgálnak, ahogyan Isten parancsolta Mózesnek, amikor el akarta készíteni a sátor.

„Vigyázz – szólt –, mindent arra a mintára készíts, amelyet a hegyen láttál.”

A szent sátor felállításában tehát azért kellett annyira pontosan azokhoz a tervekhez igazodni, amelyeket Isten Mózesnek adott a hegyen, mert a sátor a menny képe volt.

Ha szeretnéd tudni, hogy milyen a Menny, akkor tanulmányozd a szent sátorat. A szentek szentje például Isten mennyi trónusának a képe. A szentek szentjében helyezték el a szövetség lédáját, a lada fődélének két végére pedig két kerubot helyeztek. Ezek is a menny mintájára készültek.

Jézus nem a jeruzsálemi templomban lépett be a szentek szentjébe, hanem ő abba a mennybe lépett be, amelynek képe a földön a szentek szentje. A földi templom tehát csak egy képe, csak egy makettje a valóságnak, és Jézus nem ebbe a makettbe lépett be, hanem a nagyon is valós mennybe, amelynek a templom a földi képe.

Nagyon fontos tehát megértenünk, hogy maga a sátor, illetve később a templom, a mennyi dolgoknak a földi képe volt. Így hát, amikor Mózes második és harmadik könyvében a sátor felépítéséről, a kellékekről, és a különféle áldozatokról olvasunk, akkor fontos tudatosítanunk, hogy ezek a mennyi dolgokba engednek bepillantást számunkra.

Ne úgy olvassuk tehát ezeket a könyveket, mint amelyek egy letűnt kor letűnt rendszeréről írnak, amely hihetetlenül unalmas, és egyébként is olyan, mintha kínaiul lenne, hanem tudatosítsuk, hogy mindaz, amiről olvasunk, előre vetíti a valóságot, az eljövendőt.

Most azonban a mi főpapunk annyival különb szolgálatot nyert, amennyivel annak a külön szövetségnek lett a főbenjárója, amely jobb ígéretek alapján kötött.

Ezen a ponton érdemes visszalapozni Mózes második könyvének 19. fejezetéhez, és megnézni azt a szövetséget, amelyet itt kötött Isten a népével, amikor nekik adta a törvényt, és létrehozta a papságot.

Az a szövetség, amelyet ekkor Isten kötött a népével, a nép részéről tanúsított engedelmessegre és hűségre épült.

2Mózes 19:5: *„Most azért, ha engedelmesen hallgattok szavamra”* – mondja Isten. Tehát a szövetség kétoldalú volt. A népnek is tennie kellett valamit azért, hogy működjön. Hallgatnia kellett Isten szavára.

Tehát: *„Most azért, ha engedelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok szövetségemet, akkor ti lesztek az én tulajdonom valamennyi nép közül, bár enyém az*

egész föld. Papok királysága és szent nép lesztek. Ezeket az igéket kell elmondanod Izrael fiainak” – mondja Isten Mózesnek.

*„Azután lejött Mózes, összehívta a nép véneit, és előadta nekik mindazokat az igéket, amelyeket az Úr parancsolt neki. Az egész nép egy akarattal felelte: „Megtesszük mindazt, amit az Úr mondott.”
Mózes pedig megvitte a nép válaszát az Úrnak.”*

A nép tehát azt válaszolta, hogy: Igen, megtesszük mindazt, amit az Úr mondott. De nem ezt tették.

Ez a szövetség az engedelmességre épült, hiszen azt mondja Isten: *„Ha engedelmesen hallgattok szavamra.”*

Izrael népe azonban megszegte ezt a szövetséget.

Krisztus egy új szövetséget hozott el, egy jobb szövetséget; és ez azért jobb, mert jobb ígéretekre épül.

De vajon miért? Azért, mert az Újszövetség már nem arra épült, hogy én mennyire vagyok hűséges. Az Újszövetség Isten hűségére épül, nem az én cselekedeteimre, hanem Isten tetteire.

Mivel tehát ez az Újszövetség Isten hűségére és az ő tetteire épül, ez egy jó szövetség, amely megállja a helyét, hiszen Jézus Krisztus befejezett munkáján nyugszik, aki egyszer s mindenkorra feláldozta magát a kereszten.

Így tehát, ha én hiszek benne: üdvözülök.

Ebben a szövetségben tehát ez a feltétel, hogy én hiszek-e őbenne.

Amikor én hitemet Jézus Krisztusba vetem, Ő belép az én életembe, és elkezd saját képmására formálni engem.

Mindez nem jogosít fel engem arra, hogy csak úgy menjek, és felelőtlenül éljem az életemet és vétkezzek, amikor csak jólesik. Ebben az Újszövetségben Isten elkezd bennem munkálkodni, Jézus Krisztus képmására formál engem, és segít nekem azzá válni, akivé a törvény által sohasem válhatnék.

Így egy olyan életet élhetek, ami mindennél jobb, mert most már a Lélek szerint élhetek. A Lélek az, amely egyre inkább Krisztus képmásává formál át engem.

A törvény az alapelveket nélkülöző embereknek való. Úgy értem ezt, hogy olyan valakinek nincsen szüksége törvényekre, aki megfelelő alapelvek szerint él, aki úgy él, mint Jézus. Neki nem lesz szüksége arra, hogy megmondják neki, hogy mi a jó és mi a rossz, és hogy mit kell tennie, mert egyszerűen csak megteszi azt. A törvény szívének hústábláira van írva, és a teljesítése belülről fakad.

Ez tehát egy új szövetség, amely már nem a kőtáblákra épül, hanem arra, amit Isten a mi szívünkbe írt.

Most azonban a mi főpapunk annyival különb szolgálatot nyert, amennyivel annak a különb szövetségnek lett a közbenjárója, amely jobb ígéretek alapján kötött. Mert ha az első hibátlan lett volna, nem lett volna helye egy másodiknak.

Ha az első szövetség alapján is megigazulhattak volna az emberek Isten előtt, akkor nem lett volna szükség egy másik szövetségre.

Mivel azonban az első szövetség alapján ez nem történhetett meg, egy második, egy új szövetségre volt szükség.

Mert hibáztatja őket, amikor így szól: „Íme, eljön majd az idő; így szól az Úr, amikor új szövetséget szerzek Izrael házával és Júda házával, nem olyan szövetséget, amelyet atyáikkal kötöttem azon a napon, amikor kézen fogva kivezettem őket Egyiptom földjéről.

Mivel azonban ők nem maradtak meg az én szövetségemben, én sem törődtem velük, így szól az Úr.”

Ez az a szövetség volt, amelyről a korábbiakban már beszéltünk a 2Mózesben. Izrael megszegte ezt a szövetséget, és így Isten sem tartotta be a reá eső részt.

De:

... Ez lesz az a szövetség, melyet Izrael házával ama napok múltán kötök, így szól az Úr; törvényeimet elméjükbe adom, és szívükbe írom azokat, és Istenük leszek, ők pedig az én népemé lesznek.

Ez a szövetség tehát már arra épül, amit Isten tesz. Ő adja elménkbe törvényeit, ő írja szívünkbe törvényeit.

Vajon mit jelent ez? Ez azt jelenti, hogy én Isten akaratát keresem, és ahogy átadom neki az életem, Isten megmutatja nekem az Ő akaratát, és bizonyos vágyakat helyez a szívembe, hogy megtegyem azt, amit ő szeretne tőlem.

Például a szívemre helyez valamit.

Egyszer Dél-Kaliforniában épp Hollywoodon vitt keresztül az utam, és ahogy a Sunset Boulevardon kocsikáztam Santa Barbara felé igyekezve, arra gondoltam, milyen csodálatos, verőfényes nap van ma.

És eszembe jutott, hogy igazából nem is kell túlságosan sietnem, mert nem megyek pontos időre, így hát gondoltam egy nagyot, és elhatároztam, hogy inkább egy másik úton haladok tovább, mégpedig azt az autótutát választom, amely az óceán partjával párhuzamosan halad. Így majd kicsit tovább tart ugyan az út, de a látvány egészen csodálatos.

Le is tértem a Sunset Boulevardról, és rákanyarodtam erre a másik útra. Aztán az út szélén egy párocskára lettem figyelmes, akik épp stopoltak, én pedig felvettem őket, hiszen egyedül voltam, és volt hely a kocsiban.

Útközben lehetőségem nyílt arra, hogy bizonyóságot tegyek nekik, és végül mindketten megtértek. Azután megérkeztem Santa Barbarába, és szinte abban a percben hívtak telefonon, hogy vissza kell mennem Santa Annába, ahonnan a korábbiakban elindultam. Úgyhogy azonnal visszafordultam.

A kérdés azonban az, hogy amikor Santa Barbara felé tartottam, vajon kitől származott az a hirtelen ötlet, hogy egy másik útvonalon menjek tovább, hogy azt az utat válasszam, amely az óceán partján visz el Santa Barbarába.

Nyilvánvalóan ez az ötlet akár tőlem is származhatott volna, hiszen én nagyon szeretem az óceánt. De ilyenkor eszembe jut az, amit Isten mond a Zsidókhöz írt levél 8. fejezetében, mégpedig azt hogy „törvényeimet elméjükbé adom, és szívükbé írom azokat.”

Nekem is egyszer csak átsuhant az agyamon, hogy autózzak az óceán mellett, hogy élvezzem ezt a csodálatos napot.

És vajon honnan származott ez az ötlet? Én úgy gondolom, hogy az Úrtól, mert tudta, hogy annak a két fiatalnak Montanából – akik ott stoppoltak az út szélén – szükségük van Istenre, és teljesen el vannak keseredve.

Úgy gondolom, hogy Isten helyezte a szívemre azt, hogy arra menjek, de ezt akkor még nem tudtam. Ahogy felmerült a fejemben ez az ötlet, azonnal igent mondtam rá, hiszen nagyon szeretek arra járni.

Tehát nem rossz szájjal indultam arrafelé, hanem nagyon is boldogan, mert imádok arra autózni. Szóval az volt a szívem vágya.

Isten azt mondja, hogy „törvényeimet elméjükbé adom, és szívükbé írom azokat”, és ahogyan letértem a Sunset Boulevárról, szerintem Isten csak annyit mondott: Jó fiú. Olyan könnyűvé tette az egészet a számomra.

Most már nem kőtáblára írja a törvényét, hanem a szívünkbe és az elménkbe. Szívünkre helyezi tehát azt, amit szeretne, hogy megtegyünk. Így hát, mi is úgy érezzük, hogy azt szeretnénk megtenni, ezért szívesen tesszük meg az adott dolgot.

Egy ötlet megfogán a fejünkben, és úgy érezzük, hogy nagyszerű lenne azt megtenni. És hirtelen rádöbbenünk arra, hogy ez volt Isten akarata, és hogy Isten tervében vagyunk.

Az ember sokszor hajlamos azt gondolni, hogy ha valami Istentől van, akkor biztosan nyomorultul érezzük majd magunkat az egész helyzetben, és ez egy hatalmas teher lesz, amely alatt roskadozunk. Ez azonban nem így van.

A Máté 11:30-ban Jézus azt mondja: „Az én igám boldogító, és az én terhem könnyű.” És hozzáteszi, hogy: ti megnyugvást találtok lelketeknek, ha magatokra veszitek az én igámat.

Ezen kívül pedig Isten megígéri nekünk, hogy az Ő törvényeit az elménkbe adja, és szívünkbe írja, és így elérhető közelségbe helyezi mindezt számunkra.

Akkor senki sem tanítja többé így a társát és testvérét: Ismerd meg az Urat! Mivel mindenki ismerni fog engem: a kicsinyek és nagyok egyaránt. Mert irgalmas leszek gonoszágaikkal szemben, és bűneikről nem emlékezem meg többé.

Ez tehát már nem az én hűségemen múlik, hanem Isten munkáján, amelyet elvégez az elmémben, a szívemben és az életemben.

Amikor az újról szól, elavulttá teszi az elsőt, ami pedig elavult és megöregszik, az közel van az elmúláshoz.

És bizony a régi szövetség elmúlt. A papság elmúlt. Időszámításunk szerint hetvenben megszűnt a régi szövetség.

Napjainkban még azok a zsidók sem tartják meg a régi szövetséget, akik magukat ortodoxnak vallják, hiszen jelenleg nincsenek papok, főpapok, és nem mutatnak be áldozatot bűneikért. Nem tartják meg tehát az Istennel kötött szövetséget.

Teljesen mindegy, hogy mennyire figyelnek oda arra, hogy mit esznek, hogy mennyire lelkiismeretesen tartják meg a szombat napot, hogy mennyire hűségesen imádkoznak a Siratófalnál vagy Dávid sírjánál, Ráhel sírjánál vagy akár Ábrahám sírjánál.

Időszámításunk szerint hetvenre a régi teljesen elavult, megöregedett. Ez a levél mindössze hat évvel Jeruzsálem elpusztítása előtt íródott, vagyis hat évvel időszámításunk szerint hetven előtt.

Tehát amikor azt írja a levél írója, hogy:

Ami pedig elavult és megöregszik, az közel van az elmúláshoz...

– akkor hat éven belül ez valóban beteljesedett. Megszűnt a régi szövetség.

Az Újszövetség örökkévaló.

Ez egy olyan szövetség, amely jobb ígéreteken alapszik, és egy olyan főpapra épül, aki nem hal meg soha, és aki nem is változik.

Neki nem kell először a saját bűneiért bemutatnia az áldozatot, mielőtt azt az én bűneimért is bemutatná.

Ő egyszer s mindenkorra áldozott Istennek – önmagát adta áldozatul, hogy nekem örök üdvösségem lehessen, és hogy az Ő közbenjárása nyomán járulhassak Isten színe elé.

A zsidóhoz írt levél 9-10. Fejezet

A Zsidókhöz írt levél 8. fejezetében a levél írója egy próféciát idéz Jeremiás könyvéből, ahol Isten a következőket mondja: *„Íme, eljön majd az idő, így szól az Úr, amikor új szövetséget kötök Izrael házával és Júda házával...”* – ez tehát egy új szövetség lesz, nem olyan, *„amelyet atyáikkal kötöttem azon a napon, amikor kézen fogva kivezettem őket Egyiptom földjéről”* – mondja Isten.

Ez a szövetség nem kőtáblára íratik majd, hanem a népem szívére. Isten tehát kijelenti, hogy egy új szövetséget köt majd a népével. Ez azonban azt is jelenti, hogy a régi szövetség elmúlik, hogy egy új szövetség jöhessen létre.

Amikor Jézus fogta a kenyeret és a poharat, a páska jelképeit, a következőket mondta a Lukács 22:20-ban: *„E pohár az új szövetség az én vérem által, amely tiérettetek ontatik ki.”*

Azt is tudjuk, hogy ez a vér bűneink bocsánatára ontatik ki.

A régi szövetség idején, vagyis az ószövetségi időkben, a papoknak áldozatokat kellett bemutatniuk a bűnök bocsánatára, illetve az engesztelés napján a főpap is különböző áldozatokat mutatott be.

Isten azonban létrehozott egy új szövetséget. Törvényeit most már nem kőtáblákra írta, hanem a mi elménkbe, és a mi szívünkbe.

Az első szövetséget Isten tehát félreállította, hogy érvénybe léptethesse az új szövetséget, amely Jézus Krisztusra épül.

A 9. fejezet szintén ír arról az új szövetségről, amely megkötött Jézus Krisztus által, és a levél írója összehasonlítja ezt az új szövetséget a régi szövetséggel.

Idézzük csak fel még egyszer, hogy mire is épült az első szövetség! Arra, hogy az emberek mennyire engedelmeskedtek Istennek, és mennyire hűségesek hozzá.

Az új szövetség azonban Isten hűségére épül, és arra a munkára, amit Isten elvégzett Jézus Krisztuson keresztül.

A régi szövetség nem azért vallott kudarcot, mert nem volt jó, vagy mert nem az igazságot hirdette. A régi szövetség azért bukott el, mert az emberek gyengék és nem tartották meg azt a szövetséget.

Az új szövetség azonban örökkévaló, mert Isten hűségére épül. És Isten hűséges.

Az első szövetségnek is volt tehát istentiszteleti rendje és földi szent helye.

Az első szövetség értelmében, amelyet Isten az ő kiválasztott népével kötött, Mózes azt a feladatot kapta, hogy építse fel a szent sátrat. Isten azt is elrendelte, hogy áldozatokat mutassanak be a szent sátorban és imádják Istent.

Mert sátorot építettek, melynek első részében volt a gyertyatartó meg az asztal és a szent kenyerek: azt nevezték szentélynek.

Először képzeljük el magát a szent sátorat, amely körülbelül 15 m hosszú lehetett, és 10 m széles, a belmagassága pedig körülbelül 5 m volt.

Tehát ez nem egy háromszög alakú sátor volt, hanem sokkal inkább négyszög alakú.

A szent sátor első része két további részre bomlott. Ahogy az ember belépett a sátorba azon a kárpiton keresztül, amely keletre nézett, egy olyan helyiségben találta magát, amely 10 m hosszú és 5 m széles volt. Itt helyezkedett el jobbra a szent kenyerek asztala, amelyre 12 kenyeret helyeztek el, mindegyik Izrael egy-egy törzsét jelképezte.

Velünk szemben a kárpit előtt, amely a szent sátorban a következő helyiségbe vezetett, az illatáldozati oltár helyezkedett el. Itt mutattak be a papok az illatáldozatokat, amelyek a nép imáit jelképezték. Ezeket felajánlották az Úrnak.

A balunkon a lámpatartó helyezkedett el, amelynek hét ága volt. A lámpatartóban olajmécsesek világítottak, és ez volt ennek a helyiségnek az egyedüli fényforrása.

Mindezek a felsorolt tárgyak olyan dolgokat jelképeznek, amelyeket megtalálhatunk a mennyben. A hétágú gyertyatartó, a menóra, amelyen a hét ág egy közös törzsből nyúlik ki, a Szentlélek teljességét jelenti.

A második kárpiton túl pedig volt egy sátor, amelyet szentek szentjének neveztek: ebben volt egy arany füstölőoltár és a szövetség ládája, minden oldalról arannyal borítva. A szövetségládjában volt az aranyveder mannával tele és Áron kivirágzott vesszeje, meg a szövetség táblái.

A szövetség ládája mindenképpen nagyon érdekes. Milyen jó lenne ezt megtalálni! Azt nem mondom, hogy hozzá is mernék érni, de azért tisztos távolságból nagyon szívesen megsejnélném.

És bizony érdemes odafigyelnünk arra, hogy mit ír itt a levél szerzője.

Mi is volt a szövetség ládjában? Egy aranyedény, amelyben megőrizték a mannát, amellyel táplálta Isten a népet a pusztában. Ezenkívül a szövetség ládjában ott volt Áron kivirágzott vesszeje is.

A vessző kivirágzása jel volt Istentől, hiszen így adta akaratát tudtukra, mely szerint Áron leszármazottaiból kell kiválasztani Izrael főpapjait.

A szövetség ládjában voltak elhelyezve a szövetség táblái is, az a két kőtábla, amelyre Isten a Tíz parancsolatot írta. Ezt is nagyon szeretném látni.

Ezt a három dolgot tartalmazta tehát a szövetség ládája, és ezekre épült az a szövetség, amelyet Isten a néppel kötött. A lényeg az volt, hogy ők mennyire tartották meg a törvényeket, amelyeket Istentől kaptak, és abban a szövetségben nagyon fontos szerepet kapott a papi szolgálat is Áronnak, a főpapnak a vezetésével.

... Felette helyezkedtek el a dicsőség kerubjai, amelyek beárnyékolták az engesztelés helyét. De ezekről most nem kell részletesen beszélni.

Ez tehát Isten mennybéli trónusának a képe, amelyet szintén kerubok vesznek körül.

Miután ezeket így rendezték el: a sátor első részébe mindenkor bejárnak a papok, amikor az istentiszteleteket végzik.

A sátonak az első részébe naponta bejártak a papok. A szent kenyerek asztalán hetente egyszer cserélték ki a kenyereket. A lámpatartó mécsesekben az olajat naponta kellett cserélni, Istennek ugyanis az volt a parancsa, hogy a mécsesek folyamatosan, éjjel-nappal égjenek és világítsanak.

Ezenkívül a papok többször is odajárultak az illatáldozati oltár elé, és illatáldozatot mutattak be az Úrnak. A füstölőszereket külön füstölőkbe helyezték, és amikor kint meggyújtották a tüzet, hogy az áldozatokat bemutassák Istennek, a tűzből vettek izzó parazsat. Ezután azt a füstölőbe tették, amely már tartalmazta a füstölőszert is, és meglengették azt a szentélyben az illatáldozati oltár előtt. Ez jelképezte a nép imáit.

Ezenkívül minden nap több száz ember látogatott el a szent sátorhoz, akik nevében szintén különféle áldozatokat kellett bemutatniuk a papoknak. A papok tehát egész nap áldozatokat mutattak be Istennek.

Emlékezzünk csak vissza, mit ír Lukács az evangéliumában. Az első fejezetben beszámol arról, hogy Keresztelő János édesapja Zakariás egy pap volt, az Abia csoportjából.

Az egyik napon, amikor csoportjának beosztása szerint papi szolgálatot végzett az Isten előtt, és őt jelölték ki arra, hogy bemenjen az Úr templomába és bemutassa a füstölő áldozatot, megjelent neki az Úr angyala.

Abban az időben a papok általában egy hónapon keresztül szolgáltak, és utána az év hátralevő részét a családjukkal tölthették otthon.

Amikor tehát Zakariás bent volt a templomban és füstölő áldozatot mutatott be, megjelent neki Gábiel, az Úr angyala, és elmondta neki, hogy felesége, Erzsébet fiút fog szülni, aki a Messiás előtt jár, és az Ő előhírnöke lesz.

Ebben az igerészben tehát egy kicsit belepillanthattunk a papi szolgálatba, és a szentélybe.

... a másodikba azonban csak évenként egyszer, és egyedül a főpap mehet be, azzal a vérrel, amelyet bemutat önmagáért és a nép tudatlanságából eredő vétkeiért.

A szentek szentjébe, ahol az ember találkozhatott Istennel, senki nem léphetett be a főpapon kívül. Sőt oda a főpap is csak évente egyszer léphetett be, Yom Kippur ünnepén, vagyis az engesztelés napján.

Mielőtt a főpap belépett volna a szentek szentjébe, először is le kellett mosakodnia, azután pedig fel kellett áldoznia egy ökröt saját bűneiért. Azután vennie kellett az ökör vérét, és azzal léphetett be a szentek szentjébe, a vért pedig miután a szövetség ládájának födelére kellett hintenie, mégpedig egy konkrétan meghatározott módon.

Mózes 3. könyvének 16. fejezetében részletesen olvashatunk az engesztelés napjáról, s mindarról, amit a főpapnak ezen a napon tennie kellett.

Miután a főpap felajánlotta az ökröt saját bűneiért, kijöhetett a szentek szentjéből, és ezt követően ismét le kellett mosakodnia, új ruhát kellett magára húznia, utána pedig fogott két kecskét, és a két állat fejére olvasták a nép bűneit.

A két kecske fölött sorsot vetettek, és levágták azt, amelyikre a sors esett. Ezután a főpap immáron másodszor is belépett a szentek szentjébe, és áldozatként bemutatta Istennek a levágott kecskét a nép bűneiért.

A másik kecskét azután kivezették a pusztába, és ott szabadon engedték. Ez a kecske ilyenkor elfutott és eltűnt a pusztában.

A kecske halála és áldozatként való felajánlása hozta az engesztelést a bűnökért, ez tehát azt jelképezte, hogy meg kellett ölni ezt az állatot ahhoz, hogy megbocsátassanak a bűneik.

Vér nélkül ugyanis nincs bocsánat.

A másik kecske – amelyet elküldtek és szabadon engedtek a pusztában – a bűneinktől való elszakadás szimbóluma. Azt jelképezi, hogy Isten is maga mögött hagyja a mi bűneinket, nem emlékezik meg róluk többé.

Úgy eltűnnek a bűneink, ahogy az a kecske eltűnt a pusztában.

... a másodikba azonban csak évenként egyszer, és egyedül a főpap mehet be, azzal a vérrel, amelyet bemutat önmagáért és a nép tudatlanságból eredő vétkeiért.

A Szentlélek ezzel azt jelenti ki, hogy amíg a sátor első része fennáll, addig nem nyílik meg a szentélybe vezető út.

Amíg tehát állt a szent sátor, az emberek egyszerűen nem mehettek közvetlenül be Isten jelenlétebe. Sőt maga a szent sátor létezése is ezt mutatta. A vastag kárpit elválasztotta az embereket Istentől.

Nem szabad azonban figyelmen kívül hagynunk, hogy amikor Jézus meghalt a kereszten, az evangéliumokban azt olvashatjuk, hogy a templom kárpitja kettéhasadt, mégpedig föntről lefelé.

Vagyis Isten hasította ketté a kárpitot, tudomásunkra hozva ezzel, hogy most már mindenki szabadon mehet Isten színe elé Jézus Krisztus által. Most már én is és te is, és mi mindannyian mehetünk Isten jelenlétebe Jézus Krisztuson keresztül, aki önmagát feláldozta értünk.

Annak köszönhetően tehát, amit Jézus Krisztus értünk tett, szabadon beléphetünk Isten jelenlétebe.

Amíg viszont állt a szent sátor, ez azt is jelentette, hogy nem vezetett szabad út a szentélybe, Isten jelenlétébe.

Ez most az példázza nekünk, hogy ott olyan ajándékokat és áldozatokat mutatnak be, amelyek nem tudják lelkiismeretében tökéletessé tenni a szolgálattelvőt. Ezek a külső rendelkezések, amelyek ételekre, italokra és különböző mosakodásokra vonatkoznak, csak az új rendelkezés idejéig kötelezők.

Annak az új rendelkezésnek az idejéig, amelyet Jézus Krisztus hozott el.

Krisztus pedig, mint a jövődő javak főpapja a nagyobb és tökéletesebb sátoron át jelent meg, amely nem emberkéz alkotása, azaz nem e világból való. Nem is bakok és bikák vérével, hanem a tulajdon vérével ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, és örök váltságot szerzett.

Láthatjuk, hogy a főpapnak minden évben be kellett mennie a szentek szentjébe, hogy először is a saját bűneiért mutasson be áldozatot, másodsorban pedig a nép bűneiért.

Jézus azonban csak egyszer lépett be a mennybe, és nem abba a szent sátorba, amelyet emberi kéz hozott létre. Ő magába a mennybe lépett be, amelynek a szent sátor mindössze a földi jelképe volt, és nem is bakok és bikák vérével, hanem a tulajdon vérével ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, és szerzett örök váltságot.

Így tehát Jézus egyrészt maga volt a főpap, aki bemutatta az áldozatot, ugyanakkor azonban ő maga volt az áldozat is.

Amíg az áldozati rendszer működött, az áldozatok bemutatása úgy történt, hogy az emberek az áldozatra szánt állatot átadták a papnak, és a pap volt az, aki bemutatta azt Isten előtt.

Jézus azonban nemcsak az áldozatot bemutató pap volt, hanem maga az áldozat is. Ő a saját vérével lépett be Isten jelenlétébe, megváltva ezzel az embereket.

Mert ha bakok és bikák vére és tehén hamva a tisztátalanokra hintve megszentel, vagyis külsőleg tisztává tesz, akkor a Krisztus vére, aki örökkévaló Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul az Istennek, mennyivel inkább megtisztítja lelkiismeretünket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljunk az élő Istennek.

A levél írója tehát rámutat arra, hogy az áldozati rendszernek az egyik gyenge pontja az volt, hogy a bemutatott áldozatok nem tudták igazán tisztává tenni az emberek lelkiismeretét.

Ezek az áldozatok emlékeztették az embereket a bűneikre, és mivel minden évben be kellett mutatni az áldozatokat, emiatt az emberekben folyamatosan élt annak a tudata, hogy ők bűnösök.

Jézus azonban tisztára mosott bennünket azáltal, hogy egyszer és mindenkorra belépett a mennybe, és a saját vére által vált tökéletes engesztelő áldozattá értünk.

Amikor állatokat mutattak be Istennek áldozatul, fontos volt, hogy az az állat hibátlan legyen. Tehát nem lehetett olyan, amely már egyébként is haldoklott, vagy amelynek más hasznát már nem vették.

Mennyire szomorú, hogy az ember sokszor mégis a selejtes dolgokat hajlandó csak odaadni Istennek, mondván, hogy ezzel már én úgy sem tudok mit kezdeni, hát felajánlom az Úrnak.

Hallottam egyszer egy farmerről, aki az egyik napon bejelentette a feleségének, hogy a tehenük megellett, és két ikerborjú született.

A farmer mindezt nagy örömmel újságolta feleségének, és azt is hozzátette: hogy annyira izgatott vagyok, hogy az egyiket megtartom, a másikat pedig az Úrnak ajánlom.

A feleség is egyetértett azzal, hogy ez egy csodálatos ötlet. Ahogy egyre növekedtek a borjak, a farmer még mindig folyamatosan emlegette, hogy ha elérkezik a pillanat, amikor már el lehet őket adni, akkor az egyik mindenképpen Istené, a másik pedig az övé.

Amikor a feleség megkérdezte tőle, hogy konkrétan a kettő közül melyik borjú az Úré, akkor ő csak azt válaszolta: végül is teljesen mindegy, nem?

Egyik reggel azonban, amikor benyitott a konyhába, a következőket mondta a feleségének: „Kedvesem, szörnyű dolog történt. Az a borjú, amelyik Istené volt, megdöglött.”

Visszatérve azonban az áldozati rendszerhez, Isten meghagyta a népnek, hogy amikor egy állatot mutatnak be neki áldozatul, akkor az hibátlan legyen és ne legyen semmiféle fogyatkozása.

Ne legyen tehát se genetikai értelemben fogyatékos, de olyan példány se legyen, amelynek a testén esetleg sebek találhatók.

Az 1Péter 1:18-19-ben a következőket olvashatjuk: *„tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérében.”*

Valóban csak Jézusról mondhatjuk el, hogy hibátlan volt és szeplőtelen. Ő ugyanis a bűnös természet nélkül született. Benne nem volt meg az eredendő bűn.

Nagyon érdekes, hogy a felfedezések szerint azok a gének, amelyek alapján a magzat vére kialakul, az édesapától származnak. Jézus vére tehát ennek fényében Istentől származott, így Ő nem az eredendő bűn fogyatékosával jött a világra.

Jézus tökéletesen tisztának született, sőt meg is maradt annak. Egyedül Ő lehetett tehát a tökéletes áldozati bárány.

Mi viszont mindnyájan az eredendő bűn fogyatékosával jövünk világra, de még, ha ez nem is lenne így, akkor is az életünk során sok sebet ejtenek rajtunk.

Igy nem lennénk hibátlanok, és nem lennénk alkalmasak arra, hogy tökéletes és fogyatékoságtól mentes áldozati bárányként bemutassanak bennünket.

Jézus azonban, a hibátlan és szeplőtelen bárány, önmagát adta, hogy a mi lelkiismeretünk tiszta lehessen, hogy megmenekülhessünk a halálból, és az élő Istent szolgálhassuk.

Mindamellett azonban még mindig akadnak olyanok, akik saját cselekedeteik által akarják kivívni Isten elismerését, és saját tetteiket ajánlják fel Istennek áldozatul. Sajnos manapság a zsidó nép is pontosan ezt teszi. Amikor elérkezik számukra az engesztelés napja, most már nem áldozatokat mutatnak be, hiszen az áldozati rendszer egyelőre nem kelt életre.

Nem áldozatokat mutatnak be tehát, hanem otthonukban ülnek és emlékeznek. Visszaemlékeznek az életükre, felidézik a jó cselekedeteiket és a gonosz tetteiket is, és azért imádkoznak, hogy Isten a jó cselekedeteiket fogadja el, a rosszról pedig feledkezzen meg. Ők úgy gondolják, hogy amíg a jó cselekedetek serpenyőjében több van, mint a gonosz tettek serpenyőjében, addig minden rendben van. Ezért sokan közülük az engesztelés napját megelőző héten lóhalálában igyekeznek minél több jó cselekedetet végrehajtani, hogy a jó cselekedeteik többet nyomjanak majd a latba.

Jézus Krisztus azonban megtisztított bennünket a halott cselekedetektől, hogy az élő Istent szolgálhassuk.

Így tehát egy új szövetség közbenjárója lett Krisztus...

A régi szövetség közbenjárója a főpap volt.

Így tehát egy új szövetség közbenjárója lett Krisztus, mert meghalt az első szövetség alatt elkövetett bűnök váltságáért, hogy az elhívottak elnyerjék az örökkévaló örökség ígéretét.

Jézus tehát a közvetítő. Fogta a poharat az utolsó vacsoránál, és ezt mondta: *„Ez az én vérem, az új szövetség vére, amely kiontatik a bűnök bocsánatára.”*

Jézus halálával bűnbocsánatot hozott azokra a vétkekre, amelyeket még az első szövetség, azaz a törvény alatt követett el az ember. Jézus tehát azért halt meg az első szövetség alatt elkövetett bűnök váltságáért, hogy az elhívottak elnyerjék az örökkévaló örökség ígéretét.

A 12. versben láthatjuk, hogy Jézus örök váltságot szerzett tulajdon vérével. És milyen dicsőséges is ez az örökkévaló örökség!

Az 1Péter 3-4-ben a következőket olvashatjuk: *„Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjászült minket Jézus Krisztusnak, a halottak közül való*

feltámadása által élő reménységre, arra az el nem múló, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra.”

Tehát Krisztusban Örökkévaló örökségünk van.

Pál az Efezusiakhoz írt levél 1:18-ban úgy imádkozik az efezusiakért, hogy Isten világosítsa meg az ő lelki szemüket, hogy meglássák, milyen reménységre hívott el minket Isten, és hogy milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között.

Tulajdonképpen tehát Pál is azt mondja: bárcsak felismernénk, hogy milyen dicsőség vár ránk Isten örökkévaló országában. Hiszen dicsőséges örökség a miénk.

Mert ahol végrendelet van, ott a végrendelező halálának is be kell következnie; mert a végrendelet csak halál esetén érvényes; amíg a végrendelező él, addig érvénytelen.

Amikor tehát valaki végrendeletet készít, a végrendelet akkor lép érvénybe, amikor a végrendelező meghal. Amíg azonban még él, a végrendelet nincs érvényben.

Jézus volt az, aki létrehozta ezt a szövetséget, amely a halálával lépett érvénybe. Úgyhogy most már mi is ebben a szövetségben élhetünk, és élvezhetjük a szövetség nyújtotta előnyöket.

Innen van az, hogy az első szövetséget sem léptették életbe vér nélkül. Mert amikor Mózes a törvény szerint az egész népnek minden parancsolatot elmondott, vette a tulkok és bakok vérért vízzel, vörös gyapjúval és izsóppal együtt, és meghintette a könyvet és utána az egész népet, e szavakkal:

„Ez annak a szövetségnek a vére, amelyet az Isten rendelt számotokra.”: Aztán meghintette vérrel a sátort és az istentisztelet minden eszközét is. A törvény szerint majdnem mindent vérrel tisztítanak meg, és vér kiontása nélkül nincs bűnbocsánat.

És ez mennyire fontos kijelentés!

Mózes tehát a törvény szerint vette a bikák és bakok vérért, vízzel, vörös gyapjúval és izsóppal együtt, meghintette a könyvet és utána az egész népet, és ezt mondta: *„Ez annak a szövetségnek a vére, amelyet az Isten rendelt számotokra.”*

Ezt a szövetséget a kiontott vér pecsételi meg. Tehát mindent vérrel tisztítottak meg.

A Bibliában arról olvashatunk, hogy Jézus Krisztus vére megtisztít bennünket minden bűnünktől.

Vegyük észre, hogy mit mond a 22. vers második fele: *„vér kiontása nélkül nincs bűnbocsánat.”*

És pontosan itt érzékelem a problémát azoknál a mai zsidóknál, akik nagyon is komolyan veszik vallásukat. Tudom, hogy őszintén gondolják ezt, ehhez nem fér kétség.

Elhiszem, hogy szeretik Istent, mindamellettt azonban nem érthetek velük egyet abban, hogy cselekedeteikkel bűnbocsánatot nyerhetnek vétkeikre.

Ez ugyanis tökéletesen ellentmond annak, amit az Ige állít. Én tehát úgy gondolom, hogy ők ugyanúgy azzal az alapvető problémával küszködnek, amelyhez tulajdonképpen minden ember eljut egyszer az életében: a bűntudatról van szó, amellyel nem tudnak mit kezdeni.

Ha nincsen templom, ha nem működik az áldozati rendszer, vagyis vér kiontására ily módon nem kerül sor, akkor hogyan nyerhet az ember mégis bűnbocsánatot? Hiszen tudjuk, hogy vér kiontása nélkül nincs bűnbocsánat.

A zsidók tehát véleményem szerint jelentős problémába ütköznek. Nem tartják meg az első szövetséget, amelyet Isten velük kötött, a második szövetséget pedig elutasítják. Isten törvényeit félreteszik, és az emberi hagyományokat teszik tanokká, mint ahogy azt Jézus idejében is megfigyelhettük.

Jézus is azt mondta, hogy az emberi hagyományokat teszitek tanítássá, és az emberi hagyományok pedig azt sugallják, hogy a jó cselekedetek bűnbocsánatot szerezhetnek a gonosz cselekedetekért. A lényeg csak az, hogy több jó cselekedetet kell az embernek végrehajtania, mint gonoszot, és akkor minden rendben lesz. Az ige azonban nem ezt mondja.

Isten pontosan meghatározta az ószövetségi időkben, hogy mi az, ami az ő bűneiket elfedezi. Az áldozatok bemutatása, a vér kiontása, és úgy gondolom, hogy ez nagyon fontos.

Szerintem nagyon is fontos az, hogy már kétezer éve nem működik az áldozati rendszer. Ez a rendszer nem sokkal Jézus halála után leállt, és azóta sem kelt életre.

Úgy tűnik azonban, hogy Izrael ismét el fogja kezdeni az áldozatok bemutatását abban a hétéves időszakban, amelyről a Jelenések könyvében olvashatunk. Miután Isten kiragadja az ő egyházát a világból, ismét elkezd munkálkodni Izraelben.

Akkor majd az Antikrisztus a hétéves időszak közepén elrendeli az áldozatok bemutatásának felfüggesztését.

Szükséges volt, hogy a mennyei dolgok képmásait ezekkel tisztítsák meg, magukat a mennyei dolgokat azonban ezeknél különb áldozatokkal.

Más szóval fontos volt, hogy a mennyei dolgok képmásait, vagyis a szent sátrat és annak minden kellékét vérrel tisztítsák meg.

Magukat a mennyei dolgokat azonban ezeknél különb áldozatokkal kellett megtisztítani.

Mert nem emberkéz alkotta szentélybe, az igazi képmásába ment be Krisztus, (vagyis nem a szentek szentjébe ment be itt a földön), hanem magába a mennybe, hogy most megjelenjen az Isten színe előtt értünk.

Ez csodálatos, hogy Jézus Krisztus, a mi főpapunk ott van Isten jelenlétében és képvisel bennünket.

Nem is azért ment be, hogy sokszor áldozza fel önmagát, ahogyan a főpap megy be évenként a szentélybe más vérével, mert akkor sokszor kellett volna szenvednie a világ kezdete óta. Így azonban egyszer jelent meg az idők végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt.

És amint elrendeltetett, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig ítélet következik, úgy Krisztus is egyszer áldoztatott fel, hogy sokak bűnét elvegye; másodsor majd a bűn hordozása nélkül fog megjelenni azoknak, akik várják őt üdvösségükre.

Jézus tehát eljött a világba, felajánlotta önmagát áldozatként, majd belépett a mennybe, hogy megjelenjen az Isten színe előtt értünk. Az Ő áldozata tökéletes volt, ezért kellett csak egyszer bemutatni. És ez örökre szólt.

És amint elrendeltetett, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig ítélet következik, úgy Krisztus is egyszer áldoztatott fel, hogy sokak bűnét elvegye.

Mivel a törvény az eljövendő javaknak csak árnyékát, de nem a mennyei dolgok valóságos alakját tartalmazza, ezért azokkal az áldozatokkal, amelyeket évenként rendszeresen bemutatnak, sohasem tudják tökéletessé tenni az odajárulókat.

Figyeljük csak meg, mit ír itt az Ige:

... a törvény az eljövendő javaknak csak az árnyéka.

Ezt érdemes tudatosítanunk, amikor Mózes harmadik könyvét tanulmányozzuk, hiszen mindez az eljövendő javaknak az árnyéka. Vagyis mindez előrevetíti Jézus Krisztus munkáját, az Ő áldozatát, az Ő főpapi voltát.

Pál a Kolossébeliekhez írt levelében a 2. fejezet 14. versétől a következőket írja: „Jézus eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára. Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.

Senki el ne ítéljen titeket ételért és italért, ünnep, újhold vagy szombat miatt. Hiszen ezek csak árnyékai az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság.”

Jézus Krisztus tehát a valóság. A törvény, az áldozatok, mind-mind az Ő árnyékai, amelyek Őrá mutatnak.

Így hát, amikor Jézus Krisztus eljött, többé nem volt szükség az árnyékokra, hiszen a valóság lett a miénk.

... ezért azokkal az áldozatokkal, amelyeket évenként rendszeresen bemutatnak, sohasem tudják tökéletessé tenni az odajárulókat. Különbön megszűnt volna az áldozatok bemutatása, hiszen akik áldoztak, és egyszer megtisztultak, többé nem éreztek volna semmi bűntudatot.

Vagyis a levél írója itt azt mondja: ha a bemutatott áldozatok tökéletessé tudták volna tenni az odajárulókat, akkor Mózes idejében elég lett volna mindenkinek egyszer bemutatni egy ilyen áldozatot, és utána többé már nem lett volna rá szükség, hiszen akik áldoztak és egyszer megtisztultak, többé nem éreztek volna semmi bűntudatot.

A régi szövetség értelmében azonban a törvény alatt nem ez történt.

Ami azonban csodálatos, hogy az új szövetség értelmében, ha Jézus Krisztus megtisztít bennünket, akkor már nem kell bűntudatot éreznünk. Mert Jézus vére teljesen, tökéletesen megtisztít bennünket.

A görög eredetiben a megtisztít ige helyén szereplő kifejezés egy folyamatosságot feltételez, vagyis ezt úgy fordíthatnánk, hogy Jézus vére folyamatosan megtisztít bennünket minden bűnünktől. Milyen csodálatos dolog ez!

*De az áldozatok évről évre a bűnökre emlékeztetnek.
Mert lehetetlen, hogy bikák és bakok vére bűnököt töröljön el.*

Lehetetlen. Az Ószövetségben az eredeti héber szövegben azt olvashatjuk, hogy a bikák és a bakok vére „kofár”-ként szolgált, ami takarót jelent. Vagyis az állatáldozatok elfedezték; betakarták a bűnüket, de nem tisztították meg őket tőlük.

*Ezért, amikor eljön a világba, így szól:
„Áldozatot és ajándékot nem akartál,
de testet alkottál nekem.”*

Ez az idézet a 40. zsoltárból való. Azt azonban hozzá kell tennünk, hogy az idézet második fele

... de testet alkottál nekem...

csak a Septuagintában lelhető fel, amely a héber nyelven íródott Ószövetség görög fordítása.

Ezt a fordítást 70 tudós végezte, 200 évvel Jézus születése előtt. Ők azért fordították görögre az Írásokat, mert Izrael babiloni fogságát követően a héber nyelv szinte teljesen kihalt, csak az írások tanulmányozói használták ezt a nyelvet, maguk a zsidók sem értették már, mert legtöbben görögül beszéltek.

Még egyszer az 5-ös vers:
*Áldozatot és ajándékot nem akartál,
de testet alkottál nekem.*

Vagyis Jézus, amikor eljött a földre, az Úr egy testet alkotott neki, hogy ebben a testben Ő válhasson a tökéletes áldozattá az emberekért.

*... égő- és bűnért való áldozatot nem kedveltél.
Akkor ezt mondtam: Íme, itt vagyok,
amint a könyvtekercsben meg van írva rólam,
hogy teljesítsem a te akaratodat, Istenem.”*

Jézus tehát azt mondja:

*Íme, itt vagyok,
amint a könyvtekercsben meg van írva rólam.*

A teljes Ószövetség Jézus Krisztusról szól. Minden könyvben megtaláljuk Jézust az előképekben, az áldozatokban, a próféciákban. Az egész egy hatalmas nagy történet, amely arról szól, hogy Isten felkészíti az emberek szívét arra a napra, amikor elküldi a Messiást.

Visszatérve a 6. vershez, ez az igevers az égő- és bűnért való áldozatot említ.

Az Ószövetségben az emberek ötféle áldozatot mutattak be Istennek. Ezek mind szükségesek voltak ahhoz, hogy az közösségben lehessenek Istennel, hiszen Isten terve, Isten célja az, hogy az ember közösségben legyen vele.

A bűn azonban egy szakadékot hoz létre az ember és Isten között, és elválaszt bennünket Istentől. Bűnös emberekként tehát nem lehetünk egységben a szent Istennel.

Pál a korinthusi gyülekezetnek is írt két levelet, és tudjuk, hogy Korinthus annyira romlott város volt, hogy ha valakiről azt mondták, hogy ő korinthusi, akkor ez egyet jelentett azzal, hogy az az ember züllött.

Minden este, ezer prostituált árasztotta el Korinthus városát, akik a hegyen álló Aphrodité szentélyében papnőként szolgáltak.

Pál tehát figyelmeztette a korinthusi hívőket a prostituáltakkal kapcsolatban. Az 1Korinthus 6:16-ban ezt írja: *„Vagy nem tudjátok, hogy aki parázna nővel egyesül, egy testté lesz vele?”*

A 15-ös versben pedig még azt mondja: „Vagy nem tudjátok, hogy a ti testetek a Krisztus tagja? Most tehát azok, akik a Krisztus tagjai, parázna nő tagjaivá legyenek? Szó sem lehet róla!”

Hiszen mi köze van a sötétségnek a világossághoz?

Pál tehát figyelmezteti őket, hogy ha mi egyek vagyunk Istennel, de vétkezünk, akkor ily módon Istent is társunkká tesszük a bűnben.

A bűnös ember tehát nem lehet közösségben egy szent Istennel.

Ahhoz, hogy közösségben lehessünk Istennel, először meg kell szabadulnunk a bűntől.

Az első szövetségben kétfajta áldozat volt, amely a bűnnel foglalkozott. Az egyik a vétékáldozat volt, amelyet általában bűnökért mutattak be, a másik a jóvátételi áldozat volt, és ezt akkor ajánlották fel az Úrnak, amikor valaki tudatosan vétkezett.

Először tehát a bűnökért kellett áldozatokat bemutatni, utána következhetett csak az égőáldozat. Az égőáldozat arról szólt, hogy az ember odaszánta, felajánlotta életét Istennek.

Létezett ezenkívül az ételáldozat is, ami azt jelképezte, hogy az emberek szolgálatukat felajánlják az Úrnak. Az ételáldozat arról szólt, hogy a betakarított termények egy részéből egy kenyeret sütöttek, és azt ajánlották fel Istennek.

Az emberek mindezek után mutathatták be a békeáldozatot, amely az Istennel való közösséget jelképezte. Miután tehát odaszánták életüket Istennek, beléphettek az Istennel való közösségbe, bemutathatták a békéért való áldozatot, amelyet Isten jelenlétében fogyasztottak el. Ekkor tulajdonképpen együtt ettek Istennek. Isten kapta az áldozat legjavát, a maradékot pedig az áldozatot bemutató fogyaszthatta el.

Előbb azt mondta: „Áldozatokat és ajándékokat, égő- és bűnért való áldozatokat nem akartál, nem is kedveltél” (ezeket a törvény szerint mutatják be), de azután így szólt: „Íme, itt vagyok, hogy teljesítsem a te akaratodat.” Megszünteti az elsőt, hogy helyébe állítsa a másodikat...

Az első szövetség tehát Isten és ember között megszűnt, ezért nem mehetünk Isten elé az első szövetség alapján.

Mégis mindig akadnak olyanok, akik saját feltételeik alapján szeretnének Isten elé járulni. Nem tudatosítják azt, hogy itt már nem az ő kezükben van az irányítás, hogy nincsenek olyan helyzetben, hogy ők mondják meg, mit tegyen, és mit ne tegyen Isten.

Hiába próbálják manipulálni Őt, és hiába próbálnak saját feltételeik alapján közeledni hozzá. Ez nem így működik.

Egyetlen módon mehetünk Isten elé: bűnösökként, odarohanva hozzá, leborulva előtte, és kérve az Ő irgalmát és kegyelmét.

Istenhez tehát csak az általa szabott feltételek alapján mehetünk. Ő pedig azt kéri tőlünk, hogy Jézus Krisztuson keresztül menjünk hozzá. Ez az egyetlen út.

A régi szövetség már megszűnt, már nincs érvényben. Isten az elsőt érvénytelenné tette, amikor létrehozta a másodikat.

... az ő akarata szentelt meg minket Jézus Krisztus testének feláldozása által egyszer s mindenkorra.

Tehát mi megszentelődünk Jézus Krisztus testének feláldozása által. Isten megigazított bennünket Ő általa, és elfogad bennünket rajta keresztül.

Minden, ami az enyém ma Istenben, az Jézus Krisztuson keresztül az enyém. Jézus Krisztus az én békességem, igazságom, vétékáldozatom, sőt Ő az, aki vétékáldozatot mutat be értem, Ő az én közvetítőm.

Ő tehát mindenem, és nélküle semmim sincs. Nélküle távol vagyok Istentől, és nincs más mód arra, hogy elé menjek, nélküle teljes mértékben el vagyok veszve.

Minden pap naponként szolgálatba áll, és sokszor mutatja be ugyanazokat az áldozatokat, amelyek sohasem képesek bűnöket eltörölni.

A papok tehát naphosszat az áldozatok bemutatásával foglalatoskodtak. Az egyik vétékáldozatot mutatták be a másik után, az egyik ételáldozatot a másik után. De a Zsidókhöz írt levél szerzője már a korábbiakban rámutatott arra, hogy ezek az áldozatok nem képesek megtisztítani az embert a bűneitől.

Ő (vagyis Jézus Krisztus) ellenben, miután egyetlen áldozatot mutatott be a bűnökért, örökre az Isten jobbjára ült.

És ezzel a munka befejeződött. Ettől kezdve nem kell minden nap áldozatokat bemutatni. Nem kell Jézus Krisztusnak újra meg újra felmennie a keresztre. Krisztus halála egyszer s mindenkorra elég volt, és Jézus örökre az Isten jobbjára ült.

... és ott várja, hogy ellenségei zsámolyul vettessenek lába alá. Mert egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszentelteket.

Hát nem dicsőséges ez? Jézus Krisztus egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tett bennünket. Istennek legyen hála ezért.

De bizonyóságot tesz nekünk a Szentlélek is, mert ez után az ige után „Ez az a szövetség, amelyet kötök velük ama napok múltán”, így szól az Úr: „Törvényemet szívükbe adom, és elméjükbe írom; bűneikről és gonoszságaikról pedig többé nem emlékezem meg.”

Dávid is így kiált a 32. zsoltárban: „*Boldog, akinek hűtlensége megbocsátatott, vétke eltöröltetett. Boldog az az ember, akinek az Úr nem rója fel bűnét.*”

Erre csak azt tudom mondani, hogy „Ámen!”. Mert valóban milyen boldog is az az ember, akinek azt mondja Isten, vétkeidről többé nem emlékezem meg.

Ahol pedig a bűnbocsánatról van szó, ott nincs többé bűnért bemutatott áldozat.

Tehát Jézus volt a tökéletes áldozat, amelynek köszönhetően bűnbocsánatot nyertünk, így most már nincs szükség többé bűnért bemutatott áldozatra.

Mivel pedig, atyámfiai, teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által...

Igy most már én is bemehetek a szentélybe Jézus Krisztus vére által, beléphetek az Atya jelenlétébe. Az ajtó tárva-nyitva áll. Jézus Krisztus elkészítette számunkra az utat. Most már szabadon mehetünk Isten jelenlétébe, és közösségben lehetünk vele.

Mivel pedig, atyámfiai, teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által, azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által; és mivel nagy papunk van, aki az Isten háza felett áll: járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől, testét pedig megmosták tiszta vízzel. A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk; mert hű az, aki ígéretet tett.

A levél írója tehát arra bátorít bennünket, hogy ne csüggedjünk, ne adjuk fel, ragaszkodjunk szilárdan hitvallásunkhoz, mert Isten, aki az ígéreteket tette, hűséges.

Ez az új szövetség pedig Isten ígéreteire épül, és Ő hűséges.

Ragaszkodjunk tehát szilárdan hitvallásunkhoz, hiszen nagy főpapunk van.

Miért is írja ezt a levél szerzője? Azért, mert fennállt az a veszély, hogy azok a zsidók, akik megismerték Jézus Krisztust, végül mégiscsak vissza akarnak térni a júdaizmushoz. Fennállt annak a veszélye, hogy ismét kéri a papot, hogy mutasson be értük vétekáldozatot.

Bizony nem szabad alábecsülnünk a hagyományokat. A gyökerük ugyanis nagyon mély és erős. Kiváltképpen a zsidó nép körében a mai napig.

Nem kell ortodox zsidónak lenni ahhoz, hogy valaki megtartsa a szombat napot, vagy hogy ügyeljen étrendjére, hogy az kóser legyen, mert ez annyira része már a zsidó hagyományoknak.

És én bizony sok olyan zsidót ismerek, akik szeretnének Messiás hívökké válni, de félnek attól, hogy úgy megszűnnek zsidónak lenni.

Nem értik, hogy amikor Jézus Krisztusba vetik a hitüket, és kereszténnyé lesznek, ezzel nem megszűnik, hanem kiteljesedik az ő zsidó mivoltuk, hiszen Jézus volt az a Messiás, akit Isten az Írásokban megígért nekik.

Nem kell tehát attól félni, hogy ha hívő kereszténnyé válnak, akkor nem lehetnek többé zsidók. Éppen ellenkezőleg, valószínűleg sokkal jobb zsidókká válnak, mint valaha is voltak.

És mégis a rabbijaik kijelentették, hogy valaki nem lehet zsidó is, és hívő keresztény is egyszerre. Szerintük ez a két dolog kölcsönösen kizárja egymást.

Abban az időben tehát, amikor a Zsidókhöz írt levelet megírták, néhányan azok közül, akik Jézus Krisztusba vetették hitüket, elkezdtek visszalépni. Ezért a levél írója arra bátorítja őket, hogy szilárdan ragaszkodjanak hitvallásukhoz, majd pedig a mi Urunk hűségét említi, nem pedig a mi hűségünket.

... mert hű az, aki ígéretet tett. (vagyis Jézus Krisztus.)

Ügyeljünk arra, hogy egymást kölcsönösen szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk. Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták, hanem bátorítsuk egymást; annyival is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik az a nap.

Ez tehát a célja az összejövetelnek, hogy bátorítsuk egymást, hogy erősítsük egymást.

Mert ha szándékosan vétkezünk az igazság teljes megismerése után, nincs többé bűneinkért való áldozat, hanem az ítéletnek valami félelmes várása, amikor tűz lángja fogja megemészteni az ellenszegülőket.

Ez a fajta ítélet a nagy nyomorúság idején sújtja majd a földet. Vegyük csak észre, hogy az Ige itt azt írja:

... a tűz lángja fogja megemészteni az ellenszegülőket. Ha valaki elveti Mózes törvényét, az két vagy három tanú vallomása alapján irgalom nélkül meghal.

Halálbüntetés járt azért, ha valaki elvetette Mózes törvényét.

Mit gondoltok: mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltó az, aki Isten Fiát lábbal tapodja, a szövetség vérét, amellyel megszenteltetett, közönségesnek tartja, és a kegyelem Lelkét megcsúfolja?

Tehát itt három dologról beszél a levél szerzője. Mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltó az, aki Isten Fiát lábbal tapossa, másodsorban a szövetség vérét, amellyel megszenteltetett, közönségesnek tartja, harmadsorban pedig a kegyelem Lelkét megcsúfolja.

Mert ismerjük azt, aki így szólt: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek.” És ismét: „Az Úr megítéli az ő népét.” Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni.

A bűneinkkel két dolgot kezdhetünk. Ha odavisszük őket Jézus Krisztushoz, akkor Ő teljesen és tökéletesen megtisztít bennünket bűneinkből. Jézusban teljes bűnbocsánatot nyerhetünk, elfogadván az új szövetséget, amelyet Isten rajta keresztül létrehozott.

Ha azonban bűneinket nem visszük oda Jézushoz, nem engedjük, hogy Ő megmosson bennünket, akkor egy napon meg kell majd álljunk Isten előtt, aki ítélkezni fog felettünk. És azon a napon saját bűneink ítélnek majd el bennünket.

Évekkel ezelőtt meséltek nekem egy királyfiról, aki a trón várományosa volt. Ez a királyfi olyan nőt vett feleségül, akiről később kiderült, hogy nem méltó az ő szeretetére. Később, amikor lázadás tört ki az országban, a feleség elhagyta a királyfit, a férjét, és mindenki tudtával a lázadás vezérével élt együtt.

Miután leverték a lázadást, a királyfi házasságtörő felesége is bíróság elé került. A bíróság rendelete szerint pedig meg kellett halnia úgy, hogy be kellett vetni a tigrisverembe.

A városon kívül a közeli erdőben egy tisztáson meg is ásták a gödröt. A gödörbe egy póznát állítottak, és azokat, akiket ilyen halálra ítélték a póznához kötözték. Éjjel pedig jöttek a tigrisek, mert megéreztek az emberszagot, és felfalták az áldozatokat.

Elérkezett a királyfi feleségének kivégzése. Kivezték az erdőbe, és a gödörben a póznához kötözték, majd a sorsára hagyták. Ahogy leszállt az éj, egyszer csak egy neszre lett figyelmes a feje fölött.

És ahogy felnézett az égre, a gödör szájánál egy férfi körvonalai rajzolódtak ki. A férfi beleugrott a gödörbe, és akkor felismerte őt. Sajat férje volt az, a királyfi, akit megcsalt.

Amikor megpillantotta férjét, dühösen ránézett, és így szólt: „Azért jöttél, hogy kigúnyolj engem, hogy ilyen sorsra jutottam?” A királyfi azonban csak ennyit mondott. „Nem, azért jöttem, hogy bebizonyítsam neked, hogy mennyire szeretlek. Te ezt soha nem értetted.”

Azután a királyfi csendben várakozott a gödörben. Kisvártatva a gödör szájánál megjelent egy tigris, mert odavonzotta őt az emberhús szaga. Először csak körbe-körbejárt, azután egy gyors mozdulattal belevetette magát a gödörbe. A királyfi felesége helyett azonban a királyfi kivont kardjával találta szembe magát.

Véres csata következett a sötét gödörben, majd végül minden elcsendesedett. Pirkadatkor emberek jöttek a városból, hogy a királyfi feleségének maradványait eltemessék. Legnagyobb meglepetésükre azonban a feleséget a gödör mélyén épségben találták még mindig a póznához kötözve.

A gödör egy távolabbi részén azonban a szeretett királyfi feküdt saját vérében, mellette a tigris holt tetemével. A királyfit sietve a városba vitték és a legkiválóbb orvosokat hívták segítségül.

A királyfi három éjen és három napon át élet és halál között lebegett. Óráként érkeztek a beszámolók arról, hogy éppen hogy van a nép által hőn szeretett királyfi.

A harmadik napon végre jó hírt kapott az ország. A királyfi túl van az életveszélyen, élni fog. Ennek hallatán pedig mindenki örvendezett.

A királyfi hűtlen feleségét közben ismét tömlöcbe vetették, hiszen az ítélet nem került végrehajtásra. Egy napon érkezett az ítélet kihirdetésének ideje. Összegyűlt tehát az ország apraja-nagyja, hogy meghallgassák, hogyan döntött a bíróság.

Az ítélet kihirdetője a következőket mondta a királyfi feleségének: Találsz a jobboldon egy ajtót, az ajtó mögött találod férjedet, a királyfit, akit megcsaltál. A baloldon is találsz egy ajtót, ez az ajtó pedig tigriseket rejt.

Ha ma délután ötig nem nyitod ki a jobboldali ajtót, és nem sétálsz be azon, és nem jelented ki ország-világ előtt, hogy ettől a naptól kezdve, hűséges és odaszánt feleség leszel, akkor kinyílik a baloldon található ajtó, és utolér téged az a halál, amelytől a királyfi élete kockáztatásával mentett meg a gödörben.

Ebben az esetben azonban már nem menekülhetsz.

Igy ért véget ez a történet.

Ahogy elgondolkodunk a történeten, rádöbbenünk arra, hogy mi vagyunk a királyfi bűnös felesége. Mi is felláztunk az Úr ellen, aki annyira szeret bennünket. De ő mégis eljött, hogy bebizonyítsa nekünk a szeretetét azáltal, hogy meghalt értünk.

Úgyhogy most előttünk is van két ajtó. A bűneinkkel két dolgot tehetünk.

Minden bűnöm megbocsáttatik, ha Jézus Krisztusnak adom át az életem. Ha azonban nem ezt teszem, akkor az a halál vár rám, amelytől Ő az élete árán mentett meg engem. Ebben az esetben azonban már nincs menekvés.

Zsidók 2:3: „akkor hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel?”

A történetet tehát mi magunk kell befejeznünk. Mi kell eldöntéssük, hogy melyik ajtót választjuk.

Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni. De emlékezzetek a korábbi napokra, amelyekben miután megvilágosodtatok, sok szenvedéssel teljes küzdelmet állottatok ki.

Emlékezzetek a korábbi napokra, hogy akkor min mentetek keresztül.

Mert egyrészt gyalázásokkal és gyötrésekkel nyilvánosan megszégyenítették titeket, másrészt társaikká lettetek azoknak, akikkel ugyanez történt.

Sokan közülük nagy árat fizettek azért, mert keresztényeknek vallották magukat. Egyeseknek ez a családjába került, mert a családjuk kiközösítette őket, esetleg halottnak nyilvánította őket, és még a temetésüket is megtartotta. Úgy bántak velük, mintha többé nem léteznének.

Emlékezzetek azokra a dolgokra, amelyeket kiálltatok Jézus Krisztusba vetett hitetek mellett – mondja a levél írója.

A foglyokkal is együtt szenvedtetek, és vagyonotok elrablását is örömmel fogadtátok, mivel tudtátok, hogy nektek értékesebb és maradandóbb vagyonotok van.

Voltak tehát közöttük olyanok, akik a vagyonukat is elveszítették, de ez nem érdekelte őket, mert tudták, hogy értékesebb és maradandóbb vagyonuk van a mennyben.

Ne veszítsétek el tehát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van. Mert állhatatosságra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedjétek, és így beteljesüljön rajtatok az ígéret. Mert még „egy igen-igen kevés idő, és aki eljövendő, eljön, és nem késik.”

Az Újszövetségben sok más helyen is, és itt ismét arra bátorít bennünket az Ige, hogy türelmesen várjuk Jézus Krisztus eljövételét.

A Jakab 5:7-ben ezt olvashatjuk:

„Legyetek tehát türelemmel, testvéreim, az Úr eljöveteleig. Íme, a földművelő várja a föld drága gyümölcsét, és türelmesen várja, amíg az korai és késői esőt kap.”

Jakab tehát arra bátorít bennünket, hogy legyünk türelmesek, mert Isten még több embert akar üdvözíteni.

2Péter 3:9: „Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.”

Ezért vár tehát Isten, ezért nem jött vissza még Jézus Krisztus, mert Isten lehetőséget akar biztosítani az embereknek, hogy megtérjenek.

Zsidók 10:37:

Mert még „egy igen-igen kevés idő, és aki eljövendő, eljön, és nem késik.

Az Úr tehát vár, de a várakozási időnek nemsokára vége. Legyünk tehát türelmesek testvéreim, mert miután megcselekedtük Isten akaratát, beteljesül rajtunk az ígélet. Mert az Úr eljön újra.

Az én igaz emberem pedig hitből fog élni, és ha meghátrál, nem gyönyörködik benne a lelkem.

– mondja Isten.

De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk.

Az író tehát itt bizalommal jelenti ki, hogy mi nem tartozunk azok közé, akik meghátrálnak. A Róma 1:17-ben azt olvassuk: *„Az igaz ember pedig hitből fog élni.”*

A 11. fejezetben belépünk majd a hit hőseinek arcképcsarnokába.

És bizony hadd mondjam el, hogy én is arra vágyom, hogy bekerülhessek ebbe az arcképcsarnokba, hogy felkerüljek azoknak a listájára, akik hittek Isten ígéréteiben.

A következő fejezet tehát a hit dicső fejezete.

A zsidóhoz írt levél 11. fejezet

A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.

Ez nem is annyira a hit definíciója, hanem ez a kijelentés inkább arra vonatkozik, hogy mi a hit hatása.

... a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.

Ez azt jelenti, hogy tudom, hogy bizonyos dolgok léteznek, bár nem látom őket. Isten létezésére is vannak bizonyítékok, amelyeknek köszönhetően én hiszek Istenben, mindannak ellenére, hogy Istent soha nem láttam.

Ugye számos dolog van, amelynek a létezésében hiszünk, pedig azt nem láttuk vagy nem láthatjuk. Hiszünk például abban, hogy a szél valóban létezik, pedig a szél mint olyan, nem látható; csak a szél hatását érzékelhetjük.

Látjuk a fákat, ahogy táncolnak a szélben, látjuk, ahogy rezegnek a levelek, látjuk, hogy a szél port kavar. Látjuk tehát, hogy milyen hatást fejt ki a szél, és ezek bizonyítják létezését.

Azt mondjuk például, hogy ez most egy hűvös őszi szél; vagy azt mondjuk, hogy ez egy üde nyári szellő. A szelet tehát mi magunk is érezzük, és bár látni nem látjuk, azt látjuk, hogy milyen hatást gyakorol a környezetünkre, és ez elegendő bizonyíték számunkra, hogy elhiggyük, hogy a szél valóban létezik.

Vagy gondoljunk csak a mágneses erőre! Bár szemünkkel magát a mágneses erőt nem láthatjuk, de hatását érzékelhetjük, amikor két mágneset összeillesztünk ellentétes pólusuknál.

Vannak bizonyítékaink a létezésére nézve és ezért elhiszük azt, hogy valóban létezik.

Isten létezésére is látok bizonyítékot. Érzem Isten jelenlétét, Isten erejét. Így tehát, bár saját szememmel még sohasem láttam Istent, nem kételkedem az ő létezésében, mert látom azokat a bizonyítékokat, amelyek igazolják ezt.

A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés. Ennek a hitnek az alapján nyertek Istentől jó tanúbizonyságot a régiek.

Ezt követően a levél szerzője arról ír, hogy bizonyos emberek mit értek el hit által, és mielőtt ebbe a kérdéskörbe jobban belemenne, először magát a teremtést említi.

Hit által értjük meg, hogy a világokat Isten szava alkotta, úgyhogy a nem láthatókból állt elő a látható.

Ez egy érdekes kijelentés, kiváltképpen tudományos szempontból.

Az 1Mózes 1:3-ban azt olvashatjuk, hogy ezt mondta Isten: „*Legyen világosság.*”

6. vers: *Azután ezt mondta Isten: „Legyen boltozat a vizek között, hogy elválassza egymástól a vizeket.”*

9. *Azután ezt mondta Isten: „Gyűljenek össze az ég alatt levő vizek egyszerre, hogy láthatóvá válják a száraz.”*

11. *Azután ezt mondta Isten: „Növesszen a föld növényeket.”*

Ezek alapján tehát mi hisszük, hogy Isten szólt, és szava nyomán jött létre a látható világ. Vagyis azok a dolgok, amelyeket látunk, a láthatatlanból keletkeztek. Isten fogta a láthatatlan dolgokat, és abból létrehozta ezt az anyagi világot, amit látunk, és amelyben élünk.

Tudjuk azt, hogy a világegyetem atomokból áll, amelyeket mi nem látunk, de tudjuk, hogy léteznek, és mivel a világban minden atomokból épül fel, ebből is látszik, hogy az anyagi világ olyan dolgokból áll össze, amelyeket nem látunk szabad szemmel.

Hit által értjük meg, hogy a világokat Isten szava alkotta, úgyhogy a nem láthatókból állt elő a látható.

Lenyűgöző kijelentés ez!

Ezt az igeverset követően a levél írója elkezdi felsorolni a hit embereit, mégpedig ószövetségi megjelenésük sorrendjében, egészen addig, amíg el nem érkezik Dávidhoz és Sámuelhez, ahol az időrendi sorrend megváltozik.

Elsőként tehát a levél írója Ábelt említi.

Hit által ajánlott fel Ábel értékesebb áldozatot, mint Káin, és ezáltal nyert bizonyosságot arról, hogy ő igaz, mert Isten bizonyosságot tett áldozati ajándékairól, úgyhogy hite által még holta után is beszél.

Vagyis Ábel példája még ma is szól hozzánk, hiszen Ábel az áldozatát Istennek hit által ajánlotta fel. Ábel hitének volt köszönhető az, hogy őt igaznak tartotta Isten.

Sok mindent mondtak már Káin és Ábel áldozatával kapcsolatában. Káin, aki földműves volt, a föld termését hozta az Úrnak, valószínűleg azt a termést, ami a munkájának eredménye volt.

Ábel pedig, aki ezzel szemben állattenyésztéssel foglalkozott, egy bárányt hozott, és azt ajánlotta fel Istennek áldozatul.

Amikor mindketten bemutatták áldozatukat az Úrnak, az Úr Ábel áldozatát elfogadta, Káinét azonban elutasította. Azt nem tudjuk, hogy Isten ezt a véleményét hogyan nyilvánította ki. Annyit azonban tudunk, hogy amikor Káin látta, hogy Isten az ő áldozatát elutasította, Ábelét azonban elfogadta, megharagudott az Úrra.

Ekkor megkérdezte Isten Káintól az 1Mózes 4:6-ban: *„Miért gerjedtél haragra és miért horgasztod le a fejed?”* Majd pedig Isten rámutat arra, hogy azért utasította el Káin áldozatát, mert bűn leelkedik az ajtaja előtt.

Vagyis ha a szívében a megfelelő indítással ajánlotta volna fel Istennek az áldozatot, akkor, Isten elfogadta volna azt.

Sok mindent mondtak már a múltban ezzel kapcsolatban: pl. azt mondták, hogy Isten azért fogadta el Ábel áldozatát, mert az véres áldozat volt; és azért utasította el Káin áldozatát, mert az saját kétkezi munkájának gyümölcse volt.

Itt a Zsidókhöz írt levélben az író elárulja nekünk, hogy miért utasította el Isten Káin áldozatát, és miért fogadta el Ábelét: mert ő azt hittel ajánlotta fel Istennek, Káin azonban nem.

Vannak olyanok, akik hit által mutatnak be áldozatot az Úrnak; mások pedig inkább a cselekedeteiket próbálják felajánlani Istennek, abban a reményben, hogy majd így megigazulhatnak.

Egyesek tehát hit által szeretnének megigazulni, mások pedig cselekedeteik által.

Amit én ebben különösen érdekesnek tartok az az, hogy amikor Isten az áldozati rendszert bevezette Mózesen keresztül Izraelben, akkor bevezetett egy ételáldozatot is, amely azt jelentette, hogy a betakarított gabonából ajánlottak fel, mégpedig úgy, hogy azt liszté őrölték, lepényeket készítettek belőle, és ezeket ajánlották fel áldozatként Istennek.

Ez az áldozat azt jelképezte, hogy az ember odaszánta, felajánlotta szolgálatát az Úrnak. Ennek az áldozatnak tehát ugyanúgy volt létjogosultsága, mint a többi áldozati fajtának.

Az ételáldozat is egyfajta közösséget jelentett Istennel, ugyanúgy, ahogy a békeáldozat.

Káin azonban úgy próbált közösségben lenni Istennel, hogy közben bűn volt a szívében. Isten pedig azt mondja, hogy először foglalkozzunk a bűnnel.

Jézus a Hegyi beszédben, a Máté 5:23-24-ben a következőket mondja: *„Ha tehát áldozati ajándékodat az oltárhoz viszed, és ott jut eszedbe, hogy atyádfiának valami panasza van ellened, hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, menj el, békülj ki előbb atyádfiával, és csak azután térj vissza és vidd fel ajándékodat.”*

Sokszor az ember megpróbál egy rövidített útvonalon eljutni Istenhez, és közben nem veszi észre, hogy elsődlegesen is a bűne idegenítette el őt Istentől, és ez tette lehetetlenné a vele való közösséget.

Ahhoz tehát, hogy Istennel bármiféle kapcsolata legyen, először a bűnt kell kezelnie az életében.

Ez volt Káin hiányossága. Nem törődött a bűnével, Isten azonban rámutatott, és azt mondta Káinnak: *„Azért utasítottam el az áldozatod, mert bűn van az ajtód előtt.”*

Ezzel tulajdonképpen azt mondta Káinnak, hogy először a bűnével foglalkozzon, és utána ajánlja fel áldozatát az Úrnak.

Zsidók 11:4:

Hit által ajánlott fel Ábel értékesebb áldozatot, mint Káin, és ezáltal nyert bizonyóságot arról, hogy ő igaz.

Isten már a kezdetek kezdetén bizonyóságot tesz arról, hogy hit által igazulhatunk meg.

Hit által ragadtatott el Énók, hogy ne lásjon halált. És nem találták meg, mivel elragadta őt Isten. Elragadtatása előtt azonban bizonyóságot nyert arról, hogy Isten szemében kedves.

Micsoda bizonyágtétel is ez egy emberről!

Azt írja itt az Ige, hogy Énók Isten szemében kedves volt. És ez a célja a mi létünknek is, hogy Isten gyönyörűségére éljünk.

A Jelenések könyvének 4. fejezetében, amikor János meglátja a huszonnégy vént a trónuson ülő előtt, akik imádják az örökkön-örökké élő, és koronájukat is leteszik a trónus elé, János hallja, amint a huszonnégy vén a következőket kiáltja:

„Méltó vagy Urunk és Istenünk, hogy Tied legyen a dicsőség, tisztesség és a hatalom, mert Te teremtettél mindent, és minden a Te akaratodból lett és teremtetett.”
Az egyik angol fordítás szerint: *„Minden a Te gyönyörűségedre teremtetett.”*

Isten tehát a saját gyönyörűségére teremtett bennünket. Vagyis az az egyén, aki csak saját magának él, saját gyönyörűségére, nem él összhangban Isten akaratával. Az ilyen ember hajszolja az élvezeteket és folyamatosan próbál valami újat találni, valami mást, egy új ingert, egy új élvezetet.

Énók bizonyágtétele viszont az volt, hogy ő Isten szemében volt kedves.

Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van; és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.

Milyen fontos tehát a hit!

Hitének köszönhetően mondta Isten Ábelről, hogy: „ő igaz.” mert hit által ajánlotta fel Ábel az áldozatát Istennek.

Hit által ragadtatott el Énók, hogy ne lásjon halált, és nem találták meg, mivel elragadta őt az Isten.

Elragadtatása előtt azonban bizonyóságot tett arról, hogy Isten szemében kedves. Hogyan lehetett tehát kedves Énók Isten szemében? Hit által.
Hiszen:

Hit nélkül senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van, és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.

Először is tehát hinnünk kell abban, hogy Isten létezik, másrészt pedig hinnünk kell, hogy Isten jó, hogy ő megjutalmazza azokat, akik keresik őt.

Hit által kapott kijelentést Noé azokról a dolgokról, amelyek még nem voltak láthatók.

És ne feledjük, hogy a hit a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.

Egészen Noé idejéig soha nem esett eső a földön. A földet minden este pára hagyta el, és ez biztosította a megfelelő csapadékot.

Ahogy Isten elválasztotta egymástól a vizeket, megalkotta a boltozatot és elválasztotta a boltozat alatt levő vizeket a boltozat felett levő vizektől, valószínűleg ez azt eredményezte, hogy a Földet egy nagyon vastag víztartalmú takaró vehette körül. Véleményem szerint ennek a légköri víztakarónak tudható be, hogy például olyan leleteket is találtak, amelyek arra utalnak, hogy léteztek például óriási, húsz-huszonöt méteres aszparáguszok is a földön.

Valószínűleg ennek a víztakarónak volt köszönhető az is, hogy abban az időszakban az emberek rendkívül hosszú ideig éltek. Azt látjuk ugyanis, hogy átlagosan akár kilencszáz évig is élhettek.

Ez a víztakaró ugyanis védte a Földet a kozmikus sugarak nagy részétől, amelyek például az öregedést, a sejtek pusztulását is okozzák.

Az özönvíz előtti időszakot tehát az jellemezte, hogy az emberek rendkívül hosszú ideig éltek, bizonyos növények pedig kimondottan magasra nőttek.

Tehát a Földön az özönvíz idejéig, soha nem esett az eső. Az emberek nem ismerték ezt a jelenséget. Isten azonban előre figyelmeztette az embereket, hogy esőt támaszt a Földön, és negyven nap és negyven éjjel esik majd.

Emiatt Noé szintén próbálta figyelmeztetni az embereket, hogy elkerülhetetlen az özönvíz. Azonban mindenki csak gúnyolta őt, ő pedig száz éven át építette hatalmas bárkáját azon a területen, ahol soha nem láttak még esőt.

Hit által kapott kijelentést Noé azokról a dolgokról, amelyek még nem voltak láthatók és Istent félve és tisztelve készítette el a bárkát háza népe megmentésére. E hite által ítélte el a világot, és a hitből való igazság örökösévé lett.

Ebben az ígerésben tehát ismét visszaköszön az az alapigazság, amiről az egész fejezet szól: hogy hit által válhat valaki igazzá Isten szemében.

Tehát az a legfontosabb, hogy higgyünk Istenben, és a cselekedeteink csak ezután, a hitünkben következzenek.

Nem a cselekedeteink adnak nekünk hitet, és ezek nem is helyettesíthetik a hitet. A hitünk azonban igenis cselekedetekkel jár.

Hiába mondom tehát azt, hogy én valamit teljes szívemből hiszek, ha az életemben nem látszik az, amit én hiszek.

Az életemnek igazodni kell a hitvallásomhoz. Az egész azonban a hittel kezdődik, mert ez elengedhetetlen. Az Istenbe vetett hitemből fakadnak ugyanis cselekedeteim Istenért.

Noé tehát hite által elítélte a világot, így hitből való igazság örökösévé lett.

Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy.

Isten először mindössze a következőket mondta Ábrahámnak az 1Mózes 12:1-ben: „*Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked.*”

Isten legtöbbször lépésenként vezet bennünket, és egyszerre csak egy lépést mutat meg nekünk.

Ez sokszor gondot okoz nekünk, hiszen sokkal szívesebben vennénk, ha Isten egy lépés helyett az egész utat megmutatná és megnevezné az úti célt; már csak azért is, mert ha látom az egész utat, legalább el tudom dönteni, hogy szeretnék-e arra menni.

A Szentlélek az Apcsel. 8:26-ban a következőket mondta Fülöpnek: „*Kelj fel, és menj dél felé a Jeruzsálemből Gázába vezető útra, amely néptelen.*”

Mindössze ennyi volt az utasítás.

Fülöp éppen Szamáriában tartózkodott egy hatalmas ébredés kellős közepén. Sok szamáriai Jézus Krisztusba vetette a hitét és bementek. És akkor hirtelen Isten azt az utasítást adja Fülöpnek, hagyja ott a Szentlélek csodálatos munkáját, és menjen el egy olyan útra, mely néptelen, és kint van a pusztában.

Fülöp útnak is indult.

Isten Fülöp esetében az első két lépést mutatta meg. Egyrészt azt mondta neki, hogy menjen, és azt is megmondta még, hogy konkrétan hová.

Ábrahám mindössze azt az utasítást kapta Istentől, hogy induljon útnak, hagyja el azt a földet, ahol élt. Így tehát útra kelt, nem tudva, hova megy.

Gondoljunk csak bele, hogy ha valaki találkozott vele az úton és megkérdezte tőle, hogy hova megy, Ábrahám csak azt tudta válaszolni, hogy:

– Nem tudom.

– Azt akarod ezzel mondani, hogy az egész családdal útra keltél, de nem tudod, hogy merre tartasz?

– Pontosan – válaszolhatta Ábrahám.

– De ha nem tudod, hogy pontosan hová akarsz eljutni, akkor honnan fogod tudni, hogy megérkeztél?

– Hát, majd szól az Úr – válaszolhatta Ábrahám.

Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhivatott, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy. Hit által költözött át az ígéret földjére, mint idegenbe, és sátrakban lakott Izsákkal és Jákobbal, ugyanannak az ígéretnek az örököseivel.

Amikor Ábrahám megérkezett Bételbe, a következőket mondta neki Isten az 1Mózes 13:14-15-ben: *„Emeld föl tekintetedet, és nézz szét arról a helyről, ahol vagy: északra, délre, keletre és nyugatra. Azt az egész földet, amelyet látsz, Neked és a Te utódaidnak adom, örökre. Ábrahám azután bejárta a földet. Lement Hebronba, majd felment Sikembe, de úgy élt ott, mint egy idegen, mint aki átutazóban van.*

Sátorban lakott, nem épített házat, nem épített városokat, mindannak ellenére, hogy Isten ígérete szerint az egész föld az övé volt. És mégis úgy lakott azon a földön, mint egy idegen.

Mert várta azt a várost, amelynek szilárd alapja van, amelynek tervezője és alkotója az Isten. Hit által kapott erőt arra is, hogy Sárával nemzetséget alapítson, noha már idős volt, minthogy húnek tartotta azt, akinek az ígéretet tette.”

Ahogy a hit nagy embereiről olvasunk ebben a fejezetben, látjuk, hogy hitüknek köszönhetően bizony nyomot hagytak az emberiség történetében.

Itt aztán Sára is megjelenik a színen, aki az idő tájt már kilencvenen is túl volt, és addig nem született gyermeke, de Istennek köszönhetően akkor mégiscsak teherbe esett, és fiút szült.

A Károli fordítás szerint a Zsidók 11:11. ezt írja Sáráról:

A hit által nyert erőt Sára is, az ő méhében való foganásra, és életkora ellenére szült, minthogy húnek tartotta azt, aki az ígéretet tette.

Ne feledjük azonban, hogy Sára hite sem volt mindig töretlen. Azt hiszem, hogy amikor a hit hőseiről olvasunk a Bibliában, hajlamosak vagyunk úgy tekinteni rájuk, mint akik egy teljesen más kategóriába tartoznak, mintha ők „szuperszentek” volnának. Úgy érezzük, hogy mi soha nem tudunk ilyenekké válni.

Az 1Mózes 17-ben olvashatunk arról, hogy Isten megígéri Izsákot Ábrahámnak. Azonban Ábrahám azt mondja Istennek: *„Bárcsak Izmáel életét oltalmaznád. De Isten ezt mondta: Nem. Sára, a feleséged szül neked fiút, akit Izsáknak fogsz nevezni. Szövetségre lépek Vele is, örök szövetségre, meg utódaival is.”*

...„Izmáel dolgában is meghallgatlak – megáldom őt, és nagyon megszorítom és megsokasítom utódaikat.”

Sára közben kihallgatta Ábrahám és Isten beszélgetését, és amikor Isten azt mondta Ábrahámnak, hogy Sára, a feleséged fiút szül neked, akkor Sára nevetni kezdett. Ezt az 1Mózes 18-ban látjuk.

Erre Isten megkérdezte Ábrahámot: Miért nevetett Sára, és miért mondta: ugyan hogy szülhetnék öreg létemre. Van-e valami lehetetlen az Úr számára? Sára azonban csak tagadott, mert félt.

Fontos észrevenni, hogy amikor Izsák végül megszületett, „Kacagás”-nak nevezték el őt. Először ugyanis Ábrahámék csak nevettek azon, hogy nekik idős korukra gyermekük lehet, ahogy Isten ezt megígérte nekik.

*Ezért attól az egytől, méghozzá egy szinte már elhaltól származtak olyan sokan, mint az ég csillagai, és mint a tengerpartján a fövény, amely megszámíthatatlan.
Hitben haltak meg ezek mind.*

Most itt álljunk meg egy pillanatra!

Valaki megkérdezhetné, hát, nem élni szoktak a hitben? Azt hittem, ha valakinek elég hite van, akkor nem hal meg. Azt hittem, ha valakinek elég hite van, akkor soha nem lesz beteg. Hogyha elég hite van, akkor bármilyen autója lehet, megkapja, amire vágyik, és olyan otthona lesz, amelyet csak akar. Az egész csak azon múlik, hogy van-e elég hite.

Pedig ez nem így van.

Hitben haltak meg ezek mind, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígéretek.

Azok az ígéretek, amelyek Jézus Krisztusra vonatkoztak.

Csak távolról látták és üdvözölték azokat, és vallást tettek arról, hogy idegenek és jövevények a földön.

Nekik tehát megfelelő volt a hozzáállásuk a világgal szemben. Ők jövevénynek tekintették magukat a földön. Tudatosították, hogy nem a föld az ő állandó lakhelyük; és hogy ők a földön csak átutazóban vannak: útban az Isten által számukra elkészített hajlékuk felé: Isten országába.

Ők tehát ígéretet kaptak Isten országára.

Ábrahám is nagy várakozással tekintett Isten országa elé, megvallva, hogy ő is, mint ahogy mi is, nem e világ polgárai vagyunk, hanem Isten mennyei országának állampolgárai.

Ők tehát megkapták az ígéretet és meg voltak győződve arról, hogy azok igazak.

Belekapaszkodtak az ígéretekbe és megvallották, hogy ők csak jövevények és idegenek a földön.

Mert akik így beszélnek, jelét adják annak, hogy hazát keresnek. És ha arra a hazára gondoltak volna, amelyből kijöttek, lett volna alkalmuk visszatérni.

Amikor Ábrahám Háránba érkezett, megfordulhatott volna és visszatérhetett volna Babilónia földjére. Az ember mindig visszafordulhat. Ők azonban nem fordultak vissza, hanem mentek előre tovább, engedelmességgel Isten akaratának.

Zsidók 11:16:

Így azonban jobb után vágyakoztak, mégpedig mennyei után. Ezért nem szégyelli Isten, hogy őt Istenüknek nevezzék, mert számunkra várost készített.

Nagyon érdekes ez a megfogalmazás.

Ezért nem szégyelli az Isten, hogy őt Istenüknek nevezzék...

Mintha arra akarna ezzel utalni, hogy egyes emberek esetében Isten szégyelli, hogy Istenüknek nevezik őt. És bizony, ha arra gondolok, hogy egyes emberek hogyan viselkednek, akkor ezt nem is róhatom fel Istennek.

Az én imám is az, hogy a jövőben ne szégyenítsem meg többet Istent, mert sajnos attól tartok, hogy a múltban, volt erre példa.

Hit által ajánlotta fel Ábrahám Izsákot, amikor próbára tétetett, és egyszülött fiát áldozatul vitte az, aki az ígéreteket kapta, akinek megmondatták: „Ami Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni.”

Az ezután következő igeversek egészen különleges bepillantást nyújtanak abba történetbe, amikor Ábrahám felajánlotta fiát, Izsákot.

Pál az 1Korinthus 15:3-tól kezdődően a következőket írja a korinthusi hívőknek: *„Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam, hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint. Eltemették és ugyancsak az írások szerint, feltámadt a harmadik napon.”*

Amikor Pál azt írja, hogy az írások szerint, nyilván az ószövetségi írásokra utal. Azt tudjuk, hogy az Ószövetség előre megjövendöli Jézus Krisztus halálát, amelyről az Ézsaiás 53-ban, vagy a 22. zsoltárban is olvashatunk.

Az Ige azt is megjövendöli, hogy eltemetik őt, Ézsaiás 53:9: *„a bűnösök közt adtak sírt neki. A gazdagok közé jutott halála után, bár nem követett el gonoszságot és nem beszélt álnokul.”*

Az Ige Jónás esetén keresztül azt is megjövendöli, hogy Jézus három napig lesz a föld mélyében. Erre maga Jézus mutat rá a Máté 12:40-ben: *„Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel.”*

A kérdés azonban az, hogy az Ószövetségben vajon hol találunk arra vonatkozó próféciát, hogy Jézus harmadnapra feltámad.

Ahhoz, hogy erre a kérdésre válaszolni tudjunk, az 1Mózes 22-be kell lapoznunk.

Itt azt olvashatjuk, hogy: *„Egyszer Isten próbára tette Ábrahámot, és megszólította: Ábrahám! ...Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórija földjére és áldozd fel ott égő áldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked.”*

Nagyon sok világi ember ezt az ígérést arra használja, hogy ócsárolja a Bibliát, illetve Istent, mondván, milyen Isten az, aki arra kéri az embert, hogy magát a fiát áldozza fel neki.

Mivel felszínesen olvassák el a történetet, nem látják, hogy valójában miről van szó, és becsmérelik Istent azért, mert egy ilyen kérést támaszt.

Nézzük csak meg, mit mond Isten: „*Fogd a fiadat, a te egyetlenedet.*” De hát Izsák volt Ábrahám egyetlen fia? Nem. Ábrahámnak volt egy másik fia is, akit Hágár szült neki, és akit Izmaelnek hívtak.

Isten azonban azt mondta, hogy aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni, vagyis Isten nem ismerte el Ábrahám testies cselekedetének eredményét, csak az ő Szentlelkének munkáját, az ígélet szerinti Izsákot ismerte el.

Sokaknak a fejében – talán a vasárnapi iskolában alkalmazott ábrázolások miatt – Izsák olyan 8-10 éves kisfiúként él. Így tehát, amikor arra a történetre gondolunk, hogy Ábrahám feláldozza Izsákot Istennek, akkor a lelki szemeink előtt egy nagyon idős Ábrahámot látunk, aki ekkor már 108 éves, és egy kis 8 éves fiúcskát vezet kézen fogva Mórijjá hegyéhez, hogy ott föláldozza Istennek.

Isten látni akarta, hogy van-e Ábrahám életében valami, amit visszatart tőle. Izsákkal kapcsolatban azonban tudatosítanunk kell, hogy ő ekkor körülbelül huszonhét éves lehetett, tehát nem 8-10 éves, ahogyan azt sokan gondolják.

Az Ige itt ily módon utal Izsák életkorára, ami azt jelenti, hogy Ábrahám legalább 125 éves.

Izsák tehát ereje teljében lehetett, és így nyugodtan tiltakozhatott volna édesapja terve ellen, ő azonban úgy döntött, hogy alárendeli akarátát az atyjának.

Három napig egyre csak mentek Hebronból Mórijjá földjére, s az alatt a három nap alatt Ábrahám számára Izsák tulajdonképpen már halott volt, hiszen tudta, hogy Isten azt kérte tőle, Izsákot áldozza fel, azon a helyen, amelyet Isten kijelölt erre.

Három nap múlva megpillantották a Mórijjá hegyet, és akkor Ábrahám a következőket mondta szolgálóinak az 1Mózes 22:5-ben: „*Maradjatok itt a számárral, én pedig a fiammal elmegyek oda, imádkozunk, és utána visszatérünk hozzátok.*”

A héber eredetiben egy érdekes dolgot figyelhetünk meg Ábrahám mondatával kapcsolatban: mégpedig azt, hogy az „és” kötőszó folyamatosan ismétlődik, mintha Ábrahám valami ilyesmit mondana: „*Maradjatok itt a számárral és én a fiammal elmegyek oda és imádkozunk és utána visszatérünk hozzátok.*”

Ebből azt érzékelhetjük, hogy Ábrahám nem habozik, hanem egyszerűen, gondolkodás nélkül teszi azt, amire Isten kérte.

És még valamit észre kell vennünk Ábrahám kijelentésével kapcsolatban.

„*Elmegyünk a fiammal, imádkozunk, és utána visszatérünk hozzátok*” – mindketten.

Azt hiszem, Ábrahám rádöbbsent arra, hogy Istennek van egy problémája; mégpedig az, hogy Izsáknak ekkor még nem voltak gyermekei, pedig Isten megígérte, hogy: aki

Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni – korábban ezt mondta Isten Ábrahámnak.

És mivel Isten meg kell tartasa az ígéletét, Izsáknak bizonyosan lesznek gyermekei.

Biztos vagyok benne, hogy Ábrahám maga sem értette, hogy mindez hogyan valósul majd meg, de azt tudta, hogy Isten hűséges, hogy Isten megtartja az ígéreteit, és hogy Isten szava igaz.

Ezért én úgy gondolom, hogy Ábrahám bízott abban, hogy Isten valamiféle csodát tesz, hiszen Izsáknak utódok kellene ahhoz, hogy Isten ígérete beteljesüljön.

Azt tartotta ugyanis, hogy Isten képes őt a halottak közül is feltámasztani.

Ábrahám hitt abban, hogyha kell, akkor Isten feltámasztja Izsákot, hogy beteljesíthesse az ígéletét, mely szerint aki Izsáktól származik, azt fogják Ábrahám utódának nevezni.

Ábrahám tehát hitben lépett ki; hitt abban, hogy Isten megvalósítja majd az ígéletét, és hogy valamit mindenképpen tenni fog. Az is lehet, hogy feltámasztja Izsákot a halálból, hiszen Ábrahám azt mondta: Elmegyünk oda fiammal, imádkozunk, és mindketten visszatérünk.

Így tehát Ábrahám és Izsák egyedül indultak tovább, és ahogy mentek föl a hegyre, Izsák megszólította Ábrahámot és megkérdezte tőle: Itt van a tűz meg a fa, de hol van az áldozatra való bárány? Ábrahám pedig így válaszolt: Isten majd gondoskodik az áldozatra való bárányról, fiam.

„Amikor eljutottak arra a helyre, amit Isten mondott neki, oltárt épített ott Ábrahám, rárakta a fadarabokat, megkötözte a fiát, Izsákot és föltette az oltárra, a fadarabok tetejére. De amint kinyújtotta Ábrahám a kezét, és már fogta a kést, hogy levágja a fiát, kiáltott neki az Úr angyala a mennyből: „Ábrahám! Ábrahám!” Ő így felelt: „Itt vagyok.”

Az angyal így szólt: „Ne nyújts ki kezedet a fiúra, és ne bántsd őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet.” Akkor fölemelte Ábrahám a tekintetét és meglátta, hogy ott van egy kos, szarvánál fogva fönnakadva a bozótban.

Odament Ábrahám, fogta a kóst, és azt áldozta föl égő áldozatul a fia helyett. Azután így nevezte el Ábrahám azt a helyet: az Úr gondoskodik; ma ezt mondják: az Úr hegyén a gondviselés.”

Mit is mondott Isten Ábrahámnak? *„Fogd a fiadat, a te egyetlenedet.”*

Gondoljunk csak a János 3:16-ra: *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta.”*

Ahogy Izsák három nap és három éjjel halott volt Ábrahám számára, ahogy együtt utaztak Mórijjá földjére, Jézus is három nap és három éjjel volt a halál gyomrában, mielőtt feltámadt volna.

Érdekes egybeesés, valószínűleg azonban nem véletlen egybeesés, hogy Jézus Krisztus keresztjét a Mórijjá hegyen állították föl, az Úr hegyén, ahol Ábrahám felajánlotta az ő fiát, Izsákot.

Kétezer évvel Ábrahám és Izsák esete után Isten az Ő saját egyszülött Fiát ajánlotta fel ott a hegyen. Isten valóban maga gondoskodott az áldozatra való bárányról, és Jézus Krisztusban megbékítette a világot magával.

Ha nem állna rendelkezésünkre a Zsidókhoz írt levél, amely bepillantást nyújt Ábrahám történetébe, elképzelhető, hogy mi sem értenénk, miért kérte ezt Isten Ábrahámától. A Zsidókhoz írt levélben azonban azt olvashatjuk, hogy Ábrahám azért volt hajlandó átmenni ezen az egészen, mert egyszerűen hitt Isten szavának. Hitt abban, hogy Isten teljesíti az ígétét, és így, ha szükséges, akkor Izsákot a halálból is fel tudja támasztani, hogy megvalósulhasson az, hogy aki Izsáktól származik, azt fogják utódjának nevezni. Azt tartotta ugyanis, hogy Isten képes őt a halálból is feltámasztani, ezért vissza is kapta őt, aki így a feltámadás példájává lett.

Izsáknak már a születése is csoda volt. Hiszen mind Ábrahám, mind pedig Sára rendkívül idősek voltak, így tehát ilyen értelemben is, a halálból támadt fel Izsák; és Ábrahám hitt abban, hogy ahogy egy csoda folytán született meg, ugyanúgy egy csoda folytán Isten meg is tudja tartani Izsák életét, hogy a hozzá kapcsolódó ígétét beteljesíthesse.

Hit által áldotta meg Izsák is az eljövendő dolgokra nézve Jákobot és Ézsaut. Hit által áldotta meg a haldokló Jákob József mindegyik fiát és botja végére hajolva imádkozott. Hit által gondolt József élete végén Izrael fiainak kivonulására, és rendelkezett teteme felől.

Itt látjuk Ábrahám vérvonalát. Először Ábrahám hitét látjuk; azután Izsákot említi az Ige, aki hit által áldotta meg Jákobot és Ézsaut az eljövendő dolgokra nézve.

Hit által áldotta meg a haldokló Jákob József mindegyik fiát és botja végére hajolva imádkozott.

És itt Efraimot és Manassét is meg kell említenünk, József két fiát.

És hit által gondolt József élete végén Izrael fiainak kivonulására és rendelkezett teteme felől.

Emlékezzünk csak, hogy József nagy hatalomnak és tekintélynek örvendett Egyiptomban. Tudta azonban azt, hogy egy napon Isten népe elhagyja Egyiptomot és visszatér arra a földre, amelyet Isten megígért Ábrahámnak. Ezért rendelkezett úgy, hogy vigyék az ő csontjait magukkal Egyiptomból, az ígét földjére.

Tehát József is hitt Isten ígétében. Tudta, hogy amit Isten megígér, azt beteljesíti. Így mintegy háromszáz évvel József egyiptomi halála után, amikor Izrael népe valóban

elhagyta Egyiptomot és elindult az ígéret földjére, magukkal vitték József mumifikált tetemét, hogy az ígéret földjén temessék el.

Most pedig pár száz évet előrehaladunk az időben.

Hit által rejtegették Mózes születése után három hónapig szülei, mert látták, hogy szép a gyermek és nem féltek a király parancsától.

A fáraó azt parancsolta, hogy minden zsidó fiúgyermeket dobjanak a Nílusba, hogy megfulladjanak, mert attól tartott, hogy mivel az Egyiptomban élő zsidóknak egyre több gyermeke születik, növekvő lélekszámukkal veszélyeztetni fogják Egyiptom biztonságát. Attól félt tehát, hogy eljön az a nap, amikor a zsidók többen lesznek, mint az egyiptomiak, és így, mivel túlerőben lesznek az egyiptomiakkal szemben, könnyen leigázzák majd őket, és az egyiptomiakat teszik rabszolgáikká.

Ezért kiadta a parancsot, hogy minden fiú újszülöttet bele kell fojtani a Nílusba. Amikor azonban Mózes megszületett, a szülei három hónapig, hit által, rejtegették, ellenszegülve a fáraó parancsának:

... mert látták, hogy szép a gyermek és nem féltek a király parancsától. Hit által tiltakozott Mózes, amikor felnőtt, hogy a fáraó lánya fiának mondják.

A felnőtt kor ebben az esetben azt jelentette, hogy Mózes negyven éves volt. És mint tudjuk, Mózes a fáraó udvarában nevelkedett, magába szívta fiatal korától az egyiptomiak összegyűjtött tudását.

A kis Mózes a fáraó lánya örökbe fogadta, és mindene megvolt, amire csak szüksége lehetett. Egyiptom minden gazdagsága a lába előtt hevert, és mégis:

Hit által tiltakozott Mózes amikor felnőtt, hogy a fáraó lánya fiának mondják. Mert inkább választotta az Isten népével együtt a sanyargatást, mint a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét.

Mózes egy érdekes döntést hozott: egész életét leélhette volna a fáraó fiaként, és élvezhette volna a bűn nyújtotta gyönyörűségét, bár élete nem tartott volna sokáig.

Ehelyett azonban inkább választotta az Isten népével együtt a sanyargatást. Rádöbbenhetett ugyanis, hogy a bűn csak ideig-óráig jelent gyönyörűséget.

Amikor az ember beleveti magát a testi élvezetekbe, akkor ebben valóban talál örömet és gyönyörűséget. Hamar rádöbben azonban, hogy mindez nem tartós.

Mózes tehát egy nagyon bölcs döntést hozott.

Mert inkább választotta az Isten népével együtt a sanyargatást, mint a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét.

Mózes választhatott. Egyiptom a lábai előtt hevert, azonnali gyönyörűséget rejtve; a másik oldalon azonban ott volt az ő népe, akit sanyargattak.

Ők nem az azonnali, hanem az örökkévaló hasznot jelképezték.

Mózes bölcs döntést hozott: az örökkévalót választotta a pillanatnyi és azonnali helyett.

Bárcsak nekünk is ilyen bölcsességünk lenne az Úrtól! Bárcsak mi is az örökkévalóság fényében hoznánk döntéseket! Bárcsak ne azon dolgok mellett tennénk le a voksunkat, amelyek olyan érdekesnek tűnnek, és amelyekből a mában húzhatunk hasznot!

Bárcsak átgondolnánk, hogy ez az út hova vezet!

Mózes, hit által, a szenvedés útját választotta a könnyű és sok dicsőséget tartogató élet helyett.

Mivel nagyobb gazdagságnak tartotta Egyiptom kincseinél a Krisztusért való gyalázatot, mert a megjutalmazásra tekintett.

Arra az örökkévaló jutalomra tekintett, amely azoknak jár, akik Jézus Krisztust követik, akik érte élnek. Mózes felismerte, hogy ez sokkal értékesebb, mint bármilyen haszon, amit test szerinti életünkből nyerhetünk.

Hit által hagyta el Egyiptomot, nem félt a király haragjától, hanem kitartott, mint aki látja a láthatatlant.

Ez volt az ő kitartásának a titka; hogy látta Istent, látta, hogy Isten velük van.

És ez az én esetemben is így van.

Ha szenvedéseimben és nehézségeimben látom, hogy Isten velem van, akkor el tudom azt viselni. Amikor felismerem azt, hogy minden a javára válik azoknak, akik őbenne bíznak, hogy van oka annak, amiért ez történik, hogy Isten ezáltal is munkálkodik, akkor ki tudok tartani, és azt tudom mondani, hogy Uram, én ezt nem értem, de tudom, hogy ennek oka van, és hogy Neked van egy terved; és meglátom a láthatatlant. Ahogy meglátom őt, el tudom viselni a szenvedéseket.

Hiszen:

A hit a remélt dolgokban való bizalom és a nem látható dolgokról való meggyőződés.

Hit által rendelte el a pászkát és a vérrel való meghintést, hogy a pusztító ne érintse elsősülötteit.

Ez volt az utolsó csapás, amellyel Isten az egyiptomiakat sújtotta: hogy minden családban az elsősülöttnak meg kell halnia.

A 2Mózes 12-ben olvashatunk Isten utasításairól a pászka báránnyal kapcsolatban.

„Ennek a hónapnak a tizedikén vegyen magának mindenki egy bárányt: családonként és házanként egy bárányt. Legyen a bárány hibátlan, hím és egyéves.

Ennek a hónapnak a tizennegyedik napjáig tartsátok magatoknál, azután estefelé vágja le Izrael egész gyülekezeti közössége. Vegyenek a vérből és kenjék a két ajtófélfára és a szemöldökfára azokban a házakban, ahol megeszik. Ugyanazon az éjszakán egyék meg a tűzön sült húst, egyenek hozzá kovásztalan kenyeret keserű füvekkel.”

Érdekes, hogy Isten azt mondja, hogy a vért kenjék a két ajtófélfára és a szemöldökfára – így ugyanis a vérből egy kereszt rajzolódott ki.

A 2Mózes 12:13-ban ezt mondta az Úr: „*Ez a vér jel lesz házaitekben, amelyekben ti laktok. Ha meglátom a vért, akkor kihagyok benneteket és nem lesz rajtatok csapás, amikor megverem Egyiptom földjét.*”

Mindez tehát a bárány miatt történt, amelyet feláldoztak minden házban; a bárány halt meg az elsőszülöttek helyett.

Ez pedig Jézus Krisztus csodálatos képe, aki Isten bárányaként helyettünk halt meg, hogy nekünk életünk lehessen.

Hit által rendelte el a pászkát és a vérrel való meghintést, hogy a pusztító ne érintse elsőszülötteit. Hit által keltek át a Vörös-tengeren, mint valami szárazföldön, és mikor ezt az egyiptomiak is megpróbálták, elmerültek.

Ezután a Zsidókhoz írt levél írója egy újabb fejezetet üt fel a zsidók történelmében: Mózes után Józsué vette át a nép vezetését.

Hit által omlottak le Jerikó kőfalai, miután körüljárták azokat hét napon át.

Jerikó városában lakott egy nő, akit Ráhábnak hívtak. Ő befogadta azokat a kémeket, akiket Józsué küldött Jerikóba, sőt mi több, meg is mentette ezeket Jerikó lakóitól.

Hit által nem veszett el az engedetlenekkel együtt Ráháb, a parázna nő, amikor a kémeket békességgel befogadta.

És mit mondjak még? Hiszen kifogynék az időből, ha szólnék Gedeonról, Báraókról, Sámsonról, Jeftéről...

Ezeket az embereket a Bírák könyvében találjuk, ők Izrael bírái voltak, akik hit által megszabadították Izrael népét ellenségeiktől.

A Bírák könyve után Dávidot említi a levél szerzője, érdekes azonban, hogy Dávidról nem tesz túl sok említést, hanem egyszerűen csak megemlíti Dávid nevét és utána Sámuel következik.

Ez az egyetlen eset, amikor az időrendi sorrend megváltozott, mert Sámuel Dávid után említi az író, nem pedig Dávid előtt, ahogy az időrend megkívánná.

Ezek hit által országokat győztek le, igazságot szolgáltattak, ígéreteket nyertek el, oroslánok száját tömték be...

Itt valószínűleg a levél írója Dánielre utal.

... tűz erejét oltották ki...

Itt valószínűleg arra a három zsidó fiatalemberre utal, akiket az Úr megtartott a tüzes kemencében.

...kard életől menekültek meg, betegségből épültek fel, háborúban lettek erősekké, idegenek seregeit futamították meg. Asszonyok feltámadás révén visszakapták halottaikat.

Ez tehát ennek a felsorolásnak az első része. Látjuk, hogy ezek a hősök micsoda dicsőséges dolgokat értek el hit által.

Itt a hit kellemes oldalát láthatjuk:

... hit által országokat győztek le, igazságot szolgáltattak, oroszlánok száját tömték be, tűz erejét oltották ki, kard életől menekültek meg, betegségből épültek fel, háborúban lettek erősekké, idegenek seregeit futamították meg, asszonyok feltámadás révén visszakapták halottaikat.

De a továbbiakban azt is láthatjuk, hogy a hit hősei számára a megszegyenítés és a nyomorúság sem volt idegen. Csak azért, mert valaki a hit embere, ez nem jelenti azt, hogy mindig meggyógyul, ez nem jelenti azt, hogy mindig győzelmet arat, és mindig a legmenőbb autót birtokolja, vagy hogy soha semmi problémája nem lesz.

Másokat viszont megkínóztak, akik nem fogadták el a szabadulást.

Hit által szilárdan kitartottak Isten mellett, de hitükért megkínózták őket.

Lehetséges tehát az, hogy a hit embere hit által országokat győz le, oroszlánok száját tömi be, tűz erejét oltja ki, kard életől menekül meg, betegségből épül fel, de az is lehetséges, hogy a hit emberét hitéért megkínózzák.

Isten nem mindig szabadítja meg ezekből a helyzetekből azokat, akik hisznek és bíznak őbenne. És nem is szabad azt gondolnunk, hogy csak azért, mert bízunk Istenben, ő bizonyosan megszabadít minket mindenből.

Ez a napjainkban is elterjedt „Hit-tanítás” téves elképzelése, ugyanis ők csak a lista első felét nézik meg, a második felét pedig figyelmen kívül hagyják.

Így azonban nem kaphatunk valós képet.

Másokat viszont megkínóztak, akik nem fogadták el a szabadulást, hogy dicsőségesebb feltámadásban legyen részük.

Voltak tehát olyanok, akiket megkínóztak. Ez történt a korai egyházban is. Jakabot Heródes lefejeztette, Istvánt pedig halálra kövezték.

Ők is a hit emberei voltak, akiket hitükért megkínóztak.

Másokat viszont megkínóztak, akik nem fogadták el a szabadulást, hogy dicsőségesebb feltámadásban legyen részük.

És bizony jobb az örök életre feltámadni, mint az örök kárhozatra. És ők mindezt azért tették, hogy az örök élet várja őket feltámadásuk után, ne pedig a kárhozat.

Mások megszegyenyítések és megkorbácsolások próbáját állták ki, sőt még bilincseket és börtönt is.

Zakariást és Jeremiást kettéfűrészelték. Ézsaiást pedig Manassé, Ezékiás király gonosz fia parancsára kínozták meg.

Pedig ők is a hit nagy emberei voltak.

Megkövezték, megégették, szétfűrészelték, kardélre hányták őket; juhok és kecskék bőrében bujdostak, nélkülözve, nyomorogva, gyötrődve azok, akikre nem volt méltó a világ; bolyongtak pusztákban és hegyeken, barlangokban és a föld szakadékaiban.

Micsoda kijelentés is ez:

...akikhez nem volt méltó a világ.

És mégis, mennyi mindenben kellett átmenniük azért, mert hittek Istenben.

Az Istenbe vetett hitünk tehát nem mindig hoz majd csodálatos győzelmet az ellenség fölött. Az Istenbe vetett hitünk azonban az életünk során megtart bennünket minden nehézségben.

A kérdés tehát az, hogy van-e ilyen hitem, amely megtart engem.

Nekem tetszik az a féle hit, amellyel győzelmet aratok. De ezen kívül egy olyan hitre is vágyom, amely átvissz engem a nyomorúságon, a nehézségeken, a szenvedéseken, a próbákon.

... akikhez nem volt méltó a világ; bolyongtak pusztákban és hegyeken, barlangokban...

Itt pedig Illést említhetnénk.

... és a föld szakadékaiban. És mindezekben, noha hit által elnyerték az Írás jó bizonyosságát, nem teljesült be az ígélet, mert Isten számunkra valami különbről gondoskodott, és azt akarta, hogy ők ne nélkülünk jussanak el a teljességre.

Ők tehát mindannyian úgy haltak meg, hogy hittek abban, amit Isten megígért; hogy elküldi a Fiát, hogy általa megváltsa a világot. Ők mindannyian hittek abban, hogy Isten gondoskodik a bűnük bocsánatáról, hiszen megígérte nekik.

Ézsaiás 53:6: *„Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért.”*

... „Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze, bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.”

Ők tehát hittek Isten ígéréteiben, abban hogy Ő gondoskodik az üdvösségről. Mind úgy haltak meg, hogy hittek ebben az ígéletben, de halálukkor még nem léptek be Isten országába, és az ő örökké való dicsőségébe.

Az áldozatokat hitben mutatták be, ahogy várták, hogy egy napon Isten elküldje a tökéletes áldozatot, egyszülött Fiát, Jézus Krisztust.

Az általuk bemutatott áldozatok azonban nem tisztították meg őket bűneiktől, sokkal inkább a jövőbe mutattak, és előképei voltak a tökéletes áldozatnak: Jézus Krisztusnak.

Lukács evangéliumának 16:19-től a következőket olvashatjuk: „Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és nap mint nap fényes lakomát rendezett. Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a gazdag előtt, fekélyekkel tele, és azt kívánta, hogy bárcsak jól lakhatna a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal, de csak a kutyák jöttek hozzá és nyaldosták a sebeit.

Történt pedig, hogy meghalt a koldus és felvitték az angyalok Ábrahám kebelére. Meghalt a gazdag is és eltemették. Amint ez a Pokolban a kínok között gyötrődve felemelte a tekintetét, látta távolról Ábrahámot és kebelén Lázárt.

Ekkor felkiáltott: „Atyám! Ábrahám! Könyörülj rajtam és küld el Lázárt, hogy ujjá hegyét mártsa vízbe és hűsítse meg a nyelvemet, mert igen gyötrődöm e lángban.” De Ábrahám így válaszolt: „Fiam! Jusson eszedbe, hogy te megkaptad javaidat életedben, éppen úgy, mint Lázár a rosszat. Ő most itt vigasztalódik, te pedig gyötrődsz. Ezen felül még közöttünk és közöttetek nagy szakadék is tátong, hogy akik innen át akarnak menni hozzátok, ne mehessenek, se onnan ide át ne jöhessen senki.”

Ő pedig így szólt: „Akkor arra kérlek, Atyám, küldd el őt apám házához. Mert van öt testvérem, beszéljen a lelkükre, nehogy ők is idekerüljenek a gyötrelem helyére.” Ábrahám így válaszolt: „Van Mózesük és vannak prófétáik, hallgassanak azokra.” De az erre ezt mondta: „Nem úgy, Atyám! Ábrahám! Hanem ha a halottak közül megy valaki hozzájuk, akkor megtérnek.” Ábrahám ezt felelte: „Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül.”

Jézus tehát azt tanította, hogy a pokolnak két része volt. az egyik része volt az a hely, ahol Ábrahám vigasztalja az embereket a kebelén; Ábrahám pedig minden hívő atya.

Az ószövetségi hívők, akik Ábrahám nyomában jártak, haláluk után a pokolnak ezen részébe kerültek, ahol Ábrahám vigasztalta őket, s azt mondta: „Ne aggódjatok! Isten hűséges, és megígérte, hogy elküldi az ő fiát. Ne aggódjatok! Nem leszünk itt örökké. Gondoljunk csak Ézsaiás 61. fejezetére, amely megjövendöli Jézus Krisztus eljövetelét.

„Uramnak, az Úrnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az Úr. Elküldött, hogy örömhírt vigyek az alázatosoknak, bekötözsem a megtört szíveket, szabadulást

hirdessek a foglyoknak és szabadon bocsátást a megkötözötteknek. Hirdetem az Úr kegyelmének esztendejét, Istenünk bosszúállása napját, vigasztalok minden gyászolót.

Vegyük tehát észre, hogy mit mond az első vers közepén: *„Elküldött, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak és szabadon bocsátást a megkötözötteknek”*

Az Igében azt is olvashatjuk, hogy amikor Jézus meghalt a bűneinkért, lement a pokolba, és Péter levelében azt olvassuk, hogy prédikált a foglyoknak, tehát lement, hogy a foglyokat kiszabadítsa börtönükből. Ezért történt meg az, amit a Máté 27-ben olvashatunk az ötvenkettes versben, hogy Jézus halálát követően a sírok megnyíltak és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste.

„Ezek kijöttek a sírokból és Jézus feltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek.”

Pál az Efezus 4:8-9-ben a következőket írja: *„Jézus felment a magasságba, foglyokat vitt magával, ajándékot adott az embereknek.”*

Az pedig, hogy felment, mi mást jelent, mint azt, hogy le is szállt erre a földre. Pontosabban: a föld alsó részeibe, ahogy a Károli fordításban olvashatjuk.

Jézus tehát lement a pokolba és kiszabadította a foglyokat, és teljesítette Isten ígését, kiűritette a pokolnak azt a részét, ahol a hívők Ábrahám kebelén vigasztalódtak.

Ők tehát hitben haltak meg, de úgy, hogy még nem teljesült rajtuk az ígélet. Vagyis: haláluk után még nem léptek be a mennyek országába. Ehelyett haláluk után Ábrahám kebelén vigasztalódtak.

Jézus Krisztus által tehát megnyílt az ajtó, és így igazzá vált az, amit Jézus Mártának mondott, aki siratta Lázárt a János 11:26-ban: *„Aki él és hisz énbenem, az nem hal meg soha.”*

Mi nem halunk meg, csak átváltozunk egy szempillantás alatt.

A halál tehát nem más, mint egy metamorfózis. Amikor meghalunk, a lelkünk kiköltözik ebből az ósdi, kopott földi sátorból, és beköltözik a mennyei hajlékba, az Isten által készített örökkévaló mennyei házba.

Ezt írja Pál a 2Korinthus 5:1-ben, majd hozzáteszi a második versben: *„Azért sóhajtozunk ebben az testben, mivel vágyakozunk felöltöni rá mennyből való hajlékunkat.”*

Hatos vers: *„Tehát mindenkor bizakodunk és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól.”*

Nyolc. *„De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz”*

A Filippi 1:23-tól: *„Szorongat ez a kettő. Vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél. De miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak.”*

Pál a Korinthusiakhoz írt második levélének 12. fejezetében a következőket írja:
„Ismerek egy embert a Krisztusban tizennégy évvel ezelőtt, hogy testben-e vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja, elragadtatott a harmadik évig.”
...„Elragadtatott a Paradicsomba és olyan kimondhatatlan beszédeket hallott, amelyet nem szabad embernek elmondania. Olyan dicsőséges dolgokat talált ott, amelyeket egyszerűen nem lehet szavakba önteni.”

1Korinthus 15:53: *„Mert a romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie és a halandónak halhatatlanságba.”* Ezt jelenti a halál Isten gyermekei számára. Ekkor majd eltűnik a halál fullánkja.

„Halál! Hol a te diadalod? Halál! Hol a te fullánkod?” – teszi fel a kérdést Pál az 1Korinthus 15:55-ben.

Jézus eltüntette a halál fullánkját azáltal, hogy megszabadított bennünket bűneinktől. Így tehát Isten gyermeke számára a halál egy dicsőséges nap, a koronázás napja. Hiszen ütött-kopott testünket levetjük, hogy Istennel legyünk, és az örökkévaló jutalmunkban részesüljünk. Milyen dicsőséges reménységünk is van nekünk Krisztusban!

Az ószövetségi hívők esete azonban más volt.

Ők *„Hitben haltak meg mind, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígéretek.”*

... azért, mert akkor még nem jött el Krisztus, és Krisztus nélkül nem léphettek be Isten országába.

Jézus Krisztus befejezett munkája által azonban előttük is megnyílt a menny kapuja. Amikor Jézus meghalt és prédikált a foglyoknak, majd pedig kinyitotta börtönük kapuját, akkor előttük is járhatóvá vált a mennybe vezető út.

Most tehát már a miénk is ez a győzelem. Beléphetünk Isten dicsőséges ígéretébe, hiszen a földi testünkből kilépni annyit jelent, hogy mindenkor az Úrral leszünk.

A zsidóhoz írt levél 12-13. fejezet

Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtevőknek akkora fellege vesz körül, tegyük le minden reánk nehezedő terhet, és a bennünket megkörményező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát.

Ez az igevers nem azt jelenti, hogy az ószövetségi hit hősei, akikről a 11. fejezetben olvashattunk, most ott ülnek a mennyben és figyelik, hogy mi történik a földön. Inkább azt jelenti, hogy az ő hitben megélt életük, és hitből való cselekedeteik bizonyágot tesznek nekünk arról, hogy mire képes a hit. Az ő életünk tanúbizonyágot tesz arról, hogy mennyire megéri Istennel járni.

És ahogy felismerjük, hogy milyen nagy bizonyág az ő életük számunkra:

...állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére.

Tehát egyrészt: nézzünk a hit hőseire, akik példaértékűek számunkra; róluk azonban szegezzük tekintetünket a legkiválóbb példára: Jézus Krisztusra.

Az életet itt az Ige egy versenyhez hasonlítja, és ez a hasonlat többször is előfordul az Újszövetségben. A 2Timóteus 4:7-ben mondja Pál: *„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam.”*

Az 1Korinthus 9:24-ben pedig ezt írja: *„Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak, de csak egy nyeri el a versenydíjat. Úgy fussatok, hogy elnyerjétek.”*

Tehát adjunk bele mindent!

És látván, hogy a bizonyágtevőknek mekkora fellege vesz körül minket, állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát.

Nézzünk fel Jézusra.

Itt nagyon érdekes szó szerepel a görög eredetiben a nézzünk kifejezés helyén. A görögben több olyan kifejezést is találunk, amelynek magyar megfelelője általában a nézni szó. Ha az egyik ilyen görög kifejezést azonban pontosabban megvizsgáljuk, akkor azt jelenti, hogy: reá pillantani valakire; egy másik görög kifejezés azt jelenti: tanulmányozni; a harmadik: szemügyre venni.

Az a kifejezés, amit itt találunk, ebben az igerészben, sehol máshol nem fordul elő, csak itt, és szó szerint azt jelenti: „mereven nézni valakire, valakit rajongással, csodálattal bámulni.

Tehát ez azt jelenti, hogy az ember egyszerűen csak mereven bámul Jézusra, ahogy Isten dicsősége megnyilvánul Őbenne. Ő a mi hitünk szerzője és beteljesítője.

Isten mindenkinek adott egy bizonyos mértékű hitet. A hitemet tehát Istentől kaptam. Ez egy ajándék Tőle.

Pál az Efezus 2:8-9-ben ezt írja: *„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem tőletek van. Isten ajándéka ez. Nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.”*

Vagyis a mi üdvösségünk, és az a hit, amely által eljutunk az üdvösségre, ajándék Istentől.

Az 1Korinthus 12-ben Pál a hitet a Szentlélek egyik ajándékaként jelöli meg. Jézus a mi hitünk szerzője. Ő az, aki a hit magját elültette a szívünkbe, és Jézus a mi hitünk beteljesítője is.

Filippi 1:6: *„Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.”*

Isten elvégzi a bennünk elkezdett munkát, hiszen Ő a kezdet és a vég. Magáról azt mondta, hogy Ő az Alfa és az Ómega. És ez igaz a teremtésre általában, és a hitünkre is; hiszen Ő a mi hitünk szerzője és beteljesítője is.

Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett a gyalázzal nem törődve – vállalta a keresztet, és az Isten királyi székének jobbára ült. Az angolban pedig azt olvassuk, hogy az előtte levő öröm miatt.

Tehát versenyfutásunk alatt Jézus a mi példának. Tudnunk kell ugyanis, hogy az úton nehézségekkel is találkozunk majd. Jézus nem ígér nekünk könnyű életet. A János 16:33-ban ezt mondja: *„A világon nyomorúságotok van, de bízzatok, én legyőztem a világot.”*

Miután Jézus a Hegyi beszédében leírta a keresztény ember jellemzőit, a következőket mondta: *„Boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok.”*

Az élet bizony nem lesz könnyű, mert mi idegenek vagyunk ezen a földön. Ha ugyanis Jézus Krisztussal járunk, akkor vele vagyunk összhangban, nem pedig a világgal; és a világnak ez nem tetszik.

A világ önmagára veszélyesnek tart bennünket, mert valahogy büntudatot ébresztünk bennük; ők pedig nem szeretik bűnösnek érezni magukat.

Ők nem bánják, hogy piszkosak; ők így akarnak élni, és nem akarnak ezzel foglalkozni, és megsértődnek, ha nekünk nem tetszenek a trágár történeteik.

Megbántódnak azon is, ha az ember nem nevet trágár vicceiken. Minderre pedig úgy reagálnak, hogy üldözni kezdik a keresztényeket.

Jézus azonban azt mondja: *„Boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok.”*

Jézus tehát a mi példánk.

És tudjuk, hogy vele mit műveltek: Aki azonban az előtte levő örömért vállalta a keresztet.

Amikor részt veszünk egy versenyen, a győztesnek járó jutalom lebeg lelki szemünk előtt, ez ösztönöz bennünket. A motiváció a jutalom, illetve az az öröm és dicsőség, ami a győztes osztályrésze.

Krisztus esetében pedig ez annak az öröme volt, hogy azáltal, amit Ő elszenved, mi győzedelmeskedhetünk a bűn fölött, és bűneink megbocsátásra találnak.

Jézus előtt az az öröm lebegett, hogy Ő ezáltal megvált bennünket, és nem kell többé elveszettek legyünk.

Ehhez pedig természetesen hozzá kell tennünk azt is, hogy annak az öröme is Jézus előtt lebegett, hogy Isten akaratát teszi. Hiszen Jézus maga mondta, hogy: *„Abban telik kedvem, Istenem, hogy akaratodat teljesítsem.”*

Jézusnak öröm volt a szívében, mert tudta, hogy azt teszi, amit az Atya kért tőle. A kérdés az, hogy vajon ez a fajta öröm a te életedben is jelen van-e?

Te vajon azt teszed-e, amit Isten szeretne, hogy tegyél? És tudatosítod-e azt, hogy ebben hatalmas öröm van?

Ez az öröm pusztán annak a tudata, hogy én azt teszem, amire Isten elhívott, és az életem összhangban áll az Ő örökkévaló tervével.

Ebben óriási öröm rejlik.

Jézus esetében is azt látjuk tehát, hogy az előtte levő öröm miatt vállalta a keresztet. Én úgy gondolom, hogy gyakran hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy a kereszttel egyfajta kötelezettség volt, amelyet Jézus elfogadott, eközben azonban nem gondolunk arra, hogy Jézus gyűlölte ezt az egészet, és azt a szégyent is, amivel ez járt.

De mégis vállalta a keresztet, a gyalázzal nem törődve, pedig nem volt mindegy. Emlékezzünk csak vissza, hogy Jézus imádkozott és kérte Istent a Gecsemáné kertben, hogyha van bármi más lehetőség, akkor ne kelljen a keresztre mennie.

A Máté 26:39-ben ezt olvashatjuk: *„Atyám! Ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár. Mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te.”*

Mintha Jézus azt mondta volna: ha az emberek más módon is üdvözülhetnek – például azért, mert vallásosak vagy mert jó emberek, vagy bármi más oknál fogva –akkor távozzon el tőlem ez a pohár.

Jézus azonban kiitta a poharat, felment a keresztre a gyalázattal nem törődve, és az Isten trónjának a jobbára ült. Győzelmet aratott és most az örök dicsőségben ül Isten jobbán.

Gondoljatok arra, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől...

Itt van tehát egy férfi, akinek minden lépését, tettét a szeretet uralta, akinek az életére a jóság és a jó cselekedetek voltak jellemzőek.

Az egyik alkalommal, amikor meg akarták Őt kövezni, Jézus a következőket mondta. János 10:32-33: „Sok jó cselekedetet vittem véghez előttem az én Atyám nevében: ezek közül melyik cselekedetemért köveztek meg engem?” A zsidók így feleltek neki: „Nem jócselekedetért kövezünk meg téged, hanem káromlásért, és azért, hogy te ember létedre Istenné teszed magadat.”

Jézus tehát amerre csak járt, jó cselekedetek jártak a nyomában. És mégis, az egyik leggonoszabb tettet éppen ellene követték el, amikor keresztre feszítették.

Itt van egy férfi, Aki a szeretetet hirdette, a szeretetet határozta meg az élet legfőbb értékeként; sőt mi több, ezt a fajta szeretetet gyakorolta is a mindennapi életében, és ezt az embert a lehető leggyűlöletesebb módon ölik meg.

Gondoljatok reá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől; hogy lelketekben elfáradva el ne csüggedjete.

Bizony, ahogy megfutjuk a versenyt, és számos nehézséggel szembesülünk, előfordulhat, hogy belefáradunk abba, hogy üldöznek bennünket, pedig mi jót teszünk, vagy belefáradunk abba, hogy a másik arcunkat is odafordítjuk; és hogy mi nem ütünk vissza.

Gondoljatok arra, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől; hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjete. Mert a bűn ellen való harcban még nem álltatok ellen egészen a végig.

Jézus azonban ezt megtette. De mi még nem kerültünk ennyire szörnyű helyzetbe, és egyikünknek sem kellett mártírhálált hálnia Jézus Krisztusba vetett hitéért. Szavakkal persze lehet, hogy gyaláznak bennünket, sőt vannak olyanok is, akiket fizikailag bántalmaznak hitükért. De ez nem olyan sok annak fényében, amit Jézus Krisztus elszenvedett.

Itt a levél írója témát vált, és rátér arra, hogy hogyan fegyelmezi, hogyan fenyíti Isten a gyermekeit, hiszen a mi Atyánk egy szerető édesapa, és annyira szeret bennünket, hogy megfenyít, ha szükséges.

Azt azonban mindenképpen szeretném, ha tudatosítanánk, hogy Isten munkája a mi életünkben nem a büntetésről szól.

Úgy gondolom, hogy a gyermeknevelésben is nagyon fontos ezt tudatosítani, hogy amikor megfenyítjük gyermekünket egy hibáért, fontos, hogy értsék, hogy itt nem arról van szó, hogy mi megbüntetjük őket, hanem arra törekszünk, hogy a helytelen dolgokat megváltoztassuk bennük.

Isten is ezért fenyít meg bennünket, és ezért mindez a mi javunkat szolgálja.

Én úgy gondolom, hogy gyakran téves elképzelésünk van Istenről, mert azt gondoljuk, hogy Ő azért figyel bennünket állandóan, hogy abban a pillanatban, ahogy valamit elrontunk, ott teremjen, és bilincsbe verjen bennünket, mint egy rendőr.

Sokszor sajnós a gyermekeink felé is ezt kommunikáljuk, amikor azzal fenyegetjük őket, hogy Isten figyeli őket, és ez bizony nem tetszik neki. Az igaz, hogy Istennek nem tetszik a helytelen viselkedésünk, de ne feledjük, hogy Isten szeret bennünket.

Egyszer a kis unokám a következő kérdéssel jött haza a vasárnapi iskolából: Apa! – kérdezte a fiamtól. – Isten tényleg figyel bennünket?

– Hát, ezt meg miért kérdezed? – tette fel a kérdést a fiam.

– Hát, csak mert a vasárnapi iskolában ezt mondta a tanító néni

– És miért mondta?

– Mert rossz voltam.

Erre a fiam így válaszolt:

–Igen, Kicsim, igaz, hogy Isten figyel bennünket, és figyel téged is. De azért teszi ezt, mert annyira szeret, hogy nem tudja rólad levenni a szemét.

Isten nem egy kegyetlen úr, aki csak arra vár, hogy mikor rontunk el valamit, hogy lesújtson reánk. Ő egy szerető édesapaként figyelni minden lépésünket, mert annyira fontosak vagyunk neki, hogy nem akarja levenni rólunk a szemét.

Így vagyok én a kis unokáimmal. Amikor nálunk vannak, folyamatosan figyelem őket, mert képtelen vagyok levenni róluk a szemem annyira aranyosak. Teljesen mindegy, hogy mit tesznek, még akkor is aranyosak, ha rosszkodnak.

A feleségemmel mindig összenézünk, és csak azt mondjuk, „Hát, nem aranyosak?”

És ez akkor is így van, amikor valami olyat tesznek, amiért a saját gyermekeinket már régen elfenekeltük volna. Az unokáink esetében azonban hirtelen ezt már aranyosnak tartjuk, és nagyon elkényeztetjük őket.

Isten is hihetetlenül elkényeztet bennünket, mert annyira szeret, de amikor szükséges, akkor megfenyít, hogy jobbá tegyen.

... és elfeledkeztetek a bátorításról, amely nektek mint fiaknak szól:

*„Fiam, ne vesd meg az Úr fenyítését,
és ne csüggedj el, ha megfedd téged,
mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti,
és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad.”*

Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bánik veletek az Isten, mint fiaival. Hát milyen fiú az, akit nem nevel az apja? Ha pedig fenyítés nélkül maradtok, amelyben mindenki részesül, fattyak vagytok, nem pedig fiak.

Ne vesd meg az Úr fenyítését, mert ez bizonyítja, hogy Isten szeret téged, és azt, hogy valóban az Ő fia vagy.

Ha rosszat teszel, de mégis könnyen megúszod a dolgot, ez bizony aggodalomra adhat okot. Olyan dolgokra gondolok például, hogy: már egy jó ideje csalsz, és úgy tűnik, hogy zavartalanul folytathatod tovább; vagy egy nem megfelelő kapcsolatban élsz, és semmi nem történik, és úgy tűnik, hogy megúszod.

Akkor légy nagyon óvatos, mert ez azt is mutathatja, hogy te nem Isten fia vagy, mert ha szabadon vétkezhetsz, akkor nagyon veszélyes helyre kerültél.

Ez aggodalomra ad okot, mert Isten annyira szereti a gyermekeit, hogy gondoskodik arról, hogy ne vétkezhessünk szabadon, és elkapjanak bennünket;

Ez bizony gyakran megdöbbeníti a hívőket.

Látják, hogy ez is csal, az is csal, és nem kapják el őket; és akkor esetleg hívőként valaki beadja a derekát, és szintén abban az adott dologban csalásra adja a fejét, és szinte abban a pillanatban lebukik. Az ember nem érti, hogy ez hogyan lehetséges, amikor tíz másik is ugyanezt követte el, de nem kapták el őket.

Hát igen, de ők nem is Isten fiai. Isten ugyanis nem engedi, hogy az Ő gyermekei megússzák pontosan azért, mert a gyermekei vagyunk.

Persze mondhatnánk, hogy ez nem igazság, de tulajdonképpen az. Isten nem engedi, hogy csak úgy, szabadon vétkezhessünk, hiszen az Ő gyermekei vagyunk. És még akkor is, ha mindenki más szabadon teszi azt, amit tesz, mi ezt nem tehetjük meg, mert mi az Ővéi vagyunk.

Ezért amikor elkapnak bennünket, csak örvendezzünk, hogy az Ő gyermekei vagyunk.

Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bánik veletek az Isten, mint fiaival. Hát milyen fiú az, akit nem fenyít az apja? Ha pedig fenyítés nélkül maradtok, amelyben mindenki részesül, fattyak vagytok, nem pedig fiak.

Azután testi atyáink fenyítették minket, és tiszteletben tartottuk őket, nem kell-e sokkal inkább engedelmeskednünk a lelkek Atyjának, hogy éljünk. Mert azok kevés ideig, a maguk elgondolása szerint fenyítették; ő pedig javunkra teszi ezt, hogy szentségében részesüljünk.

A szüleink gyakran maguk miatt fenyítenek bennünket, hogy nekik könnyebb legyen a dolguk. A mi otthonunkban is számos olyan szabályt állítottak fel a szüleink, amelyek igazából az ő kényelmüket szolgálták, az ő életüket könnyítették meg.

Ők sem mindig az én javamat tartották szem előtt, hanem sokszor saját magukét.

Sokszor mondták nekem is, hogy: Fiam! Ez nekem jobban fáj, mint neked. Én azonban ezt soha nem értettem, egészen addig, amíg én is édesapa nem lettem. Akkor megértettem.

Amikor Isten fenyít bennünket, ezt mindig a mi javunkra teszi. És ha mi földi édesapánkat tiszteltük, aki felnevelt bennünket, aki egyengette az utunkat, mennyivel inkább kell tisztelnünk a mi mennyei Atyánkat, aki a mi javunkra fenyít meg bennünket.

Pillanatnyilag ugyan semmiféle fenyítés nem látszik örvendetesnek...

És ez valóban így van. Ugyan ki élvezte azt gyermekkorában, amikor elfenekelték őt a szülei? Olyankor mindig előtött engem az érzés, hogy engem senki nem szeret. Ott voltam a sötét hálósobában – mert ott fenekelt el az édesapám –, és közben mindenki más kint volt a nappaliban és együtt játszottak. Közben én ott voltam apuval a hálósobában, és először mondott nekem néhány dolgot, utána elfenekelt, én meg igyekeztem minél hangosabban ordítani, abban a reményben, hogy akkor majd azt gondolja, hogy hatásos, és hamarabb vége lesz az egésznek.

Azután az édesapám kiment, becsukta maga mögött az ajtót, én pedig ott feküdtem az ágyon a hálósobában a sötétben, sírtam, szörnyen éreztem magam, és azt gondoltam, hogy bárcsak meghalnék. Arra gondoltam, hogy akkor biztos megbánnák a tettüket, hogy elfenekeltek engem, hogyha benyitnának a hálósobába, és én holtan feküdnék az ágyon.

És utána eszembe jutott a kis öcsém, hogy ő mennyire sírna, hogyha én meghalnék, és akkor én még jobban elkezdtem sírni.

Szóval az ember ott fekszik az ágyon, és végigzongoráz minden lépést, és utána vége az egésznek.

És akkor eszébe jut, hogy kint milyen jól érezhetik magukat a többiek a nappaliban, akkor ő miért kuporog még mindig a hálósobában? Úgyhogy felpattan és kirohan a nappalaiba a többiekhez.

Velem is ez történt, visszatértem a többiekhez a nappaliba, és bekapcsolódtam a közös tevékenységükbe.

És megtehettem ezt, mert már megkaptam a büntetésemet. Viszont mielőtt elfenekeltek, valahogy nem tudtam részt venni a közös tevékenységükben, mert büntudatom volt.

A vacsoránál sem mertem kérni még egy szelet süteményt, mert rosszul éreztem magam. Valahogy nem éreztem magam a család részének: büntudatom volt. És úgy meg aztán igazán nehéz volt megvacsorázni, hogy az édesapám azt mondta: Fiam, vacsora után megyünk a hálósobába.

De miután elfenekelt, elszállt a büntudatom, és újra a család tagjának éreztem magam. Maga a fenyítési folyamat azonban egyáltalán nem kellemes és nem örömteli, az eredménye azonban csodálatos, mert megszabadulok a büntudatomtól.

Igen, rossz fát tettem a tűzre, valami olyat tettem, amit megtiltott nekem az édesapám, rajtakaptak, megkaptam méltó büntetésemet, és most már nem kell büntudatot éreznek. Újra a család részének érezhetem magam.

Ha elismerem azt, hogy hibáztam, és az Úr megfenyített – ugye ezt nem könnyű bevallani –, akkor tudatosítanom kell, hogy az Ő gyermeke vagyok, és Ő nem engedi, hogy csak úgy szabadon, nyugodtan vétkezzek.

Miután azonban Isten megfenyít, ez a fenyítés az igazság békességes gyümölcsét hozza azoknak, akik megedződtek általa.
És az eredménye csodálatos, mert ezáltal helyreállhat Istennel a kapcsolatom.

Ezért tehát a lankadt kezeket és a megroskadt térdeket erősítsétek meg és egyenes ösvényen járjatok, hogy a sánta meg ne botoljon, hanem inkább meggyógyuljon. Törekedjetez mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat.

Ez érdekes. Mit is mond Jézus a Máté 5:8-ban? *„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent.”*

Törekedjetez mindenki iránt a békességre és a szent életre.

Sajnos a mai világban hajlamosak vagyunk félreértelmezni a szentséget, a szent életet, főleg azért, amit egyesek a szent élet égisze alatt a gyakorlatban megvalósítanak. Sokan a szentséget viseletként öltik magukra, mintha a szentség csak a külsőségekre vonatkozna.

És egyes csoportok számára például a szentség azt jelenti: a nők esetében, hogy nem sminkelik magukat semmilyen szinten; vagy például: nem viselnek semmiféle aranyékszert; vagy egy meghatározó módon öltözködnek.

Természetesen sokan – nagyon helyesen – fellázdattak a szentség ezen definíciója ellen; a szentség ugyanis a szív dolga, nem pedig az öltözködésé.

Mint ahogy azt a korábbiakban is említettem, léteznek olyan csoportok, akik felállítanak bizonyos kritériumokat, és azt mondják, hogy ezek betartása jelenti a szentséget.

De ha az ember meg is felel ezeknek a követelményeknek, és tartózkodik mindazoktól a dolgoktól, amelyekről ők azt mondják, hogy mindenképpen kerülendő dolgok, a szíve attól még ugyanolyan piszkos lehet, mint bárki másé.

Az igazi szentség ugyanis a szív dolga. A Máté 15:11-ben ezt mondja Jézus: *„Nem az teszi tisztátalanná az embert, ami bemegy a száján, hanem ami kijön a szájából, az teszi tisztátalanná az embert.”*

A Máté 12:34-ben pedig ezt mondja: *„Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.”* A szentséget tehát nem az ember öltözete mutatja, hanem az ember szíve.

És én úgy gondolom, hogy a szentség Isten jelenlétének tudatosításából fakad. Tisztában vagyok azzal, hogy Őbenne élek, mozgok és vagyok, hogy mindig az Ő jelenlétében járok. Mindennek a tudata pedig sokkal nagyobb befolyással bír arra, amit

teszek és amit mondok, mint bármi más. Ez az egész tehát nem bizonyos szabályok betartásáról szól.

Kisfiú koromban én is egy olyan gyülekezetbe jártam, amely a szentséget bizonyos szabályokhoz kötötte; nekem is volt egy nagyon hosszú listám, hogy mit ne tegyek annak érdekében, hogy elnyerjem a szentséget.

Serdülőként csaknem mindent megtiltottak nekünk: nem mehettünk moziba, nem mehettünk el közösen táncolni, szinte semmit nem csinálhattunk.

És mivel mi betartottuk ezeket a szabályokat, ezért nagyon igaz embereknek gondoltuk magunkat, hiszen mi nem kapcsolódtunk be a világi, bűnös tevékenységekbe.

Jézus azonban nagyon komolyan megfeddte a farizeusokat azért, mert a szentséggel kapcsolatban ők is csak a külsőségeket vették figyelembe: azt hogy megtettek-e bizonyos dolgokat, és hogy mellőztek-e más dolgokat.

Jézus rámutatott arra, hogy ez nem erről szól, de a farizeusok ezt valahogy nem akarták megérteni.

A Máté 23:24-ben a következőket mondta nekik: *„Vak vezetők! Kiszűritek a szúnyogot, a tevét pedig lenyelitek.”*

Az utcákon gyakori látvány volt az olyan farizeus, aki éppen öklendezik és próbálja kiköpni a szúnyogot, ami véletlenül belerepült a szájába. Ezt azért tette, mert a törvény értelmében nem lehetett olyan húst enni, aminek nem csorgatták ki a vérét.

Jézus rámutatott arra, hogy az ő tányérjuk kívülről tisztának tűnik, valójában azonban a belseje nagyon piszkos.

A Máté 23:27-ben ezt mondja nekik: *„Jaj nektek képmutatók, írástudók és farizeusok, mert hasonlók vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépnek látszanak, de belül tele vannak halottak csontjaival és mindenféle tisztátalansággal.”*

Mindemellett ne feledjük, hogy van egy igazi szentség, amelyre mindannyiunknak törekednünk kell.

Törekedjünk arra, hogy egy szent és tiszta életet éljünk, amely kedves Isten előtt. Szentség nélkül ugyanis senki sem láthatja meg Istent. Ezért is kellene nagy jelentőséget tulajdonítsunk a szentségnek.

Ügyeljetek arra, hogy senki se hajoljon el Isten kegyelmétől. Rendkívül fontos, hogy Isten kegyelmét ne vegyük készpénznek. Isten kegyelme nem egy köpeny, amellyel eltakarhatjuk bűnösségünket.

Az Ő kegyelme a mi javunkat szolgálja, és arra ösztönöz bennünket, hogy teljes mértékben Jézus Krisztusra hagyatkozzunk, ahelyett, hogy a saját cselekedeteinkben bízunk.

A kegyelem azért van, hogy odavigyen bennünket Istenhez. Saját cselekedeteink ugyanis nem tudnak eljuttatni bennünket hozzá.

A kegyelem tehát nem arra szolgál, hogy elfedezzem vele csalásaimat, hazugságaimat és minden más bűnömet, hisz Isten kegyelme úgylis betakar. Ha ezt tesszük, igazából nem értjük Isten kegyelmét.

Ügyeljetek arra, hogy senki se hajoljon el Isten kegyelmétől, hogy a keserűségnek a gyökere felnövekedve kárt ne okozzon, és sokakat meg ne fertőzzön.

Bizony a keserűséggel nagyon vigyáznunk kell, mert tönkretelheti az életünket; a keserűség az egészségünkre is kihat, és nagyon komoly gondokat is okozhat, mert ennek a hatására káros anyagok termelődnek a szervezetünkben; tehát tönkretesszük saját magunkat, arról nem is szólva, hogy milyen hatása van ennek másokra is.

Ne legyen senki parázna vagy közönséges lelkű, mint Ézsau, aki egyetlen tál ételért eladta elsőszülöttségi jogát.

Ugye Ézsau egy napon úgy tért haza, hogy nagyon fáradt volt és nagyon éhes, Jákob pedig éppen nagyon finom vacsorát készített. Ézsau farkaséhesen megkívánta, és kért belőle. Jákob erre azt mondta Ézsauinak: „Jó, ehetsz belőle, ha nekem adod elsőszülöttségi jogodat. Úgy tűnik Ézsaut annyira nem érdekelte elsőszülöttségi joga, és egy tál ételért eladta azt Jákobnak.

Mert tudjátok, hogy később, amikor örökölni akarta az áldást, elutasították, mivel a megtérés útját nem találta meg, noha könnyek között kereste.

Vegyük észre: elutasították, mivel a megtérés útját nem találta meg. Óvakodjunk tehát a megtérésre képtelen szívtől, amely makacs és csökönyös.

Elutasították, mivel a megtérés útját nem találta meg, noha könnyek között kereste.

Ne gondoljuk azt, hogy itt arról van szó, hogy Ézsau meg akart térni könnyek között, de képtelen volt rá. Nem! Amit ő könnyek között keresett, az az elsőszülöttségi joga volt, amelyet áruba bocsátott.

Amikor Izsák megáldotta Jákobot – abban a tudatban, hogy ő Ézsau – és Ézsau bement Izsákhoz a jó falatokkal, az édesapja pedig megkérdezte tőle, hogy: Ha te vagy Ézsau, akkor az előbb ki volt itt nálam? – akkor Izsák és Ézsau is rádöbbenek arra, hogy korábban Izsák Jákobot áldotta meg.

Erre Ézsau könyörögni kezdett neki, sőt mi több, sírva fakadt, hogy őt is áldja meg. Izsák azonban azt felelte: azt az áldást, ami Ézsauinak járt, már megkapta Jákob. Ezen most már változtatni nem lehet.

Ézsau könnyek között követelte az áldást, de bűnbánat nem volt a szívében. Ő csak az áldást akarta, és az azzal járó hasznot.

Ma is vannak olyan emberek, akik nem akarnak igazán keresztényként élni, de vágnak a kereszténység nyújtotta előnyökre. Például fontos, hogy egy keresztény nép között

éljenek, de ők maguk nem akarnak keresztényként élni. Ők csak a kereszténység nyújtotta előnyöket szeretnék élvezni.

Emlékezzünk, hogy ez a levél a zsidóknak íródott, akik a törvény alatt éltek. Jézus Krisztus által azonban egy új szövetség részesévé váltak, és egy új kapcsolatuk jött létre Istennel.

Az író ezután ismét a régi szövetségre, a törvényre tér rá, és ezt a kettőt szembeállítja egymással.

Ti ugyanis nem tapintható hegyhez és lángoló tűzhöz járultatok, sem homályhoz, sötétséghez, szélvészhez vagy trombitaharsogáshoz és szózatok hangjához. Akik ezt hallották, kérték, hogy ne szóljon többé hozzájuk. Mert nem bírták elviselni a parancsot: „Még ha állat érinti is a hegyet, meg kell kövezni!” És olyan félelmetes volt a látvány, hogy Mózes is így szólt: „Félelem fogott el, és remegés.”

2Mózes 19:14-től: *„Akkor lejött Mózes a hegyről a néphez, elrendelte, hogy a nép szentelje meg magát és mossák ki felső ruhájukat. Majd ezt mondta a népnek: „Legyetek készen harmadnapra. Asszonyhoz ne közeledjete.”*

A harmadik napon, virradatkor, pedig mennydörgés, villámlás és sűrű felhő támadt a hegyen, és igen erős kürtzengés. Ekkor megrémült az egész nép a táborban. Mózes pedig kivezette a népet a táborból Isten elé és ők megálltak a hegy lábánál.

A Sínai-hegy egészen füstbe borult, mert leszállt rá tűzben az Úr. Füstje úgy száll föl, mint a kemence füstje, és az egész hegy nagyon regett. A kürt zengése egyre erősebben hangzott.

Mózes beszélt és az Isten mennydörgésben felelt neki. Leszállt tehát az Úr a Sínai-hegyre, a hegy csúcsára, és fölhívta az Úr Mózeset a hegy csúcsára. Mózes fölment. Az Úr így szólt Mózeshez:

„Menj le és intsd meg a népet, hogy ne törjön előre azért, hogy lássa az Urat, mert akkor sokan elesnek közülük. Még a papok is – akik különben közeledhetnek az Úrhoz – szenteljék meg magukat, hogy reájuk ne rontson az Úr.”

Itt van tehát ez a lenyűgöző jelenet, és a következő fejezetben azt látjuk, hogy Isten átnyújtja Mózesnek a Tízparancsolatot.

Visszatérve a Zsidók 12-höz. Itt a levél írója azt mondja, hogy ti nem a Sínai-hegyhez járultatok. És a huszonegyes versben hozzáteszi, hogy:

Olyan félelmetes volt a látvány, hogy Mózes is így szólt: „Félelem fogott el és remegés.”

Ti nem ehhez a hegyhez járultatok.

Ti a Sion hegyéhez járultatok. És az élő Isten városához, a mennyei Jeruzsálemhez és az angyalok ezreihez, az elsősülöttek ünnepi seregéhez és gyülekezetéhez, akik beírtak a mennyekben; mindenek bírójához, Istenhez, és a tökéletességre jutott igazak lelkeihez, az új szövetség közbenjárójához, Jézushoz, és a meghintés véréhez, amely hatalmasabban beszél, mint az Ábel vére. Vigyázzatok, hogy el ne utasítsátok azt, aki szól!

A levél írója visszakanyarodik a levél legelső fejezetéhez, amely a következőképpen kezdődik: „Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az Atyákhoz a próféták által ...

A Zsidókhoz írt levél tehát Isten üzenetéről szól az embereknek, amelyet Fián, Jézus Krisztuson keresztül küldött el. A jobb szövetségről szól, amelyet Isten az Ő Fián keresztül létrehozott, illetve arról, hogy Jézus Krisztus egy jobb áldozat volt.

Vigyázzatok, hogy el ne utasítsátok azt, aki szól!

Vagyis el ne utasítsuk Jézus Krisztust, Isten Igéjét, Isten kinyilatkoztatását Jézus Krisztuson keresztül.

Mert ha azok nem menekültek meg, akik elutasították azt, aki a földön adott kijelentést, mennyivel kevésbé menekülünk meg mi, ha elfordulunk attól, aki a mennyből szól hozzánk.

Jézus tehát lejött a földre, hogy Isten Igéjét szólja, és hogy Isten igazságait megmutassa nekünk. Vigyázzunk tehát, hogy ne utasítsuk el Jézus Krisztus szavait, mert azokat is megkövezték az Ószövetségben, két vagy három tanú vallomása alapján, akik elutasították a Mózesi törvényeket. Akkor mennyivel inkább vár reánk is pusztulás, ha hátat fordítunk Jézus Krisztus szavainak!

Az ő hangja akkor csak a földet, rendítette meg, most azonban ezt ígéri: „Még egyszer megrendítem nemcsak a földet, hanem az eget is.”

A világegyetemre egy óriási katasztrófa vár a jövőben, amelyről az Ige több helyen is említést tesz.

Például az Ézsaiás 34-ben arról olvashatunk, hogy összezsavarodik az ég, mint egy tekercs; egy másik helyen pedig, hogy „a Föld tántorog majd, mint egy részeg ember, és kikerül a pályájáról; és mint hogyha „meteorok becsapódását” jövendölné meg, amelynek hatására „megremeg a Föld és megremeg az Ég”.

A „még egyszer” pedig azok megváltoztatását jelenti, amelyek mint teremtett dolgok megrendülhetnek, hogy megmaradjanak azok, amelyek nem rendülhetnek meg.

Isten tehát még egyszer megrendíti majd a Földet. Egyszer már megtette, amikor a Sínai-hegyről szólt. Most azonban azt mondja Isten: „Még egyszer megrendítem nemcsak a Földet, hanem az eget is. És csak azok maradnak meg, amik rendíthetetlenek.”

Péter is ír levelében az eljövendő óriási katasztrófáról:

2Péter 3:12: *„Amikor majd az egek lángolva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak...*

Előtte pedig: *„Mivel pedig mindezek így felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell nektek élnetek, akik várjátok és siettetitek az Isten napjának eljövételét.”*

Ami tehát megrendíthető, az meg fog rendülni, és ez az anyagi világ; Csak azok a dolgok maradnak meg, amelyek rendíthetetlenek, vagyis a szellemi dolgok.

Hiszen egy életünk van, amely hamarosan véget ér, és csak azok a dolgok maradnak meg halálunk után is tartósan, amelyeket Krisztusért tettünk. Minden más elpusztul.

Egy napon az egész anyagi világ elpusztul. Így hát, ha számunkra az anyagi dolgok a legértékesebbek, akkor semmink sem marad, amikor megsemmisül ez az anyagi világ, vagy amikor meghalunk.

Ha azonban a mennyben gyűjtöttünk kincseket, azok a kincsek soha nem pusztulnak el, megmaradnak örökké.

Péter is azt mondja: *„Mivel pedig mindezek így felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell nektek élnetek.”*

Fontos tehát, hogy a szellemi dolgok legyenek számunkra a legértékesebbek, és fontos, hogy a lélekben járjunk, a lélek vezetésére támaszkodjunk, és a lélek szerint éljünk.

És az Ige valóban mindvégig erre bátorít bennünket, és folyamatosan rámutat arra, hogy a lélek szerinti élet feljebbvaló, mint a test szerinti élet.

A világ azonban gyűlöli ezt az üzenetet, és nem akarja ezt hallani, hiszen a saját istene, az anyagiasság, túlságosan is fontos számára.

A világ szemében az anyagi javak a legértékesebbek. Így hát, ha mi azt mondjuk, hogy: ez a világ és az anyagi dolgok egy napon eltűnnek és elpusztulnak – ezt az emberek nem szívesen hallgatják meg.

Ezért tehát mi, akik rendíthetetlen országot kaptunk, hálaadás közt éljünk és szolgáljunk Istennek tetsző módon: tisztelettel és félelemmel. Mert a mi Istenünk emésztő tűz.

Nagyon érdekes, hogy ezt írja az Ige.

Ézsaiás könyvében olvashatunk arról, hogy miként pusztította el Isten a legnagyobb arámi hadsereget, amely a déli királyság, Júda ellen támadt.

Ebben a történetben azt olvashatjuk, hogy az Úr angyala egyetlenegy éjszaka alatt 185 ezer arámi katonát pusztított el. Reggel pedig, amikor felkeltek az izraeliek, és körülnéztek, azt látták, hogy az ellenség holtan hever a földön.

Ezután az Ézsaiás 33:14-ben azt olvashatjuk, hogy ennek nyomán *„megrettentek a Sionon a vétkesek; a bűnös városlakók megrettentek, mert látták, hogy mire képes az Úr tüze és így a következőképpen kiáltottak? „Ki tartózkodhat közülünk perzselő tűz mellett? Ki tartózkodhat közülünk örökös izzás mellett?”*

A tűz bizony egy nagyon érdekes természeti jelenség, és bizonyos értelemben mindenütt ott van a természetben. Például, ha egy fémdarabot kiteszünk a levegőre, akkor egy idő után barna foltocskák jelennek meg rajta, mert elkezd oxidálódni – és ezt is a természet lassan égő, emésztő tüzeinek szokták nevezni.

Az épületek esetében ugyanezt látjuk. Abban a pillanatban, hogy elkészül egy épület, szépen lassan elkezd tönkremenni. Ezért kell gondoskodni az épületről, újrafesteni, tatarozni, mert szépen lassan tönkremegy. A természet lassú, emésztő tüze tönkreteszi.

A tűz azért is nagyon érdekes, mert egyrészt megemészthet bárkit és bármit, másrészt azonban átváltoztathatja az anyagot úgy, hogy megszilárdítja azt.

Amikor egy ötvözetet a tűzbe rakunk, acél lesz belőle, mert a tűz megszilárdítja.

A tűz tehát érdekes dolog, mert egyes dolgokat megemészt, másokat pedig megszilárdít. És hogy melyik történik majd a kettő közül, az a tűzbe kerülő anyagon múlik.

A vétkesek a Sionon is azt kérdezték: Ki rejtőzhet el Isten tüze elől? A válasz pedig az, hogy: senki! – mert ez mindenütt ott van.

Elfutni nem tudunk előle, az egész tehát azon múlik, hogy ránk milyen hatással lesz a tűz: megemészt-e vagy megszilárdít.

Ez pedig azon múlik, hogy kik vagyunk. Ha Isten gyermekei vagyunk, akkor Isten tüze átfurmál bennünket, megerősít és megszilárdít; azok számára azonban, akik nem Isten gyermekei, Isten tüze egy emésztő tűz, amely egy napon majd teljesen megemészti őket.

A testvéri szeretet legyen maradandó. A vendégszeretetről meg ne feledkezzetek, mert ez által egyesek –tudtukon kívül – angyalokat vendégeltek meg.

Ez igazán nagyon érdekes. Azt hiszem, én még soha nem vendégeltem meg angyalokat – legalábbis nem tudok róla –, ami persze nem jelenti azt, hogy ez nem lehetséges, hiszen az Igében az áll, hogy elképzelhető, hogy angyalok emberi alakot öltve látogatnak meg bennünket, úgyhogy mi tulajdonképpen észre sem vesszük azt, hogy ők angyalok.

Ne feledkezzetek meg a foglyokról, mintha fogolytársaik volnátok; a gyötrődőkről, mint akik magatok is testben vagytok.

Ez az egyik oka annak, amiért én azt gondolom, hogy a Zsidókhöz írt levél is Pál tollából származik. Ő sok időt töltött börtönben, és ilyenkor mindig arra bátorította az embereket, hogy imádkozzanak érte, most pedig arra bátorítja az embereket, hogy ne feledkezzenek meg a foglyokról, mintha fogolytársaik volnának.

Az 1Korinthus 12-ben Pál ír arról, hogy mi mindannyian egy test vagyunk Krisztusban; így tehát ha az egyik része a testnek szenved, akkor az egész test szenved.

Ha valaki Krisztus testén belül nehézségeken megy keresztül, akkor imádkozzunk érte, hiszen mi mindannyian egy test vagyunk.

Bevallom, nekem nagyon is büntudatom van amiatt, hogy nem imádkozom eleget azokért a keresztényekért a világban, akik nagyon nehéz körülmények között élnek a hitük miatt.

Emlékszem: még a hidegháború idején milyen keveset imádkoztam a keresztényekért a Szovjetunióban. Pedig csodálatos keresztények éltek akkor is ott, akik bizony komoly szenvedéseken mentek át hitük miatt.

Emlékszem, hogy Szibériából például a hívőktől néha kaptam egy-egy levelet, amit sikerült valahogy átcsempésztetni a határon. Ezekben a levelekben megköszönték nekem a tanításokat, amelyeket szinte minden nap oroszra lefordítva hallgattak, és azt írták a levélben, hogy micsoda áldás is ez, és hogy mindennap imádkoznak a gyülekezetünkért.

Ezek a levelek még inkább belehasítottak a szívembe, mert rádöbbsentem, hogy én szinte alig imádkozom értük, mert a legtöbbször elfeledkezem róluk.

Itt élek Amerikában, nagyon áldott körülmények között, és mégis ők imádkoznak értem, én pedig elfelejték értük imádkozni. És ez nincsen rendjén.

Ne feledkezzünk meg a foglyokról!

– azokról a világban, akik nem tudják szabadon imádni Istent, akiket üldöznek a hitük miatt. Igenis hordozzuk őket imában, hiszen mindannyian egy test vagyunk, és ha a test egy része szenved, akkor az egész test szenved.

Legyen megbecsült a házasság mindenki előtt, és a házassélet legyen tiszta!

A férfi és nő közötti szexuális kapcsolatnak a megfelelő helye a házasság kötelékén belül van. Istentől ezt azért kaptuk, hogy egy csodálatos élmény legyen, amelynek során a házastársak eggyé válnak.

A paráznákat és a házasságtörőket pedig ítéletével sújtja az Isten. Ne legyetek pénzsóvárak, érvétek be azzal, amitek van, mert ő mondta: „Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged.”

Pál az 1Timóteus 6:6-ban a következőket mondja: „Valóban nagy nyereség a kegyesség – megelégedéssel.” A Filippi 4:11-ben pedig azt mondja: „Én megtanultam, hogy körülményeink között elégedett legyek.”

A levél írója itt is arra bátorít bennünket, hogy legyünk elégedettek. Érvük be azzal, amink van, mert ő mondta: „... nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged.”

Nagyon nagy a mi vagyonunk, mert maga Jézus Krisztus a miénk. Legyünk elégedettek, mert hogyha miénk az Úr, akkor minden a miénk. Hiszen Ő minden – minden, amire szükségünk van.

És Ő megígérte, hogy soha el nem hagy bennünket.

Ezért bizakodva mondjuk: „Velem van Úr, nem félek, ember mit árthat nekem?”

Pál a Róma 8:31-ben a következőket mondja: *„Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk!”*

Velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem?

Abban az időben, amikor Ászá lett Júda királya, az etiópok pedig egy hatalmas hadsereggel támadták meg az országot. Ászá az Istenhez kiáltott és a következőképpen imádkozott a 2Kronikák 14:10-ben: *„Uram! Neked nem nehéz segíteni az erőtlent a sokasággal szemben. Segíts meg bennünket Urunk! Istenünk, mert reád támaszkodunk és a te nevedben jöttünk ez ellen a tömeg ellen. Uram! Te vagy a mi Istenünk, mutasd meg, hogy ember nem tehet ellened semmit.”*

Nekem nagyon tetszik ez az ima – úgy gondolom, nagyon sok bölcsesség rejlik benne.

Ne feledkezzetek meg vezetőitekről – és itt lelki vezetőkről van szó –, akik az Isten Igéjét hirdették nektek. Figyeljetek életük végére és kövessétek hitüket. Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Tetszetős idegen tanításoktól ne hagyjátok magatokat félrevezettetni. Mert jó, ha kegyelemtől erősödik meg a szív, nem pedig ételektől, mert azoknak semmi hasznát nem veszik azok, akik velük élnek.

Bizony az a fontos, hogy kegyelemmel erősödjön meg a szívünk, hogy a kegyelmen legyen a hangsúly, ne pedig a cselekedeteinken, amelyek által megpróbálunk megigazulni.

Ne az legyen a legfontosabb, hogy például mit ehetek és mit nem ehetek.

Erről az igeverstről Herbert Amstrong jut az eszembe, aki konkrétan meghatározza, hogy mit ehet az ember, és mit nem ehet. És az ember igazsága azon múlik, hogy mennyire tartja meg a törvényeket.

Az a jó azonban, ha kegyelemmel erősödik meg a szív, és nem cselekedetek által igyekszünk megigazulni, mert ez semmi jóra nem vezet.

Van oltárunk, amelyről nincs joguk enni azoknak, akik a sátorban szolgálnak. Mert amely állatok véréért a főpap a szentélybe beviszi a bűnért, azoknak testét megégetik a táboron kívül.

Amikor tehát egy állatot felajánlottak vétekáldozatként az Úrnak, akkor az állat tetemét a táboron kívül elégették.

Ezért Jézus is, hogy megszentelje a népet, tulajdon vére által a kapun kívül szenvedett.

Ezért gondolom azt, hogy a Jeruzsálemben állított katolikus templom nem lehet Jézus keresztre feszítésének a helyén, mert a város kapuin belül húzták fel ezt a templomot.

Jézust azonban kivitték a városon kívülre.

Az a hely, amely közel van Heródes kapujához, sokkal inkább lehetett Jézus keresztre feszítésének helye, mert a damaszkuszi kapun kívül található.

Menjünk ki tehát őhozzá, a táboron kívülre, az ő gyalázatát hordozva.

Tehát menjünk ki a táboron kívülre, hagyjuk el a júdaizmus táborát, a törvény táborát, lépünk ki az izraeliek vallási rendszeréből, az ő gyalázatát hordozva.

Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.

Olyanok vagyunk tehát, mint Ábrahám, aki várta azt a várost, amelynek szilárd alapja van, amelynek tervezője és alkotója az Isten. Ezt olvashatjuk a Zsidók 11:10-ben. Nekünk sem ezen a földön van az állandó lakhelyünk; mi csak átutazóban vagyunk itt a földön, és mi is várjuk azt az örökkévaló várost, Isten városát, ahol majd Vele lakhatunk.

Általa – vagyis Jézus Krisztus által – vigyük Isten elé a dicsőítés áldozatát mindenkor: nevéől vallást tévő ajkaink gyümölcsét.

Az Úr tehát az ilyen áldozatokban gyönyörködik.

Isten a korábbiakban már kifejezésre juttatta, hogy elege van azokból az áldozatokból, amelyeket az emberek vittek elé. Zsidók 10:5: „*Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nekem*” – szól a Jézusra vonatkozó prófécia.

Az Istennek kedves áldozat a dicsőítés, azaz a nevéől vallást tévő ajkaink gyümölcse.

Ahelyett, hogy elviszünk egy állatot a paphoz, hogy azt feláldozzák Istennek, adjunk hálát az Úrnak, mert ez a kedves áldozat számára.

A jótékonyaságról és az adakozásról pedig el ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.

Ez egy másik módja az olyan áldozat bemutatásának, ami kedves Isten előtt.

Bízzatok vezetőitekben és hallgassatok rájuk, mert ők vigyáznak lelketekre úgy, mint akik erről számot is fognak adni. Hadd tegyék ezt örömmel és ne sóhajtozva, mert ez nem válnék javatokra.

János a harmadik levelében a következőket írja: „*Nincs nagyobb örömöm annál, mint amikor hallom, hogy az én gyermekeim az igazságban járnak.*”

Azt hiszem, ezt minden lelkipásztor elmondhatja magáról, hogy nincs is számára annál nagyobb öröm, mint annak a tudata, hogy a gyermekei, a nyája, az igazságban jár.

Imádkozzatok értünk! Mert meg vagyunk győződve arról, hogy lelkiismeretünk tiszta, hiszen mindenben helyesen akarunk eljárni. Főként pedig azért imádkozzatok, kérlek,

hogy mielőbb visszajussak hozzátok. A békesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halálból a juhok nagy pásztorát, a mi Urunkat, Jézust, tegyen képességé titeket minden jóra, akaratának teljesítésére; és munkálja bennünk azt, ami kedves őelőtte, Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké. Ámen.

Csodálatos záró-imádság ez.

A békesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halálból a juhok nagy pásztorát a mi Urunkat, Jézust...

Jézus azt mondta magáról: „*Én vagyok a jó pásztor, aki életét adja juhaiért.*”

... tegyen képességé titeket minden jóra...

A görög eredeti szó szerinti fordítása pedig úgy hangozna, hogy: tegyen benneteket tökéletesen érettekké akaratának teljesítésére,

... és munkálja bennünk azt, ami kedves őelőtte, Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké. Ámen.

Kérlek pedig, testvéreim, legyen örömtökre az intő szó, hiszen csak röviden írtam nektek. Tudjátok meg, hogy Timóteus testvérünk kiszabadult, és ha megjön, hamarosan meglátogatlak titeket vele együtt.

Ebből tehát úgy tűnik, hogy Timóteus a levél írójával együtt volt börtönben.

Köszönsétek vezetőiteket és a szenteket is mind. Köszöntenek titeket az Itáliából valók.

Valószínűleg tehát Itáliában íródott ez a levél; elképzelhető, hogy egy római börtönből, vagyis nagyon valószínű, hogy Pál írta ezt a levelet is római fogságában.

És végül az utolsó vers:

A kegyelem mindnyájatokkal!